P. G. WODEHOUSE

Fred bácsi csúcsformában

UNICUM KÖNYVEK
Budapest, 1990

A mű eredeti címe és kiadója:
Uncle Fred in the Springtime, Penguin books, London

Fordította: Ürögdi Ferenc

© by Pelham Grenville Wodehouse, 1939
Hungarian Translation © Ürögdi Ferenc, 1990
Copyright by The Trustees of the Wodehouse Trust

ISBN 963 253 665 7

1. fejezet

A Parazita Klub ajtaja kivágódott, egy elegáns tweedöltönybe öltözött fiatalember száguldott le a lépcsőn és elindult napnyugati irányba. Egy jó megfigyelőképességű járókelő az arcára tekintve úgy találhatta volna, hogy ugyanaz a metsző és feszült tekintet ül ki rá, amely a vízilóra cserkésző Afrika-vadász sajátja. Es a jó megfigyelőképességű járókelő ráhibázott volna. Pongo-Twistleton - mert ő volt az - éppen arra készült, hogy Horace Pendlebury-Davenportot kétszáz font erejéig megvágja.

Ha az ember, a Parazita Klubból kijövet, meg akarja vágni Horace Pendlebury-Davenportot, végig kell mennie a Hay Hillen, keresztül a Berkeley Square-en, a Mount Street mentén és fel a Park Lane-en, így jut el azokhoz a luxuslakásokhoz, amelyeket nemrég építettek a hajdani Boxham House helyén; Pongónak nem telt sok idejébe, hogy elérje útja végcélját. Körülbelül tíz perc múlva Webster, Horace inasa nyitott ajtót.

- Hejhó, Webster! Mr. Davenport itthon van?

- Nincs, uram. Az imént ment el táncórára.

- Ó, biztosra veszem, hogy soká úgysem bírja ott, mi? Bemehetek?

- Természetesen, uram. Várakozásra talán a könyvtárszobát javasolnám. A szalonban jelenleg egy kis rendetlenség van.

- Tavaszi nagytakarítás?

- Nem, uram. Mr. Davenport nagybátyjával, Dunstable hercegével ebédelt, és Őméltósága a kávézás során a piszkavassal szétverte a szalon berendezését.

Ha azt mondanánk, hogy a hír meglepte Pongót, megfelelne az igazságnak. Ugyanakkor az a kifejezés, hogy megrökönyödött volna, kissé túlzó lenne. Horace Davenporttal folytatott beszélgetéseinek kedvenc témája volt Alaric bácsi bogarassága, és ez mindig mély megértésre talált Pongóban, aki tudatában volt, mit jelent egy különc nagybácsi. Ámbár, mikor Horace Alaric bácsiról szóló elbeszélését hallgatva, saját nagybátyjára, Fredre gondolt, s tudta,

Noé is így érezhetett, ha társalgás során valaki nagy feneket kerített egy kis szemerkélő esőnek.
- Vajon mi váltotta ezt ki belőle?
- Hajlok arra, hogy azt higgyem, valami felbosszanthatta Őméltóságát.

Ez hihetőnek tűnt, és további adatok hiányában Pongo beérte ennyivel. A könyvtár néven tisztelt kis szobácska felé vette útját, megállt az ablaknál és kitekintett a Park Lane-re.

Sivár kép tárult a szeme elé Mint Angliában általában, a Londonba nemrég beköszöntő tavasz sem volt képes eldönteni, hogy a költők által megénekelt éteri lágyság váljék-e belőle, avagy kárpótolja a télről lekésett síelőket. Néhány perccel korábban a nap még különleges csillogással hintette be a várost, de most heves szél tombolt, és a látvány hatására Pongo még mélyebbre merült a kétségbeesésben.

Horace ugyan eljegyezte húgát, Valerie-t, de elképzelhető-e, kérdezte önmagától, hogy bárki, még egy leendő sógort is beleértve, kiköhögje ezt a kolosszális summát, amit a kétszáz ficcs jelent? A válasz, úgy érezte, tagadó, és - gyászos sóhajjal elfordulva az ablaktól - róni kezdte a szobát.

Ha sétánkat a Blosham Mansions 22. szám alatti lakás könyvtárszobájában végezvén elindulunk az ablaktól és átvágunk a terepen, úgy kalandozásunk során elhaladunk az íróasztal mellett. Mikor Pongo ehhez a ponthoz érkezett, valami megragadta a tekintetét. Ugyanis az itatós alól egy szelet papiros kandikált ki, rajta a következő, kíváncsiságát felkeltő szavakkal:

Aláírás

Claude Pott

magándetektív

Az sem villanyozhatta volna fel jobban, ha magának a nemesi rendnek egy prominens tagját látja vérében heverni az asztalon egy antik, távol-keleti papírvágó késsel a hátában.

Mindent elsöprő vágy lett úrrá rajta, hogy e rejtélyről fellebbentse a fátylat. Nem volt szokása, hogy mások levelét elolvassa, de a

közöny ilyen esetben még a legmakulátlanabb úriembertől is aligha lenne elvárható.

Vizsgálódása során úgy találta, hogy a sagaszerű elbeszélésben a vezető karakter - a sztárszerep, ha lehet ilyesmiről beszélni - az Alany nevet viselő valaki. Ennek az egyénnek a tevékenységétől, úgy tűnt, Claude Pott képtelen elszakadni.

Az Alany - talán valahol külföldön játszódik az egész, mivel a történetben gyakran szerepelt egy Casino - nyilvánvalóan kizárólag az élvhajhászok közé tartozott. Egyetlen utalás sem volt arra, hogy bármiben is segítette a rászorulókat, vagy hogy a helyi politikai viszonyok beható tanulmányozásával foglalkozott volna. Mikor ez a férfi - vagy nő - a történetből nem derült ki, hogy hősről vagy hősnőről van szó - éppen nem időzött barátai társaságában (két férfi, egy nő), mondjuk éjjel 11:17-kor a Casinóban, akkor elment tenisz., lovag., golf., ebéd. három N, kikocs. egy F. Montreuilbe, táncolni ment négy F és ugyanennyi N kíséretében, utóbbi esetben ez a kései órákig tartott. Pongo számára nem volt ismeretlen az „éli az aranyifjak életét" kifejezés, és éppen ez jellemezte azt az életmódot, melyet, mint az a dokumentum minden egyes mondatából kiviláglott, az Alany folytatott. Ám úgy érezte, képtelen rájönni arra, hogy az elbeszélés mögött milyen rejtett értelem húzódik meg, Claude Pott stílusa kellemes és erőteljes volt, de az írás értékéből sokat levont az a homály, amely miatt oly sok kritika érte már Browning költészetét is.

Már harmadszor fogott hozzá abban a reményben, hogy valami megvilágosodhat előtte, mikor az ajtózár kattanására lett figyelmes, és alighogy sietve visszahelyezte a papírlapot a helyére, az ajtó kinyílt és belépett egy igen magas fiatalember, aki azonban nem rendelkezett a nyúlánk férfitestet csinossá tevő széles vállakkal vagy csiszolt mozgású végtagokkal. Az Anyatermészet, midőn hosszában megnyújtotta Horace Davenportot, elfelejtette széltében is kihúzni, és az ember szinte látja, amint Euklidész, az utcán Horace-szal szembejövet, odasúgja mellette haladó barátjának: „Ne nézz oda, de az a pasas, aki ott jön, pontosan példázza, amit az egyenesekről mondtam neked. Csak hosszúságuk van, szélességük nincs."

A nagy szárazulat legészakibb pontján egy teknősbéka-keretes szemüveggel árnyékolt arc bukkant fel, amelyen a szeretetnek olyan áradata ömlött szét, hogy ezt meglátván, Pongo újra a legjobb reményeket melengette.
- Halihó, Horace! - mondta szinte túláradóan.
- Hello, Pongo! Hogyhogy itt vagy? Elmondta Webster, mit csinált a bácsikám legutóbb?
- Csak címszavakban. Az elmélete szerint az öregfiút felizgathatta valami. Egybevág ez a tényekkel?
- Tökéletesen. Sőt, nem is egy dolog izgatta fel. Először is az, hogy ma leutazott vidékre, és arra számított, hogy Baxter, a titkára vele tart. Szereti, ha a vonaton van mellette valaki.
- Bizonyára, hogy szórakoztassa és táncot lejtsen előtte.
- És az utolsó pillanatban Baxter kijelentette, hogy inkább Londonban maradna, mert a British Museumban még utána kell néznie néhány dolognak a család történetével kapcsolatban, amit Alaric bácsi annyira forszíroz már évek óta. Ezzel startolt az egész. Mintha az lett volna a véleménye, hogy őt nem illik átverni.
- Talán, mert nem szereti, ha átverik.
- Mielőtt idejött, találkozott az unokaöcsémmel, Rickyvel, akinek szintén sikerült őt valamivel feldühítenie. Szóval, már igen veszélyes hangulatban volt, mikor megjött. Aztán mindjárt ebéd elején felbukkant egy darafelfújt, ami úgy festett, mint egy másnapos krémes. Ez nem igazán járult hozzá a feszültség csökkentéséhez. Később, amikor a kávét befejeztük, és ideje lett volna indulni, felszólított, hogy kísérjem ki az állomásra, ám én azt feleltem, hogy ez lehetetlen, ami meglehetősen mélyen érintette. Fogta a piszkavasat és nekilátott.
- De miért nem kísérted ki az állomásra?
- Nem értem rá. Már úgy is késésben voltam a táncóráról.
- Mondd csak, mi ez a hirtelen táncórára járkálás?
- Valerie nagy súlyt helyez erre a kérdésre. Szerinte úgy táncolok, mint egy felmálházott dromedár.

Pongo nem hibáztatta húgát. Midőn szeretett kedvesét egy felmálházott dromedárhoz hasonlította, akkor — Pongo véleménye szerint — azt bizonyára bóknak szánta.

- És hogy megy?

Azt hiszem, jól haladok. Polly is azt mondja. Szerinte holnap éjjel elmehetek a bálba. A Bohémek Bálját tartják az Albert Hallban. Cserkészfiúnak öltözöm. El akarom vinni Valerie-t is és remélem, kellemesen meglepem majd. Polly azt mondja, minden rendben lesz.

- De Valerie Le Touquet-ban van, nem?
- Ma repül vissza.
- Értem. Mondd csak, ki ez a Polly?

- A lány, akitől táncolni tanulok. Rickynél találkoztam vele. Az ő ismerőse. Polly Pott. Nagyon kedves, szimpatikus lány, így aztán, mikor ez a málhás dromedár dolog felmerült, megkértem, nem adna-e néhány leckét nekem.

A hős leány iránti szánalom szikrája villant át Pongón. Ügyvédnek készült, és néha úgy érezte, már nem bírja tovább a rá nehezedő terheket, de belátta, hogy Polly Pottal összehasonlítva ugyancsak könnyű a dolga. Alapvető különbség van aközött, hogy az ember megkísérel valami értelmet kihámozni Coke és Littleton urak kusza irományaiból vagy táncolni tanítja Horace Davenportot, és bizony kétségtelen, hogy annak jutott a rövidebbik gyufaszál, akinek az életét ez utóbbi feladat súlya terheli. Ha az ember jól belegondol, Horace magassága jelenti a fő problémát. Egy ilyen méretű fickó csak néhány perc késéssel értesül arról, hogy mit műveltek az alsó végtagjai. A megoldás persze az lenne, ha kettévágnánk, viszont akkor két Horace-ra tennénk szert, erre pedig igazán semmi szükség.

- Polly Pott? Csak nem Claude Pott, a magánnyomozó rokona? .
- A lánya. De honnan ismered te Claude Pottot, a magánnyomozót?

Pongo nyugtalanul megrezzent. Túl későn ébredt rá, hogy szinte tálcán kínálta fel ezt a kérdést.

- Nos, az a helyzet, öregfiú, hogy az imént történetesen elhaladtam az íróasztal mellett és akaratlanul is rápillantottam arra az írásra...
- Szeretném, ha nem olvasnád el a leveleimet.

- Ó, hát persze, hogy nem. De aztán láttam, hogy ez nem is levél, hanem hivatalos okmány. S épp csak átfutottam. Gondoltam, talán olyasmi, amihez amúgy is kikérnéd a tanácsomat, ha már egyszer úgyis beleszagoltam a jurisztikába, és úgy éreztem, hogy rengeteg időt megtakaríthatunk, ha van már beketintésem a dolgokba.

- És most, felteszem, loholsz Valerie-hez, hogy elmondd, detektíveket fogadtam, hogy kövessék, amíg Le Touquet-ban van?

- Egy villám cikázott át Pongón

- Nagy isten! Hát erről van szó?

Összeszorította ajkait — no, nem túlzottan, mert még mindig élt a remény, hogy kipréseli azt a kis kölcsönt Horace-ból, de éppen eléggé ahhoz, hogy jelezze, miszerint a Twistletonok kényesek a becsületükre és kikérik maguknak, hogy húgaikra detektívek leselkedjenek. Horace helyesen desifrírozta az üzenetet.

- Igen, tudom, de te nem ismered a helyzetet, Pongo. A Parazita Klub weekendet tartott Le Touquet-ban. A gondolat, hogy a lányt, akit szeretek, egy külföldi nyaralóhely laza erkölcsű légkörében nyolcvanhét parazita veszi körül, miközben én magam távol vagyok tőle, olyan volt, mintha kést döftek volna a szívembe. Polly említette, hogy az apja magándetektív, aki számára a szimatolás és leselkedés maga a boldogság és a kísértés nagyobb volt, mint aminek ellen tudtam volna állni. Pongo, az isten szerelmére, egy szót se Valerie-nek! Ha van hibája, az az, hogy túl érzékeny. Nemének legszebb példánya, de kissé hajlamos, hogy elvesse a sulykot, ha felizgatják. Ugye, bízhatok benned?

Pongo lazított ajkai szorításán. Mindent megértett és mindent megbocsátott.

- Hát persze, öregfiú. Tőlem semmit sem tud meg. Csak nem képzeled, hogy összetöröm a legjobb barátom boldogságát... a legrégibb barátomét... az én legkedvesebb barátomét... Horace, vén haver — szólt Pongo, mert a Twistletonok jellemző vonása, hogy tudják meddig meleg a vas —, kíváncsi vagyok, vajon... Szeretném tudni, hogy... Kíváncsi vagyok, hogy nem tudnál-e...

- Mr. Claude Pott — jelentette Webster az ajtóból.

Claude Pott személye hatalmas meglepetést okozott Pongo Twistleton számára, aki a magándetektívet egy sólyomarcú, szúrós szemű, átható tekintetű, leopárdra emlékeztető mozgású valakinek képzelte. A sólymoknak nincs álla. Claude Pottnak kettő is volt. A leopárd puha léptekkel oson. Pott csámpás volt. Szemei pedig távolról sem voltak szúrósak és átható tekintetűek, hanem üresek és kifejezéstelenek, mint az gyakran megesik azokkal, akik gondolataikat a világ elől elrejtve kísérlik meg az életet leélni, és ezért mintha valamilyen védőréteg mögé bújnának.

Körülbelül ötvenéves, izmos, kövér, kopasz és köpcös emberke volt, aki lehetett volna egy Silver Ring környéki bukméker, vagy akár egy Shakespeare-epizódszínész is, és — bár eléggé különös — élete során sokfelé megfordulva, Mr. Pottnak mindkettőben része volt.

- Jó napot, Mr. D. — szólalt meg a lidércszerű tünemény.

- Hello, Mr. Pott. Mikor tért vissza?

- Tegnap éjjel, uram. És mikor ma reggel átgondoltam a dolgot, arra a következtetésre jutottam, hogy a legjobb lesz, ha beszámolóm befejező részét szóban teszem meg. Így időt takaríthatnánk meg.

- Nocsak, van még valami?

- Van, uram. Tudatni fogom Önnel a tényeket — mondta Claude Pott, és meglehetősen szúrós pillantást vetett Pongóra —, mihelyt szabaddá teszi magát.

- Ó, nincs semmi baj. Mr. Twistleton előtt nyugodtan beszélhet. Ez itt Mr. Twistleton, az Alany testvérbátyja.

- A haveroknak csak Pongo — motyogta a fiatalember alig hallhatóan.

A szúrós pillantás módfelett megviselte.

- Mr. Pongo Twistleton? Ön lenne Ickenham grófjának az unokaöccse, akit a gróf úr annyit emleget?

- Igen, ő a nagybátyám.

- Kitűnő úriember. Az igazi, régi iskolából. A feje búbjáig sportember.

Pongo szerette ugyan nagybátyját, ezt a szívből jövő rajongást azonban mégsem volt képes teljesen osztani.

- Igen, azt hiszem, Fred bácsi nagyon rendes — mondta. — Attól eltekintve, hogy teljesen tökkelütött. Szóval, ismeri őt?
- Így van, uram. Ő volt az, aki a legnagyobb jóindulattal rendelkezésemre bocsátotta az iroda beindításához szükséges összeget. Ezek szerint az Alany a lord unokahúga? Milyen különös! Őlordsága segíti anyagilag a vállalkozást, és én, mielőtt tudnám, miről is van szó, az unokahúga nyomába eredek és feljegyzéseket készítek arról, hogy mit csinál. Furcsa — mondta Mr. Pott. - Sajátos.
- Érdekes — helyeselt Pongo.
- Szokatlan — mondta Claude Pott.
- Bizarr — tette hozzá Pongo.
- Felettébb. Azt sugallja, milyen kicsi a világ.
- Átkozottul kicsi.

Horace kissé türelmetlenül hallgatta ezt a filozófiai eszmefuttatást, és most közbevágott.
- Épp a beszámolóját készült megtartani, Mr. Pott.
- Húú! — mondta Mr. Pott a napirendre térve. — Szent igaz, valóban! Nos, akkor, Mr. D., hogy dióhéjban összefoglaljam a dolgokat, sajnálom, hogy arról kell tájékoztatnom, miszerint történt valami olyasmi, amit az ember szerencsétlen véletlennek szokott nevezni. Április tizenkilencedikén, azaz tegnap, az Alany, miután két hölgyből és három férfiból álló társaságban elfogyasztotta ebédjét a Hotel Picardyban, a golfklubba ment, ahol is magához vette ütőit, és a fiatalabbik oktató kíséretében játszani kezdett. Jómagam tisztes távolból követtem őket. Egy ideig semmi említésre méltó nem adódott, de a tizennegyedik lyuknál... Nem tudom, vajon ismerős-e a Le Touquet-i golfpálya terepviszonyait illetően, uram?
- Ó, meglehetősen.
- Akkor tudja, hogy amint elhagyjuk a tizennegyedik starthelyet, a nyírott fű mentén megérkezünk egy ház elé, amely a sövény mögött áll. Mikor az Alany a ház elé ért, a sövény mögött két férfi tűnt fel, az egyik kezében koktélkeverőt láttam. Jódlizni kezdtek az Alany irányában, nyilvánvalóan arra invitálván, hogy tartson velük egy

italra. Az Alany, magára hagyva társát, a sövényen levő átjárón át elhagyta a pályát, és mikorra odaértem, eltűnt a házban.

Egy gyenge sóhaj tört elő Horace Davenportból. Olyan embernek tűnt, mint aki arra készül, hogy az arcát a kezeibe temesse.

- Az ön érdekeit követve én is átmentem az átjárón, és ahhoz az ablakhoz lopakodtam, amely mögül beszédet és dáridózást hallottam. Már lehasalni készültem, mikor egy kéz nehezedett a vállamra, és ahogy megfordultam, egy férfi állt előttem. Ugyanebben a pillanatban az Alany kidugta a fejét az ablakon és rám nézett. ‚Jó munka volt, Kován! Ez az alak követ már egy hete. Dolgozza meg egy kicsit, amíg Kandúr telefonál a rendőrségre. Állandó molesztálásért guillotin alatt végzi majd." Azonnal láttam, hogy csak egyetlen lehetőség maradt számomra.

- Nekem az az egy sem jutott volna eszembe — mondta Pongo, aki az elbeszélést feszült figyelemmel követte.

- Igen, uram, egyetlenegy. Részletes vallomással tisztázni magamat. Egy éles, megkínzott kiáltás hagyta el Horace Davenportot.

- Ez történt, uram. Sajnálom, de nem volt más választásom. Nem kívántam a francia hekusokkal összetűzni. Miközben a Kován nevű úr kúszórepkény névvel illetett, és Mr. Kandúr azt tudakolta, hogy mondják a rendőrséget franciául, az Alany pedig holmi lókorbácsokat emlegetett, én részletesen elmagyaráztam a helyzetet. Időbe telt, amíg megértettem velük a tényeket, de végül mégiscsak sikerült, és engedélyt kaptam a távozásra. Az Alany kijelentette, hogy ha még egyszer a szeme elé kerülök...

- Miss Twistleton — jelentette Webster.

- A viszontlátásra — köszönt el Claude Pott.

Azon kritikus elméknek, amelyeknek Mr. Pott viselkedésének tökéletes leopárdszerűtlensége csalódást okozott, semmi okuk nem lehet panaszra Pongo húga, Valerie esetében. Valerie magas, csinos lány volt, és a pillanatban, mikor a szobába lépett, úgy festett, hangulata és egész magatartása nagyban hasonlít egy, a zsákmányát a dzsungel mélyén becserkésző vadállatéra.

- Féreg! — nyitotta meg a társalgást.

- Valerie, drágám, engedd, hogy megmagyarázzam!
- Engedd, hogy én magyarázzam meg — mondta Pongo.
Húga pillantása szúrósságot tekintve messze felülmúlta Mr. Pottét.
- Muszáj ebbe beleütnöd az orrodat?
- Hát, hogyne lenne muszáj! — felelte Pongo. — Nem gondolod, hogy tétlen maradok és nézem, hogy egy igaz embert meghurcolj. Betörsz ide és a fogadat csikorgatod, csak mert Horace felkért egy magánnyomozót, hogy vigyázzon rád? Ha lenne eszed, belátnád, hogy ez voltaképpen bók. Azt mutatja, mennyire szeret.
- Igazán? Nos...
- Valerie, drágám!
A lány Pongóhoz fordult.
- Lennél olyan kedves — mondta szertartásosan — és megmondanád a barátodnak, hogy ne szólítson engem „Valerie, drágám”-nak! A nevem Miss Twistleton.
- Tökfilkó lesz a neved — mondta Pongo testvéri szigorral ha elszalasztasz egy olyan lehetőséget, mint az öreg Horace Davenport — a legfeddhetetlenebb ember, akit ismerek —, csak mert határtalan szerelme arra késztette, hogy szemmel tartasson a Paraziták weekendje alatt.
- Én nem...
- És az események azt mutatják, hogy helyes módszert választott. Olybá tűnik, úgy viselkedtél, mint egy hollywoodi filmsztár egy garden partyn. Hogy is volt azzal a koktélkeverős férfival meg a másikkal, he?
- Én nem...
- És a F., aki kocsival Montreuilbe vitt?
- Úgy van — mondta Horace végre nekibátorodva és megmutatva valamit a Pendlebury-Davenport-féle tűzből. — Mi a helyzet azzal a férfival, aki kocsival Montreuilbe vitt?
Valerie Twistleton arca rideg és kemény maradt.
- Ha egy percig engednétek beszélni, és nem vágnátok állandóan a szavamba valahányszor csak kinyitom a számat, akkor megmondanám, hogy én nem vitatkozni jöttem. Mindössze azért, hogy tájékoztassalak, miszerint az eljegyzésünknek vége, és az erről szóló

értesítés benne lesz a holnapi The Timesban. Az egyetlen, az eljárásodat valamennyire is mentő magyarázat az lehet, hogy végül is nincs ki mind a négy kereked. Már régóta számítottam rá. Nézz csak Alaric nagybátyádra. A feje búbjáig félkegyelmű.

Horace Davenport maga alatt volt ugyan, ám ezt mégsem hagyhatta szó nélkül.

- Amit Alaric bácsiról mondtál, rendben van. De mi a helyzet Fred nagybátyáddal?
- Hogyhogy, mi a helyzet?
- Az, hogy teljesen tökkelütött.
- Fred bácsi nem tökkelütött.
- De még mennyire az. Pongo mondta.
- Pongo egy hülye.

Pongo felvonta a szemöldökét.

- Nem tarthatnánk be — javasolta hűvösen — a vita illemszabályait?
- Ez nem vita. Már megmondtam, csak azért jöttem, hogy tájékoztassam Mr. Davenportot, hogy az eljegyzésünknek végérvényesen befellegzett.

Horace arca megkeményedett. Levette szemüvegét és baljós nyugalommal törülgetni kezdte.

- Szóval kikosarazol?
- Úgy van.
- Meg fogod bánni.
- Ugyan mit?
- Elmerülök az éjszakában.
- Vigyél magaddal búvárruhát is.
- Fejest ugrom a fertőbe.
- Trambulinról ugorj, hogy jó mélyre juss!
- És első lépésként, ha megemlíthetem, elviszem Polly Pottot az Albert Hallba, a Bohémek Báljára.
- Szegény teremtés! Remélem lovagiasan viselkedsz vele.
- Hogy érted ezt?
- Hát, másnap szüksége lesz egy pár mankóra. A becsület úgy kívánja, hogy te fizesd ki őket.

Csend lett. Csak a szapora légzés nesze hallatszott — egy olyan férfié, akivel egy nő kissé túl messzire ment.
- Legyen olyan kedves, tiszteljen meg azzal, hogy olajra lép — szólt Horace jéghideg hangon. — Fel szeretném hívni a hölgyet.
Az ajtó bevágódott. Horace a telefonhoz lépett. Pongo megköszörülte a torkát. Ez nem volt egészen az a perc, amelyet, ha a választás tőle függ, szerencséje megkísértésére kiszemelt volna, de hiába, az idő sürgetett. A nap már jócskán előrehaladt és még mindig üres a zsebe, sőt, mi több, úgy néz ki, hogy Horace ideje a közeli jövőben valószínűleg igencsak korlátozott lesz. Megköszörülte tehát a torkát, megigazította a mandzsettáját, mozgósította a híres Twistleton-kurázsit, hogy erőt adjon a feladathoz.
- Horace, öreg fiú.
- Halló?
- Horace, vén haver.
- Halló? Polly?
- Horace, öreg tojás.
- Halló? Egy pillanat. Valaki beszél hozzám. Na, mi van?
- Horace, vén medve, emlékszel, miről beszélgettünk az imént, mikor Pott beviharzott. Amikor félbeszakított, éppen azt akartam mondani, hogy az általam nem — vagy csak kevéssé — befolyásolt körülmények alakulása folytán...
- Köpd ki. Ne húzd el ezzel az egész napot.
Pongo belátta, hogy a prológust fel kell függeszteni.
- Tudsz kölcsönözni kétszáz ficcset?
- Nem.
- Úgy? Rendben. Hát akkor, ebben az esetben — mondta Pongo mereven — báj-báj.
Elhagyta a szobát és átsétált a garázsba, ahol a kétülésest tartotta. Utasítást adott, hogy másnapra hozzák készenlétbe.
- Messzire megy, uram?
- A hampshire-i Ickenhambe — felelte Pongo.
Rosszkedvű volt. Korábban nem tervezte, hogy pénzügyi nehézségeit felfedi Fred bácsi előtt, de más jövedelmi forrás nem jutott eszébe.

2. fejezet

Miután letette a piszkavasat és eltávozott unokaöccse szalonjából, e kis testedzést követően Dunstable hercege sokkal jobban érezte magát. Beugrott egy taxiba és a Paddington pályaudvarra vitette magát, ahol felszállt, a shropshire-i Market Blandingsbe menő, 2:45-ös vonatra. Meghívatta ugyanis saját magát — lévén túlságosan nyugtalan lelkületű ember ahhoz, hogy kivárja, amíg mások hívják meg őt —, hogy Clarence, Emsworth kilencedik őrgrófja és húga, Lady Constance Keeble vendégeként egyelőre meg nem határozott hosszúságú időt töltsön a blandingsi kastélyban, az ősi béke kies honában.

A levelezőlap, amelyben néhány nappal korábban bejelentette közelgő érkezését, és amelyben egy levegős, délre néző, földszinti hálószobát, valamint egy csendes dolgozószobát rendelt magának, ahol titkárával, Rupert Baxterrel a család történetén dolgozhat, vegyes fogadtatásra talált a blandingsi reggelizőasztalnál.

Lord Emsworth, mélyen megdöbbenve, a rossz hírt egy éles „Hogy? Micsoda? Izé, az ördög vigye el!" megjegyzéssel fogadta. A herceget immáron vagy negyvenhét esztendeje utálta meglehetős intenzitással, ami pedig Rupert Baxtert illette, azt remélte, sosem lesz kénytelen találkozni vele sem ezen, sem pedig a másvilágon. Ez a kiváló fiatalember egészen a legutóbbi időkig az ő titkáraként működött, és viszonyuk némileg hasonlított a csodával határos módon felgyógyult beteg és az őt hajszál híján elragadó, titokzatos kór kapcsolatához. Igaz, a rémes fickó ezúttal másvalaki alkalmazottjának minőségében fogja háborgatni a kastély nyugalmát, de vajon miféle haszon származhat ebből? A puszta gondolat is, hogy egy fedél alatt lesznek, irtózattal töltötte el.

Ezzel szemben Lady Constance el volt ragadtatva. Őszintén csodálta a kiváló Baxtert, másrészt pedig ő és Dunstable jövendő hercege hajdanán együtt suttogtak árnyas télikertek ölén és a piknikről utolsóként tértek vissza. A dologból ugyan semmi sem lett — ez

még jóval azelőtt történt, hogy a herceg a címet megkapta volna, később a család külföldre küldte, így időt adtak Anglia számára, melynek talaját kissé túlságosan forróvá tette a maga számára, hogy valamelyest magához térjen —, de az emlékek elevenen éltek.

Lord Emsworth vétót nyújtott be, bár maga is tisztában volt azzal, hogy ez csupán formális jellegű. Mindig is hamisítatlan papucs maradt.

- Alig egy hete, hogy utoljára itt járt.
- De hiszen annak közel hét hónapja már.
- És nem mondhatnád, hogy telt házunk van?
- Hogy képzeled?
- De állon vágta a Császárnőt egy esernyővel — szólt Lord Emsworth elgondolkodva.
- Nos, igazán nem utasíthatom vissza az egyik legrégibb barátomat, csak mert megbökte a disznódat egy ernyővel — mondta Lady Constance. — írok Alaricnek, hogy örömmel látjuk, amíg csak maradni óhajt. Látom, azt írja, a földszinten akar maradni, mert fél, mi lesz, ha tűz üt ki. A legjobb, ha a Kerti Lakosztályt kapja.

Így történt, hogy a Bloxham Mansions-beli löncsöt követő reggel a herceget egy luxuslakosztályban találta. Egy ideig fekve maradt és nézte a pázsitra néző franciaablakok függönyein átszűrődő napsugarakat, aztán megrázta a csengőt, az inastól pirítóst, dzsemet, kínai teát, két lágy tojást kért és mellé a The Timest. Húsz perccel később pedig Beach, a komornyik úgy tájékoztatta a teraszon napfürdőző Lady Constance-ot, hogy Őméltósága szeretné, ha egy rövid időre felkeresné a szobáját. Az idézés nyugtázását követően először rossz előérzet és aggodalom fogta el a ház asszonyát. Az elmúlt este a herceg hosszan és a halottlátókat idéző választékossággal adta elő unokaöccse megleckéztetésének történetét. A beszámoló mély benyomást tett Lady Constance-re, és most meg volt győződve arról, hogy mikor belép a Kék Szalonba — talán Őméltóságának a reggelire vonatkozó normáitól eltérő bizonyos hiányosságok következtében — romokban találja azt. Őszinte megkönnyebbüléssel konstatálta, hogy minden a helyén van. A hercegi piszkavas potenciális fenyegetésként ott volt ugyan a

háttérben, de egyelőre még nem lépett működésbe, és így Lady Constance azzal a csendes szeretettel nézhetett az ágy mályvaszín pizsamába bújt birtokosára, amelyet vendéglátók éreznek azon vendégeikkel szemben, akik nem törték darabokra a berendezést, és e pillantásba belevegyült az a lágyság is, melyet egy nő sosem képes elveszíteni egy olyan férfival szemben, aki egykor szerelmes szavakat suttogott a fülébe.
- Jó reggelt, Alaric.
- Jó reggelt, Connie. Mit is akartam mondani... ki az ördög ez a füttyös fickó?
- Nem értelek.
- Úgy értem, a füttyös fickó. A füttyös fickó az egy olyan fickó, aki fütyül. Van egy ipse kinn a kertben, aki, mióta felébredtem, egy „Hol odalenn csillog a Loch Lomond”-ot fütyüli.
- Gondolom, az egyik kertész lesz az.
- Áááá! — mondta halkan a herceg.
Pongo Twistletont annak idején meglepte, hogy egy magándetektív úgy is kinézhet, mint Claude Pott, és ugyanígy meglepődött volna, ha most bemutatják Dunstable hercegének, akiről, mint notórius szalonpusztítóról, oly sokat hallott már. A herceg nem hasonlított egy orvgyilkoshoz. A Dunstable-orrt leszámítva, ami első látásra mindig kissé ijesztő, Horace bácsikájában nem volt semmi gazán félelmetes vagy rémítő. Kopasz fej... fehér harcsabajusz... világító kék szemek... az ember azt mondaná, egy igazán kedves öreg szivar.
- Ezért hívattál?
- Nem. A kocsi legyen készenlétben, hogy ebéd után azonnal az állomásra vigyen. Londonba megyek.
- De hisz csak tegnap este jöttél!
- Nem számít, mi volt tegnap este. Az a lényeg, hogy ma reggel mi van. Átfutom a Timesomat, és mit látok? Az unokaöcsém, Horace fogta magát, és felbontotta az eljegyzését.
- Micsoda?
- Jól hallottad.
- De miért?

- Honnan az ördögből tudnám, miért? Éppen azért kell elmennem, mert nem tudom, és meg kell tudnom. Ha egy eljegyzést felbontanak, a The Times nem közöl hosszú tudósítói riportokat. Egyszerűen annyit ír: „Mr. Kutyából lett szalonna, George és Földhözragadt Amália között a házasságkötésre nem kerül sor."
- A lány, ugye, Lord Ickenham unokahúga volt, nem?
- Még most is az.
- Ismerem ugyan Lady Ickenhamet, de a lorddal még sohasem találkoztam.
- Én sem. De a lány az unokahúga, az biztos.
- Azt mondják, a lord kicsit különös.
- Tökkelütött. Manapság mindenki tökkelütött, néhány hozzám hasonló kivételével. Ilyen a korszellem. Vegyük például Clarence-t. Évekkel ezelőtt meg kellett volna kapnia a flepnijét.
- Nem gondolod, hogy egyszerűen csak álmodozó és szórakozott?
- Fenéket szórakozott! Dinka, ha mondom. És Horace is. És a másik unokaöcsém, Ricky is. Fogadd meg a tanácsom, Connie. Sose legyenek unokaöcséid.

Lady Constance sóhaja arról árulkodott, hogy a figyelmeztetés elkésett.
- Van már vagy egy tucat, Alaric.
- Na és ütődöttek?
- Néha tényleg azt hiszem. Úgy tűnik, mintha szántszándékkal a legkülönösebb dolgokat művelnék.
- Fogadom, hogy az enyémek lepipálják őket.
- Ronald elvett egy kóristalányt.
- Ricky verseket ír.
- Bosham egyszer egy állítólagos aranytömböt vett valakitől a nyílt utcán.
- És most levest akar árulni.
- Bosham?
- Ricky. Levest akar árulni.
- Levest akar árulni?
- Te jó isten, Connie, ne ismételj mindent, amit mondok, mintha te lennél a svájci hegyi visszhang. Mondom, hogy levest akar árulni.

Tegnap meglátogattam, és volt képe egy hagymalevesbódéra ötszáz fontot kérni tőlem. Természetesen, nem adtam egy fityinget sem. Szinte belebetegedett. De most ellátom Horace baját, hogy túl fog tenni Rickyn is. Először is kizsigerelem. Menj és hívd a kocsit.
- Micsoda balszerencse, hogy ilyen szép napon Londonba kell menned!
- Ne gondold, hogy ez minden vágyam. De el kell mennem.
- Nem mondhatnád Mr. Baxternek, hogy menjen és látogassa meg Horace-t? Ő még mindig Londonban van, nem igaz?
- Ott bizony, az a lógós, kétbalkezes, pápaszemes hogyishívják, és meg vagyok győződve, hogy csak azért maradt ott, hogy daj-dajozni menjen, amint kiteszem a lábam. Ha rájövök, a kutyafáját, kirúgom, mihelyt azt a ronda képét idetolja. Persze, hogy nem mondhatom Baxternek, hogy menjen és nézzen Horace után. Az unokaöcsémet, még ha féleszű is, nem tehetem ki egy átkozott lakáj zaklatásának.

Volt ebben a beszédben néhány kitétel, amelyet, ha gondolataiban nem jelent volna meg a blandingsi kastély fölött Damoklész kardjaként függő piszkavas képe, Lady Constance szívesen megkérdőjelezett volna. Zokon vette az állítást, miszerint Rupert Baxter olyan ember, aki dáridózni szokott. Az arcát sem találta kellemetlennek. És fájdalmat okozott hallania, hogy Mr. Baxter egy átkozott lakáj. De van az úgy, hogy a nyelvet fékezni kell. Diszkréten csendben maradt, és így telt el néhány perc, míg végül egy javaslattal hozakodott elő.

- Megvan! Bosham ma Dondonba megy. Miért ne jöhetnének vissza Horace kocsijával mind a ketten? Akkor nyugodtan beszélhetnél a fejével.

- Belépésed óta ez az első értelmes szó, amit hallok tőled — mondta a herceg helybenhagyólag. — Jól van, mondd meg Boshamnek, hogy rángassa elő és hozza elém élve vagy halva. És most, Connie, nem beszélgethetek itt egész nap veled. Fel kell kelni, itt az idő! Hol van Clarence?
- Azt hiszem, lent lesz a disznóólnál.
- Csak nem azt akarod ezzel mondani, hogy még mindig úgy dédelgeti azt a dögöt?

- Teljesen oda van érte.
- Úgy érted, teljesen elment az esze. Ha tudni akarod, mit gondolok, Connie, szerintem ez az emse Clarence minden bajánál gyökere. Nagyon rossz hatással van rá, és ha sürgősen nem teszünk valamit, hogy eltávolítsuk a közeléből, akkor egy szép napon majd arra ébredsz, hogy szalmaszálakat dugdos a hajába és kijelenti hogy ő nem más, mint egy buggyantott tojás. Apropó, tojás! Küldess fel, légy szíves, egy tucattal.
- Tojást? Úgy tudtam, már reggeli után vagy.
- Persze hogy már reggeli után vagyok.
- Értem. Szóval, nem laktál jól — mondta Lady Constance békítőleg. — Hogyan kéred, lágyan vagy keményen?
- Egyáltalán nem akarom, hogy megfőzzék. Nem enni való tojásokat akarok, hanem dobálni valókat. Majd adok én annak a füttyös fickónak! Hallod? Már megint itt van! Most meg énekel!
- Alaric — szólt Lady Constance, és a hangjában esengés bujkált.
- Muszáj tojásokkal dobálnod a kertészeket?
- Muszáj.
- Legyen, ahogy kívánod — felelte Lady Constance rezignáltan és eltávozott, hogy a fenyegető szörnyűséget az énekesnek a veszélyzónából való eltávolításával megelőzhesse.
És eközben mélyen elgondolkodott. Nagyon, nagyon mélyen.

Ezalatt Lord Emsworth, nem is tudva, milyen főfájást okozott a többieknek, lenn tartózkodott a kertkapu mögötti réten, és egy tágas ól kerítésére könyökölt. Ez az ól volt az otthona a lord kiváló kocájának, Blandings Császárnőjének, a Shropshire-i Mezőgazdasági Kiállítás zsírsertés kategóriája két egymást követő évbeni ezüst érmesének. A nemes állat, gazdája csodáló szemeitől kísérve, éppen kései reggelijét fogyasztotta.

Emsworth kilencedik grófját kemény fából faragták. Nem igényelt hosszú időt, míg magához tért a mély megrázkódtatásból, melyet az a felfedezés okozott, hogy Rupert Baxter újra felbukkan az életében. Ezen a reggelen Baxter a feledés homályába merült, és a lord azt a tökéletes boldogságot élvezte, amelyet csakis a tiszta lelkiismeret, hozzátartozóink távolléte, rokon lelkek társasága és a szép időjárás

együttes megléte vált ki. Azon ritka esetek egyike állott elő ugyanis, mikor sem húga, Constance előtti titkolnivaló, sem egyéb zavaró jelenség nem vetett árnyékot a Császárnővel való közös együttlétre. Ami pedig az időjárást illeti, az, mint ezen az istenek által kedvelt helyen szinte mindig, egyszerűen csodálatos volt. A tavasz, amint azt már láttuk, Londonban lehet szeszélyes és rosszindulatú, de annál azért több sütnivalója van, minthogy ilyesmit a blandingsi kastély körül megkockáztasson.

Lord Emsworthöt egyedül az aggasztotta, hogy ez az édes kettes nem tarthat soká. Félelme megalapozott volt. Egy rekedt kiáltás törte meg a bágyadt csendet, és ahogyan a lord megfordult — Claude Pott szóhasználatával élve —, egy F.-t pillantott meg. Vendége, a herceg közeledett a réten át.

- 'gelt, Clarence.

- Jó reggelt, Alaric.

Lord Emsworth egy üdvözlő mosolyt erőltetett az ajkaira. Neveltetése — illetve a Lady Constance-tól időről időre végighallgatott mintegy tizenötezer szó — megtanította arra, hogy a házigazdának álarcot kell viselnie. Megfeszítette magát, hogy az érzés, amit dámvad érez vadászebek csaholása hallatán, el ne hatalmasodjék rajta.

- Nem láttad errefelé Boshamet?
- Nem. Nem mondhatnám. Egyáltalán nem.

- Beszélni akarok vele, mielőtt elmegy. Itt megvárom és kifelé menet elkapom. Londonba megy, hogy Horace-t idehozza. Felbomlott az eljegyzése.

Ez gondolkodóba ejtette Lord Emsworthöt. Fia és örököse, a bridgefordi lóverseny alkalmából idelátogató Lord Bosham, ebben egészen biztos volt, már évek óta házasember. Ezt szóvá is tette.

- Nem Bosham eljegyzése. Horace-é.

Lord Emsworth újra elveszítette a fonalat.

- Ki az a Horace?

- Az unokaöcsém.

- És el van jegyezve?

- Csak volt. Ickenham unokahúgával.

- És az ki?

- A lány, akivel el volt jegyezve.
- Ki az az Ickenham?
- A lány nagybátyja.
- Ó — mondta Lord Emsworth felderülve. A név végre megpendített egy húrt az emlékezetében. — Ickenham? Persze, hát persze, Ickenham. Ismerem Ickenhamet. Galahad öcsém egyik barátja. Azt hiszem együtt szokták őket az éjszakai lokálokból kidobni! Nagyon örülök, hogy Ickenham idejön.
- Dehogy jön.
- De hiszen azt mondtad!
- Nem azt mondtam, hogy ő jön. Azt mondtam, Horace jön.
Ez a név új volt Lord Emsworth számára.
- Ki az a Horace? — kérdezte.
- Pontosan két másodperce mondtam — a herceg végre rátaláld arra a zord felhangra, amelytől sosem vált meg hosszabb időre —hogy Horace az én unokaöcsém. Nincs okom feltételezni, hogy a körülmények azóta megváltoztak volna.
- Ó? — mondta Lord Emsworth. — Ah? Igen, igen. Hogyne. Az unokaöcséd. Nos, igyekeznünk kell, hogy kellemessé tegyük az ittlétét. Talán érdeklik a sertések. Téged nem érdekelnek a sertések, Alaric? Azt hiszem, már volt szerencséd a kocámhoz, Blandings Császárnőjéhez. Úgy emlékszem, a nyáron összefutottatok már.

Oldalt lépett, hogy a vendégnek zavartalan kilátást biztosítson a kiváló állatra. A herceg a kerítéshez lépett, ezt rövid csend követte — Lord Emsworth áhítatból hallgatott, a herceg pusztán hangszálainak kímélése céljából. A mellényzsebéből előkotort egy nagyi méretű szemüveget és azon keresztül szemlélte a többszörös második helyezettet. Messziről lerítt róla az illendő tisztelet hiánya.
- Pfujj! — jegyezte meg végül.

Lord Emsworthöt mintha kakas csípte volna meg. Nehéz volt elhitetnie önmagával, hogy füle ezúttal nem csapta be.
- Miii?
- Ez a disznó túl kövér.
- Túl kövér?
- Nagyon is kövér. Nézd csak meg! Csak úgy dagad!

- De kedves Alaric! Már két érmet is nyert azzal, hogy ilyen szép kövér!
- Ne gyerekeskedj, Clarence! Minek egy disznónak érem? Ne keress kibúvót! Erre a disznóra csak egy szó illik — hájas. Horatia nagynénémre emlékeztet, akit a karácsonyi vacsorán ütött meg a guta. Amikor másodszor akart venni a szilvapudingból, ahogy kinyújtotta a kezét, lefordult a székről, és már nem is szólt többet. Ez az állat is így végzi. De mit vársz tőle? Csak tömöd és tömöd és tömöd, és nem hiszem, hogy akár egy csepp testedzést is végezne egyik hétről a másikra. Reggelente jó, kimerítő vágtára van szüksége, nem pedig nehéz ételekre. Akkor formába jöhetne.

Lord Emsworth most megtalálta a szemüvegét, ami, mint lelki megrázkódtatástól mindig, leesett az orráról. Bizonytalanul visszaillesztette a helyére.

- Talán az a benyomásod támadt — kérdezte, mert amikor mélyen megrendült, kegyetlenül szarkasztikus tudott lenni —, hogy a disznómat be akarom nevezni a Derbire?

A herceg eltűnődött. Nem rokonszenvezett azzal a badarsággal, hogy disznók érmeket kapjanak, és éppen arra gondolt, hogy milyen szomorú lehet mindez szegény Connie számára. Ám ezeknél a szavaknál élesen felpillantott. Önkéntelenül is borzongás futott végig rajta, és zordságát a betegágy mellett álló látogatók részvétteljes kedvessége váltotta fel.
- Én nem tenném, Clarence.
- Mit nem?
- Nem nevezném be ezt a disznót a Derbire. Nem hiszem, hogy nyerési eséllyel indulhatna, és akkor meg minek az egész? Neked arra van szükséged, hogy ez a disznó kilépjen az életedből. Már tudom is, mit teszek! Hallgass rám, kedves Clarence — mondta a herceg és megveregette házigazdája vállát. — Átveszem ezt a disznót — cakompakk. Komolyan. Küldesd csak el hozzám — majd hazatáviratozom, hogy illendően fogadják —, és néhány hét múlva rá sem fogsz ismerni. Friss, szilaj, csillogó szemű lesz, meglátod. És más leszel te is. Élénkebb. Kevésbé habókos. Felhagysz ezzel a sok

tudománnyal... Áá, itt van Bosham. Hé, Bosham! Egy percre, Bosham, beszélni akarok veled.

Miután társa magára hagyta, Lord Emsworth néhány percig erőtlenül az ól korlátjának dőlve maradt. A nap fényesen sütött. Az ég kéken mosolygott. Gyenge szellő cirógatta a Császárnő felkunkodó farkát, miközben belehengergőzött a vályúba. De a lord számára ezt a mennyországot komor árnyék sötétítette be és úgy érezte, jeges szél suhan át a földön. Ezért aztán egy ideig észre sem vette, hogy egy hang a nevén szólítja, de aztán hatalmas erőfeszítéssel összeszedte magát, és ekkor megpillantotta húgát, Constance-t.

Az éppen azt kérdezte, hogy vajon megsüketült-e. A lord azt felelte, nem.

- Már órák óta kiabálok. Szeretném, ha néha figyelnél rám, Clarence. Azért jöttem, hogy Alaricról beszéljek veled. Aggódom miatta. Nagyon furcsán viselkedik.

- Méghogy furcsán? Meghiszem azt! Te nem is tudod, Connie! Épp az imént...

- Azt kérte, adjak neki tojásokat, hogy megdobálhassa a kertészeket!

Kevésbé vészterhes időben ezek a szavak megrázták volna Lord Emsworthöt. Egy jobbfajta angol földbirtokos szereti önmagát in loco parentis tekinteni az alkalmazásában lévőkkel szemben, és amennyiben a látogatók tojásokkal dobálják azokat, akkor neheztelését hajlamos szavakba önteni. De ezúttal még a szemüvege sem esett le.

- És tudod mit mondott nekem?

- Nem lehet normális, ha tojásokkal akarja megdobálni a kertészeket.

- Nem lehet normális, ha azt akarja, hogy adjam neki a Császárnőt.

- Csak nem?

- De igen.

- Ebben az esetben — szólt Lady Constance — természetesen oda kell adnod.

Lord Emsworth szemüvege most esett le, le bizony. Úgy hullott alá a tartólánc hurkolt végéig, mint levél a viharban. Hitetlenkedve bámult.

- MII!!!
- Te tényleg megsüketültél.
- Nem süketültem meg. Amikor azt mondtam: „MII!!!", nem úgy értettem, hogy „Mi?", hanem úgy, hogy „MII!!!".
- Az ég szerelmére, mit fecsegsz itt?
- A te különös megjegyzéseidről beszélek. Elmesélem, hogy az a szörnyeteg herceg azt akarja, hogy neki adjam a Császárnőt, és ahelyett, hogy megdöbbennél, és elszörnyednél és... izé... megdöbbennél, azt válaszolod: „Természetesen oda kell adnod." Még a szemed se rebben. Istenemre mondom, ha egy pillanatig is azt képzeled...
- És te egy pillanatig is azt képzeled, hogy megkockáztatom, hogy Alaric végiggázoljon a kastélyon egy piszkavassal a kezében? Ha széjjelverte az unokaöccse összes bútorát, csak mert Horace nem akarta kikísérni az állomásra, hogy búcsút intsen neki, mit gondolsz, mit művelne ebben a kastélyban? Nem vagyok hajlandó a házamat romhalmazzá változtatni egy disznó kedvéért! Ami engem illet, azt gondolom, hogy kész áldás, hogy megszabadulunk ettől a siralmas jószágtól.
- Azt mondtad: „siralmas jószág"?
- Úgy van, „siralmas jószágot" mondtam. Alaric szerint nagyon rossz hatással van rád.
- A fene a pimaszba!
- És én teljesen egyetértek vele. Mindenesetre, semmi értelme erről vitatkozni. Ha akarja a disznót, meg fogja kapni a disznót.
- Nagyszerű, nagyszerű, nagyszerű — válaszolt Lord Emsworth. — Felteszem, ha legközelebb a kastélyt akarja majd, azt is neki adod. Mondd meg neki nyugodtan, hogy ne legyenek skrupulusai, ha netán ez az ötlete támad. Csak kérje bátran! Azt hiszem, most felmegyek olvasni a könyvtárba, mielőtt Alaric úgy dönt, hogy minden könyvemet becsomagolja és elszállítja.
- Jól sikerült abgang volt — csípős, keserű, ironikus —, de nem hozta meg Lord Emsworthnek az elégedettség meleg érzését. A szíve nyögött a csapás súlya alatt. Több száz csetepaté tapasztalata arra tanította, hogy húga, Constance, mindig eléri, amit akar. Az em-

ber fenyegetőzhet, harcolhat, az égre emelheti kezeit, összeszorít-hatja és rázhatja ökleit, az eredmény mindig ugyanaz — Connie célt ér.

Körülbelül tíz perccel később, mikor a könyvtár hűvösében ül-dögélt, és hasztalan próbálta figyelmét a „Gondolatok a sertés-gondozásról" című érdemes munkára összpontosítani, Lord Ems-worthön eluralkodott az ellenséges világban való egyedüllét és magárautaltság érzése. Ebben az életét felforgató válságban mindennél jobban szüksége volt egy barátra... egy szövetségesre... egy segítőkész tanácsadóra. De kihez is fordulhatna? Bosham használhatatlan. Beach, az inas, bár segítőkész, de nem egy alkotó elme. Öccse, Galahad pedig — az egyetlen, aki a család nőtagjaival bánni képes! —, ki tudja, hol jár...

Lord Emsworth talpra ugrott. Egy gondolat cikázott át rajta. Galahadre gondolva hirtelen eszébe jutott öccse nevezetes barátja, Lord Ickenham, akinek nevét a herceg az imént említette.

A Tiszteletre méltó Galahad Treepwood mindig magasra állította a mércét. Mielőtt megbecsüléséből részt juttatott volna bárkinek, előbb próbára tette, és sosem beszélt a vakvilágba. Ha Galahad Treepwood valakiről azt állította, hogy belevaló srác, ezt a kifejezést sohasem meggondolatlanul, hanem csakis halálosan komolyan használta. És Lord Emsworth nem egyszer, de százszor hallotta, hogy ezzel a bókkal illette Fredericket, Ickenham grófját.

A csíptető mögött szeme eleven lánggal égett. Tervet kovácsolt. Debrett „Az angol főrend" című könyve s benne ennek a csodálatos embernek a címe, ott állt a mögötte lévő polcon, és mi sem lesz egyszerűbb, mint felhívni, megbeszélni vele egy találkozót, aztán felugrani Londonba, megismertetni őt a tényekkel és kikérni tanácsát. Egy ilyen embernek ezernyi ötlete is lehet a Császárnő megmentésére...

A láng kihunyt. Látta már, hogy tévedett, mikor a Londonba való felruccanást egyszerű feladatnak hitte. Amíg ez a szörnyeteg herceg a színen van, a legcsekélyebb reménye sem lehet, hogy Connie őt itthonról elengedje, akár csak egy estére is. Az égő fedélzetre szorult tengerészeknek több esélyük van a helyszín elhagyására, mint a

blandingsi kastély urának, ha birodalmában vendégek tartózkodtak. Az agónia perceiben a „Gondolatok..." kihullt a kezei közül. Abban a reményben, hogy annak mágikus sorai között gyógyírra lel, ernyedten már ismét feléje nyúlt volna, mikor Lady Constance rontott a szobába.
- Clarence!
- Tessék?
- Clarence, te mondtad Alaricnek, hogy a disznódat be akarod nevezni a Derbire?
- Ellenkezőleg, azt mondtam, hogy sohasem tennék ilyet.
- Ezek szerint félreértett. Állítja, hogy ezt mondtad. És azt akarja, hogy hívassak egy elmeszakértőt, aki téged megfigyel.
- Még van bőr a képén!
- Azonnal Londonba kell menned.
A „Gondolatok..." még egyszer kiesett Lord Emsworth erőtlen kezei közül.
- Londonba?
- Kérlek, Clarence, most ne akadékoskodj. Tudom én, mennyire gyűlölsz Londonba menni. De ez életbevágóan fontos. Mióta csak Alaric megérkezett, az az érzésem, hogy egy jó elmegyógyász megfigyelése alá kellene helyezni, de képtelen voltam rájönni, hogyan csinálhatnánk úgy, hogy meg ne sértődjön. De ezzel minden megoldódott. Ismered Sir Roderick Glossopot?
- Sose hallottam róla.
- Azt mondják, az egyik legjobb a szakmában. Lady Gimblett szerint a húga gyerekével csodákat tett. Szeretném, ha ma délután felmennél Londonba és magaddal hoznád. Holnap ebédeljetek a klubban, és magyarázd el a helyzetet. Biztosítsd, hogy a pénz nem számít, de okvetlenül el kell jönnie. Majd ő megmondja, mi lenne a legjobb szegény Alaric esetében. Remélem, csak egyszerű kezelésre lesz szüksége. El kell érned a kétórás vonatot.
Rendben van, Connie. Ha így kívánod.
- Mikor az ajtó becsukódott, különös kifejezés jelent meg Lord Emsworth arcán. Így festhettek azok, akik látták a bibliai csodákat. Térdei kissé remegtek mikor felemelkedett és a könyvespolchoz

járult, ahol vörös-arany kötésben úgy fénylett fel Debrett „Az angol főrend" című munkája, mint viharvert tengerésznek a világítótorony fénycsóvája.

Beach, a komornyik, mikor meghallotta a csengőt, megjelent a könyvtárban.

- Mylord?

- Beach, szeretném, ha egy távolsági hívást eszközölne nekem. A számot nem tudom, de a cím, Ickenham Hall, Ickenham, Hampshire. Személyesen akarok beszélni Lord Ickenhammel.

- Igenis, Mylord.

- Ha megvan — mondta Lord Emsworth, és idegesen a háta mögé pillantott —, kapcsolja a hálószobámba.

3. fejezet

Ha a Buffy-Porson jól gurul, az út London és Hampshire között nem tart sokáig. Pongo Twistleton, jó időt futva, néhány perccel déli tizenkettő előtt érkezett meg Ickenham Hallba — körülbelül ugyanakkor, mikor Lord Emsworth a messzi Shropshire-ben, kezében a „Gondolatok a sertésgondozásról" című kötettel a blandings-i kastély könyvtárszobájában kókadozott.

A bekötőút felénél, ahol a rododendronok egy éles kanyart takartak a szem elől, csaknem összeütközött a kastély Rollsával, amely az ellenkező irányba tartott. A csomagtartóra vetett pillantással együtt szorongás költözött szívébe, hogy talán lekéste a nagybátyjához való csatlakozást. De félelme korai volt. Mikor elérte a házat, a lépcsőn megpillantotta az öreget.

Frederick Alatamont Cornwallis Twistleton, Ickenham ötödik grófja magas, szikár, disztingvált külsejű úriember volt, hetyke bajuszkával és élénk, vibráló tekintetű szemekkel. Ami azt illeti, már nem volt éppen ifjúsága virágjában. Az Angliát langyos napsugarával és zivataraival most megérintő tavasz a feje felett elszállt azon tavaszok egyike volt, melyek haját hófehérre festették. De ahogy az éveknek nem sikerült karcsúságát elrabolniuk, éppúgy képtelenek

voltak lehűteni izzó szellemét. Hasfalának fiatalos simaságával együtt sikerült megőriznie egy kissé megittasult érettségiző diák üde és romlatlan külsejét és gyermeki lelkesedését, jóllehet — és ennek elismerésében nem engedte volna át az elsőséget senkinek — csúcsformáját akkor futotta ki, ha jósorsa Londonba vetette.

Ez oda vezetett, hogy Jane, Ickenham úrnője körültekintően úgy határozott, hogy férje életének alkonyát kizárólag e meghitt, rurális környezet övezze, s e kérdésben oly messzire ment, hogy kijelentette, ha valaha is megpróbálna Londonba lopakodni, akkor egy tompa késsel nyúzza le róla a bőrt. És ha most, miközben a lépcsőn álldogált, megnyerő arcán valami belső izzás tündökölt, az annak volt köszönhető, hogy a fent említett hölgy az imént távozott el egy messze-messze fekvő célpont irányában, ahol is a tervek szerin hosszabb időt szándékozik majd eltölteni. Lord Ickenham szíve kizárólag hitveséért dobogott, és sosem ingott meg véleményében miszerint ő a legtündéribb lény, aki valaha is „Igen"nel felelt a egyház szolgájának „Fogadod-e?" kérdésére, ugyanakkor viszont nem tagadható, hogy távolléte megkönnyíti, hogy beleszagoljon abba a londoni levegőbe, amely megakadályozza, hogy az ember berozsdásodjék és lehetővé teszi, hogy érintkezésbe kerüljön a modern gondolkodás legújabb áramlataival.

Unokaöccse láttán vidámsága tovább fokozódott. Pongo társasagában számos boldog és tanulságos órát töltött már, és ezért nagyőri kedvelte őt. A néhány hónappal korábban, az agárversenyen eltöltött nap még mindig kísértett a fiatalember emlékezetében.

- Nocsak! Hello, fiam! — kiáltotta a lord. — Örülök, hogy látlak. Tedd le a tragacsot és kerülj beljebb. Micsoda reggel! Meleg, jószagú, balzsamos, mégis megvan benne az a bizsergés, amitől az ember talpra ugrik. Tegnap este láttam egy westernt a helyi moziban, ahol a főhős azt mondja magáról, úgy be van sózva, mintha meghintették volna borssal és paprikával. Pontosan ezt érzem én is. A tavasz élesztője erjed az ereimben és nem riadok meg semmitől. Épphogy elkerülted a nagyfőnököt.

- Szóval Jane néni volt a kocsiban?

- Maga a Nagy Fehér Főnök.

A hír hallatán Pongo megkönnyebbült. Tisztelte és csodálta nénikéjét, de már kora gyermekkorától mindig valami meghatározhatatlan félelmet érzett, ha találkoztak, és boldog volt, hogy jelenlegi pénzügyi válságában nem kell a szeme elé kerülnie. Mint oly sok nagynéni, az övé is meg volt áldva valamiféle hatodik érzékkel, és szinte biztos, hogy egyetlen pillantás elég lett volna, hogy rájöjjön! Pongo vastagon túllépte a megengedett sebességet. Innen már csald egy igen rövidke lépés a teljes és őszinte gyónás, azazhogy nehézségei összefüggésbe hozhatók a turfon véghezvitt bizonyos sikertelen spekulációkkal. Pongo gondolni sem szeretett arra, hogy mi történne, ha nagynénje kiderítené legutóbbi ténykedéseit.

A kocsi Doverbe viszi, a délutáni hajóhoz. Meglátogatja az anyját Dél-Franciaországban, aki megint nyűgösködik.

- Ezek szerint egyedül vagy?

- Kivéve Valerie-t.

- A kutyafáját! Hát itt van?

- Tegnap este betoppant, lángot fújt az orrlyukából. Hallottál az eljegyzés felbontásáról? Igen? Csak nem azért jöttél, hogy társa légy a bajban?

- Nem egészen. Ami azt illeti, köztünk maradjon, pillanatnyilag nincs nagy kedvem találkozni vele. Az afférban inkább Horace-hoz húz a szívem, és álláspontjaink meglehetősen távol esnek egymástól.

Lord Ickenham bólintott.

- Igen, most hogy mondod, csakugyan, mintha említette volna veled kapcsolatban egy bizonyos rovar visszataszító lemenőit. Indulatos egy teremtés.

- Így igaz.

- De nem értem, miért fújja így fel. Mindenki tudja, hogy egy felbontott eljegyzés nem jelent semmit. Nagynénéd, emlékszem, mielőtt a földkerekség legboldogabb emberévé tett volna, hat ízben bontotta fel eljegyzésünket. Remélem, a kedves mama felgyógyul és ő újra velünk lehet hamarosan. Na persze, nem túl hamar. Tudod, Pongo, furcsa, hogy Horace éppen a jó öreg Pottot fogadta fel, hogy

a vérebeket Valerie nyomába eressze. Ismerem már évek óta. Mustárnak hívtuk régen.
- Igen, említette. Te csináltál belőle kopót.
- Így igaz. Mustár nagyon sokoldalú fickó. Alig van valami, amit ki ne próbált volna. Fellépett színpadon is, azt hiszem. Aztán bookie lett a Silver Ringen. Később egy klubot vezetett. Azon sem lepődnék meg, ha kiderülne, hogy nem más, mint egy libériájahagyott komornyik. De mindig úgy éreztem, hogy a természet igazában balekfogónak teremtette. Egyébként, pont ez az egy dolog, amit egész életemben ki akartam próbálni, de sosem volt rá alkalmam.
- Micsoda hülyeség!
- Ez nem hülyeség. Nem lenne szabad leszólnod egy idős ember álmait. Valahányszor csak olvasom az újságokban, hogy „Újabb áldozata van a Csőbehúzó Trükknek", feltámad bennem a vágy, hogy megpróbáljam én is. Egyszerűen képtelen vagyok elhinni, hogy vannak, akik elég balekok, hogy bedőljenek. Nos, jól van, Pongo. Mennyi?
- He?
- Látom a szemed állásán, hogy kölcsönkérni jöttél. Mennyiről van szó?
Az intelligenciának egy nagybácsi részéről történő ilyen mély megnyilatkozása általában jobb kedvre hangol egy unokaöcsöt, ám Pongo borúja megmaradt. Most, hogy ütött az óra, természetéből fakadó pesszimizmusa ismét úrrá lett rajta.
- Hát, elég sok.
- Egy ötös?
- Valamivel azért több.
- Tíz?
- Kétszáz.
- Két — micsoda? Hogy a fenébe sikerült ekkorába belelépned?
- Lincolnban egy kicsit leégtem, mert tanácsadóim rossz utak vittek, és amikor megpróbáltam Hurst Parkban visszanyerni, a dolgok megint csak rosszra fordultak. A vége az lett, hogy kétszáz ficcsel tartozom egy George Budd nevű bookie-nak. Ismered?

- Ősidők óta. Én már akkor voltam valaki a turfon, mikor George Budd még rózsaszín ujjacskáit szopogatta és naponta többször tisztába tették.
- Ma már nem szopja az ujját. Kemény dió. Bingo Little a múl télen sáros volt neki, és mikor finoman célzott rá, hogy talán nen lesz abban a helyzetben, hogy a terheket csökkenteni tudja, ez a Budd azt felelte, szívből reméli, hogy mégis fizetni tud, mert különben ...
- Szóval, így csinálja ezt egy mai bukméker? Persze, így volt az én időmben is.
- Bár tudja, hogy ez kissé misztikusan hangzik, de akik megkísérelték őt átvágni, azokkal valahogy mindig történt valami csúnya baleset. Mintha a sors ujja lenne. Felfogadott egy Erb nevű nagydarab bivaly és bemutatta Bingónak. És ez az Erb tegnap feljött hozzám.
- És mit mondott?
- Nem szólt egy szót sem. Ismered ezeket a hallgatag erősfiúkat. Csak rám nézett és biccentett egyet. Szóval, ha lenne egy mód, Fred bácsi, és nélkülözni tudnál...
Lord Ickenham bánatosan megrázta a fejét.
- Sajna, fiam, a kecske, akit meg szeretnél fejni, megért ugyan téged, de mégsem tud tejelni. A pénzügyi tárcában bizonyos változások álltak be nálunk. Nemrég nagynénéd sajnálatos módon úgy döntött, hogy átveszi a család pénzügyeit, és most csak annyi költőpénzt hagyott hátra, amennyi egy embernek dohányra, golflabdára, tekintélye fenntartására és miegyébre kell. Összvissz egy mailérom van.
- Te jó ég! És Erb szerdán újra eljön.
Lord Ickenham szemében, amint megveregette unokaöccse vállát, rengeteg megértés és rokonszenv tükröződött. Visszaemlékezett fiatalabb éveire és látta magát, egy húszas éveiben járó, bohó fiatalembert, aki gondolataiba merülve morzsolgatja dús, fekete bajuszát, és azon tűnődik, hogyan vághatná át a néhai Jimmy Timms-et, a galopp Biztos Pénz néven ügyködő üzletkötőjét.
- Tudom, mit érzel, fiam. Mindnyájan átmentünk ezen, kezdve a canterburyi érsektől lefelé. Harminchat évvel ezelőtt magam is

kénytelen voltam az ablakon kimászni és elbújni a lefolyócsőben, hogy elkerüljem a találkozást egy Syd nevű, bajuszos fickóval, akit egy akkori hitelezőm, egy bookie bérelt fel ellenem. Ennek a Syd-nek a kimenő teljesítménye nagyon hasonlított ehhez a te Erbedéhez. Emlékszem, semmi bajom se történt, bár egy arannyal futtatott sárgaréz falióra csak néhány hüvelyknyire tőlem csapódott be. Itt csak egy kiút van. Meg kell vágni Horace Davenportot.
Keserű mosoly tolult Pongo ajkára.
- Hahh! — mondta tömören.
- Azt akarod ezzel mondani, hogy már megpróbáltad? És kudarcot vallottál? Kellemetlen. De én mégsem esnék kétségbe. Nyilvánvaló, hogy rosszul fogtál hozzá. Azt hiszem, ha jó taktikai érzékkel bevetjük az én tekintélyemet, sokkal kezelhetőbbnek fog bizonyulni. Majd én megszorongatom egy kicsit. Tavasszal, írd és mondd, nem ismerek megoldhatatlan feladatot.
- De te nem mehetsz Londonba.
- Hogyhogy nem mehetek Londonba? Nem értelek.
- Nem azt mondta Jane néni, hogy elevenen megnyúz, ha meg teszed?
- A maga furcsa modorában csakugyan említett valami ilyesmit. De úgy tűnik, elfeledted, hogy éppen behajózzák Déli Franciaország felé.
- Igen — és itthagyta őrzőangyalnak Valerie-t.
- Látom, hova akarsz kilyukadni. Most, hogy mondod, lehet, hogy tényleg megfordult a fejében a gondolat, hogy Valerie, szerető szemeivel majd kísérni fogja minden léptemet, amíg ő távol van. De vidulj gyászos elme, Valerie nem marad soká. Veled fog visszamenni Londonba.
- Mi?
- Ühüm. Ő még nem tud ugyan erről — ez tény. Azt is mondta, hogy szeretne néhány hétig maradni — de azt hiszem, mégis ott fog csücsülni majd melletted a visszaúton.
- Hogy érted ezt? Nem rúghatod ki csak úgy.

- Kedves fiam! — mondta Lord Ickenham megbotránkozva. - Persze hogy nem. De az embernek megvannak a módszerei. Á, itt is van — és előresietett, mert egy lányos alak tűnt fel az épület sarkánál.
- Valerie, kedves! Megjött Pongo!
Valerie Twistleton megállt, hogy tekintetét egy arra haladó csigára vesse hidegen és vészjóslóan, mintha az Horace Davenport lenne. Mikor felnézett, ezt a hideg pillantást áthelyezte fivérére.
- Látom — felelte tartózkodóan. — És mit csinál itt?
- Azért jött, hogy visszavigyen Londonba.
- Én egyáltalán nem szándékozom...
- Magányomat enyhítő társaságodnál — folytatta Lord Ickenham — semmi sem lehetne számomra becsesebb, de Pongo úgy érzi — és ebben egyet kell értsek vele —, hogy nagy hibát követsz ha így elszöksz Londonból.
- Hogy mit csinálok?
- Tartok tőle, hogy az emberek erre a következtetésre jutnak, miután a történteket követően elhagytad a várost. Tudod, milyenek az emberek. Pletykálnak. Csúfolnak. A hátunk mögött összenevetnek. Persze, az igaz barátok nem, dehogy, ők sajnálkozni fognak. Úgy néznek majd rád, mint a sebeit nyalogató, megbúvó vadállatra. Megértenek, sőt, részvétet is éreznek. De, ismétlem, hibát követsz el. Mi, Twistletonok, ajkunkat mindig büszkén összepréseltük a bajban, és be kell valljam, ha én lennék a helyedben, mosolyogva igyekeznék a megszokott környezetben mutatkozni. Vidáman, mosolyogva, kedélyesen... Igen, Coggs?
A komornyik jött ki az épületből.
- Egy távolsági hívás, mylord.
- Rögtön jövök. Gondold meg jól, kedvesem.
Valerie Twistletonból néhány percig olyan hangok törtek elő, mint amikor gőz szökik egy kazánból. Aztán a sistergés abbamaradt, és a fogai egy éles, kellemetlen hang kíséretében összekattantak.
- Tudsz várni tíz percet, amíg összepakolok? — kérdezte. — Nem tartalak fel sokáig.

Bement a házba, Pongo pedig rágyújtott egy áhítatteljes cigarettára. Nem helyeselte ugyan Fred bácsi tettét, de csodálattal nézett fel rá.
Lord Ickenham visszatért és Pongóra nézett.
- Hol van Valerie?
- Odafenn. Csomagol.
- Szóval, úgy döntött, hogy elmegy, mi? Azt hiszem, bölcsen teszi. Az öreg Emsworth volt a telefonnál, nem hiszem, hogy ismered, vagy igen? Blandings Castle-ben él, Shropshire-ben. Magam sem nagyon ismerem, de egy régi haverom bátyja. Velem akar ebédelni holnap a klubjában. Klappol itt minden. Először is elintézzük Horace-szal ezt az ügyet. Találkozzunk, mondjuk tizenkettőkor, a Parazitáknál. Most gyere még be és guríts le egy rövidet. Lelkemre, csodás érzés arra gondolni, hogy holnap Londonban leszek! Úgy érzem magam, mint egy kisgyerek, ha cirkuszba megy.

Pongo érzései, miközben követte nagybátyját a dohányzóba, sokkal vegyesebbek voltak. Természetesen felvillanyozta, hogy a másik, személyes varázsával rábírhatja Horace Davenportot, hogy csatlakozzon az Osszuk — Meg — Javainkat mozgalomhoz, de a gondolat, hogy bácsikája szabadon fog járni-kelni Londonban, határozottan szemöldökráncolásra késztette. Mint minden esetben, mikor Lord Ickenham meg kívánta osztani vele a metropolis üdítő levegőjét, úgy találta, meghatározhatatlan balsejtelem tölti el, amint várja, hogy az elkövetkező események testet öltsenek.

A Parazita Klub egy filozófus hajlamú tagja egy alkalommal emígyen foglalta dióhéjba: „Pongo nagybátyjával az a baj — mondta és manapság a Parazita Klub az egyetlen hely, ahol ehhez hasonló, lényegre tapintó és logikus szöveget hallhat az ember —, hogy ha feljön Londonba, hiába van meg hatvan, mint a sicc, abban a pillanatban egy nyeretlen huszonkét évesnek érzi magát. Durván belerángatja Pongót a mélyvízbe, ahol ő, mindenki szeme láttára vadul és fékeveszetten lubickol. Nem tudom, tudjátok-e, mit jelent a »fátum« szó, de ez az, amire Pongo Fred bácsija, ha Londonban van, állhatatosan rábízza magát."

És Pongo arca, miközben koktélját kortyolgatta, kissé megviseltnek és aggódónak látszott.

4. fejezet

Nagybátyjának elmélete, miszerint Horace Davenport — az idevágó tudományágak ismeretanyagának helyes alkalmazását követően — ki fogja köhögni az aranyakat, első hallásra nagy hatást gyakorolt Pongo Twistletonra, és ez az érzés a nap hátralévő részében változatlan maradt. A Londonba visszavezető úton mindez meglehetős jókedvre hangolta. Azonban másnap reggel, midőn felébredt, az elgondolás hihetetlensége és megvalósíthatatlan volta hirtelen a velejéig megrázta.

Reménytelennek tűnt fel előtte, hogy valakit is lehetséges lenne kétszáz font erejéig megcsapolni. Pénzügyi gondjai enyhítésére az egyetlen megoldás egy aláírásokat gyűjtő, közadakozási lista közzététele lehet. Ezért úgy döntött, hogy rögvest beugrik a Parazita Klubba, és próbára teszi a potenciális adakozók hajlandóságát. Miután megérkezett, nagy örömmel konstatálta, hogy az előjelek egy ilyen vállalkozás megindítására a lehető legkedvezőbbnek ígérkeznek.

A Parazita Klub dohányzójában a tagok szokásos évi Le Touquet-beli weekendjéről való visszatérésekor a hangulat nem mindig vidám és örömteli — voltak évek, mikor az ember összetéveszthette volna a környéket a jeruzsálemi Siratófallal —, de ezen a napon általános boldogság uralkodott. A kontinens kaszinóinak chemin-de-fer asztalainál székelő istenek kegyesek voltak a most a pultnál tivornyázó Tojásokhoz, Lóbabokhoz és Puszedlikhez. Pongo, mialatt magába szívta kalandjaik történetét, már éppen úgy döntött, hogy a jelenlévőkre kirótt adót még tíz fonttal felemeli, amikor a cigaretta füstjén keresztül egy ismerős arc került látómezejébe. A terem távoli sarkában Claude Pott üldögélt.

Nem pusztán a Mr. Pott ottléte iránti kíváncsiság, sőt, nem is csupán a részvétteljes érzés, hogy szegény talán magányosan érezheti

magát ezen a számára idegen vidéken, volt az, ami Pongót arra késztette, hogy hozzá lépjen és beszélgetésbe elegyedjék vele. A magánnyomozó látványa, miként a lenge szellő kapja hátára a pongyolapitypang pihéjét, úgy röpítette feléje az ötletet, hogy a nagy vállalkozást legegyszerűbben egy tőle kapott szerény adománnyal indíthatná útjára. Átvágott a termen és kezet nyújtott.

- Nahát, hiszen ez Mr. Pott! Hello! Mi szél hozta erre?

- Jó reggelt, uram. Mr. Davenporttal jöttem. Jelenleg a telefonfülkében tartózkodik és telefonál.

- Sejtelmem sem volt, hogy Horace ilyen korán szokott felkelni.

- Még le sem feküdt. Az éjjel táncolni volt.

- Persze, persze. A Bohémek Bálja az Albert Hallban. Már emlékszem. Nos, örülök, hogy újra látom, Mr. Pott. Mikor utoljára együtt voltunk, kissé sietve hagyta el a terepet.

- Hát igen — felelte Claude Pott elgondolkodva. — Végül is mire jutottak az Alannyal?

- Semmi jóra. Teljesen belénk fojtotta a szót.

- Gondoltam, hogy így lesz.

- Jobb is, hogy maga elment.

- Szerintem is.

- Mégis — mondta Pongo szívélyesen —, nagyon sajnáltam, hogy el kellett mennie, igazán. Rájöttem, hogy mi ketten két olyan fickó vagyunk, akik egész jól kijönnek egymással. Mit szólna egy italhoz? Vagy valami mást?

- Nem, köszönöm, Mr. T.

- Cigarettát?

- Nem, köszönöm.

- Talán egy széket? Ó, látom, az már van. Azt szeretném mondani, Mr. Pott... — folytatta Pongo. — Épp arra gondoltam, vajon...

A bárpultnál a zsivaj hirtelen crescendóba hajlott. Stexes Prosser, a klub saját tulajdonban lévő, szelídített milliomosa az újonnan jöttek örömére éppen azt ismételte, hogyan robbantott hétszer is bankot, és Mr. Pott tekintetébe tompa izzás vegyült, mint mikor a fosz-foreszkáló csillogás feltűnik a döglött hal hasán.

- Húúú — mondta, és olyan pillantást vetett Stexesre, amilyent egy gondolataiba mélyedt keselyű vet egy haldokló tevére a Szaharában. Úgy látom, jó csomó dohány forog ma errefelé
- Aha. És ha már a pénzről beszélünk...
- Pont a megfelelő időpont, hogy valaki beindítsa a Kalap Futamot.
- Kalap Futamot?
- Még nem hallott a Kalap Futamról? Néha igazán úgy tűnik, hogy magukat, fiúk, semmire sem tanítják ezekben az iskolákban. Figyeljen. Vegyünk valakit, példának okáért engem, aki fogadásokat hajlandó felvenni a Kalap Derbire. A cél legyen egy tetszés szerinti hely — jelen esetben mondjuk, az ajtó. Érti már? A fogadók megteszik tétjeiket, hogy az első ember, aki belép azon az ajtón, milyen kalapot fog viselni. Például, maga, úgy érzi, hogy feltenne mondjuk egy mallért...

Pongo lepöckölt egy porszemecskét beszélgetőpartnere kabátujjáról.

- Igen, de nekem nincs egy mallérom — vetette közbe. — És éppen emiatt gondoltam, hogy vajon...
- a cilinderre. Na most, ha a fickó cilindert fog viselni, akkor kasszírozhat.
- Igen, látom a lényeget. Szórakoztató. Leleményes.
- Sajnos, manapság az ember már nem játszhat Kalap Futamot, mert mindenki ezeket a puhakalapokat hordja. Be sem nevezne senki — és felsóhajtott.
- Hhh — csatlakozott Pongo részvétteljesen. — Akkor ruhára vagy ilyesmire kellene átállni, nem? De éppen a malléroknál tartottunk, és hogy a témánál maradjunk... Csak szóljon, ha már hallotta valahol...

Claude Pott úgy tűnt, mintha álmodozó merengésbe temetkezett volna, ám egy rezzenéssel magához tért.

- Mit mondott?
- Azt mondtam, hogy a malléroknál maradva...
- Ruhák! — pattant ki Mr. Pott egy szökelléssel a székéből, mintha csak az Alanyt látta volna belépni az ajtón. — Megfogtuk az isten lábát!

Olyan sebességgel lódult ki az ajtón, ami egy hozzá hasonló embertől igen figyelemreméltó teljesítmény. Néhány perccel később már vissza is vágtatott, és a bárban összegyűlt Tojások, Lóbabok és Puszedlik egyszer csak megdöbbenéssel vették tudomásul, hogy a klub illemszabályaival szöges ellentétben, egy modortalan fickó hangos kiáltozással zavarja a meghitt zsibongást.

- Uraim!

A zsongás elhalt, s döbbent csendnek adott helyet, melyet csak Claude Pott hangja tört meg, amely telve volt a Silver Ring-i napokra emlékeztető minden szenvedélyességgel és ügybuzgósággal.

- Urak, sportemberek! Ha szabadna elnézésüket kérnem egy percre! Urak és sporttársak, mert uraim, én messziről felismerem az úriembereket és sportrajongókat, és mióta beléptem e helyiségbe, abban a kiváltságban volt részem, hogy hallhattam, miről beszélnek, és ez azt bizonyította, hogy önök mindnyájan úri- és sportemberek, akik minden időben készek részt venni egy kis sportfogadásban.

A „sportfogadás" volt az a kulcsszó, mely mindig képes volt húrokat megpendíteni a Parazita Klub tagjainak szívében. A hideg és elutasító hangulatba valami melegségre és rokonszenvre emlékeztető dolog vegyült. Még mindig képtelenek voltak átlátni, hogyan ólálkodhatott be ez a hólyag az ő dohányzószalonjukba, de azon jelenlévőknek ösztönös reflexei, akik a fülénél fogva akarták kipenderíteni az ipsét, mondanivalója meghallgatásának szimpátiával vegyült vágyává szelídültek.

- Uraim, a nevem Pott — és merem állítani, volt idő, midőn e név nem volt ismeretlen a sport császárai előtt sem, és jóllehet, mint lóversenyügynök, visszavonultam már az aktív üzletviteltől, még; ma is megvan bennem a hajlandóság, hogy időről időre, úriemberek és sportbarátok szórakoztatására egy kis sportfogadást iniciáljak. És erre keresve sem találhatnánk a jelenleginél kedvezőbb alkalmat. Összejöttünk itt és most — önöknek pénze van, én tartom a fogadásokat. Ezért, megismétlem uraim, rendezzünk hát egy kis sportfogadást. Uraim, a Ruha Futam ezennel kezdetét veszi.

A Paraziták igen kevés tagjának vág az elméje ilyen kora délelőtt. Nyugtalan morgás hallatszott. Egy Lóbab azt kérdezte: „mit mond?", egy Puszedli suttogva szólt: „Milyen futam?"
- Kedves Twistleton barátomnak már elmagyaráztam a Kalap Futam mibenlétét, és a Ruha Futam hajszálra ugyanilyen alapelveken nyugszik. Pillanatnyilag egy úriember tartózkodik a folyosón lévő telefonfülkében, és már a boy és egy faék segítségével megtettem az előkészületeket, hogy ki ne jöhessen. Így elegendő idő áll az önök rendelkezésére, hogy tétjeiket megtegyék. Állj! — kiáltott Claude Pott egy kellemetlen gondolat hatása alatt. — Remélem, senki sem fogja kiengedni?
- Persze hogy nem! — dörögte a hallgatóság méltatlankodva.
A gondolat, hogy valaki önkényesen kiengedjen egy tagtársat, mikor annak a telefonfülkében a helye, mindnyájukat felháborította.
- Akkor ez rendben is lenne. Tehát akkor, uraim, a kérdés, melyre önöknek választ kell adniuk, a következő: — Milyen ruhát visel a telefonfülkében tartózkodó úr? Más szóval — mi van rajta? Ez a Ruha Futam lényege. Lehet, hogy ez van rajta, de lehet, hogy valami más. Lehet vasárnapi kimenő ruhában, avagy talán fürdőruhát öltött, mert meg kívánt mártózni a Temzében. Vagy csatlakozott az Üdvhadsereghez. Hogy nyitó oddszokat is adjak: kilenc a négyhez kék szerzs ellen, száz a hathoz a tornanadrág és atlétatrikó négy az egyhez adom a steppelt szürke tweedet, tíz az egyhez a golfkabátot, a Buckingham Palace gárdistáinak piros kabátos egyenruhája húsz az egy, kilenc a négyhez adom a mezőnyt. Talán ön, uram — fordult Mr. Pott egy közeli Lóbabhoz —, lenne szíves titkárként közreműködni?
- Ez nem jelenti azt, hogy én nem fogadhatok?
- Egyáltalán nem, uram. Csak kövesse, amit a szíve diktál, és ne tartson semmitől.
- Mennyit ad egy Herringbone Cheviot kimenőre?
- Hat az egyhez a Herringbone Cheviot kimenő.
- Megteszek tíz ruppót.
- Igenis, uram. Hatvan jár a Herringbone Cheviot kimenőre. Készpénzt, ha szabadna kérnem, uraim. Nem, mintha nem bíznék

önökben, de sajnos nekem nincs működési engedélyem. Köszönöm, uram. Csak sorban, csak sorban, nemes sportbarátok. Kilenc a négyhez a mezőny ellen.

Ez az osztalék eloszlatta a társaság utolsó fenntartásait is. Az üzletmenet szaporán haladt, kisvártatva Mr. Pott teljesen eltűnt a mohón fogadni vágyók tömegében.

Az első befektetők között volt Pongo Twistleton is. A teremfőnök íróasztalán sebtében kitöltötte legutolsó tíz fontjáról szólói csekkjét, és most a bárpultra könyökölve élvezte azt a csendes megelégedettséget, mely azt az embert tölti el, aki tudja a győztest és még zárás előtt ért a kasszához.

Pongo számára ugyanis már az események kezdetétől nyilvánvalóvá vált, hogy Fortuna, noha eddig meglehetősen szeszélyesen viselkedett vele szemben, végül is úgy döntött, hogy nincs értelme egy jobb sorsra érdemes embert így elnyomni, és végre neki is juttat kegyeiből. Ahhoz, hogy valaki sikeres fogadó legyen, elsősorban információkra van szüksége, és Pongo ezúttal bővében volt ennek. A jelenlévők közül egyes-egyedül ő ismerte a telefonfülkében lévő úriember kilétét, és azzal a további előnnyel is rendelkezett, hogy tisztában volt a fenti úriember ruhatárának belső titkaival.

Vegyünk egy olyan fickót, mint mondjuk, Catsmeat Potter Pirbright, napjaink Brummeljét, e tipikus ficsúrt, és az ember órákig találgathatná, milyen öltözéket visel reggel, anélkül, hogy beletrafálna. Ám Horace Pendlebury-Davenport esete egészen más, Horace sosem volt egy kifejezett gigerli. Előszeretettel tartott ki régi és kipróbált darabjai mellett. Ruha dolgában a „járt utat járatlanért el ne hagyj" örök érvényű elvét vallotta, és éppen ez a jellemző sajátossága késztette volt jegyesét arra, hogy egy drasztikus lépést tegyen, mielőtt Le Touquet-ba távozott volna.

Pongo történetesen éppen a lakás tulajdonosával beszélgetett, mikor Valerie lecsapott Horace honára, és miközben eleresztette füle mellett szerelmese tiltakozó kiáltásait, felszámolta és a rászorulókat segélyező egyik egyesületnek ajándékozta a teljes ruhatárat! Természetesen, nem hagyhatta a boldogtalant teljesen

pucéron, ezért megengedte, hogy a rajta levő rongyos flanelöltönytől ne kelljen megválnia. Ezenkívül csak az esküvőre tartogatott frakk menekült meg a sáskajárástól. Mivel nincs az a szabó, aki ennyi idő alatt friss utánpótlásról gondoskodhatna, Pongo, úgy vélte, igazolható és helyeselhető, hogy bedobott anyait-apait. Vagyonának nagy részét a szürke flanelre tette tíz az egyhez, egy kis biztosító tétet meghagyott a frakk számára, és így ült most, kényelmesen elterpeszkedve.

Visszaemlékezett Claude Pott-tal folytatott beszélgetésének nyitó szavaira, és fülébe csengett, hogy Mr. Pott, azon kívül, hogy tudtára adta, hogy a telefonfülkében Horace tartózkodik, még azt is közölte, utóbbi részt vett a Bohémek Albert Hallban rendezett bálján, és azóta még nem került ágyba. És ekkor vészharangként visszhangzott fel benne Horace kijelentése: „Cserkészfiú leszek".

A dohányzó forogni kezdett Pongo szemei előtt. Már látta, miért ugrott fel Claude Pott oly szenvedélyesen a Ruha Futam gondolatára. A pasas tudta, itt nagy aratás lesz. A legagyafúrtabb és legnagyobb képzelőerővel megáldott Parazita sem gondolná soha, hogy e reggeli órában a telefonfülkében egy cserkészfiú szorong.

Megsebzetten felkiáltott. A huszonnegyedik órában kitárult előtte a gazdagodás aranykapuja, viszont a készpénz klauzulának köszönhetően már nem volt abban a helyzetben, hogy ebből tőkét kovácsoljon. Ekkor pillantotta meg Stexes Prossert a pult másik oldalán, és átvillant az agyán, hogy menthetné meg anyagi helyzetét az összeomlástól egy gyors és határozott akcióval.

Stexes Prosser kezdettől fogva oly dölyfösen nézte le a Ruha Futamot, akár egy Wall Street-i veterán, mikor ötcentesekért verekedő suhancokat lát. Ez a Silver Ring-i tészta nem érdekelte Stexest. Távol tartotta magát tőle, és mikor Pongo, székéről lecsusszanva megszólította, megpróbálta magát távol tartani tőle is. Pongónak csupán kabátujját lázasan megmarkolva sikerült röghöz kötnie őt.

- Ide figyelj, Stexes...

- Nem — felelte Stexes Prosser kurtán. — Egy fillért sem.

Pongo néhány kétségbeesett tánclépést lejtett. Az asztalnál, ahol Mr. Pott az üzletet bonyolította, már szélcsend uralkodott, és a kasszazárás minden pillanatban bekövetkezhetett.
- Csak a javadat akarom!
- Valóban?
- Tuti tipp, ha mondom!
- Csak nem?
- Tökhalálbiztos füles!
Stexes Prosser láthatóan gúnyolódott.
- Én nem fogadok. Mi értelme néhány ficcset nyerni? Persze, múlt vasárnap, Le Touquet-ban...
Pongo Claude Pott felé törtetett, szerteszórva az útjába kerülő Tojásokat, Lóbabokat és Puszedliket.
- Mr. Pott!
- Uram?
- Felső határ?
- Nincs, uram.
- Lenne egy barátom, aki nagyobb összeget tenne.
- Csak készpénz, Mr. T, ha emlékeztethetem. Ez a szabály.
- Nonszensz! Mr. Prosserről van szó! Az ő csekkjét elfogadhatja. Bizonyára hallott már Mr. Prosserről.
- Ó, Mr. Prosser? Az más. Nem bánom, Mr. Prosser kedvéért megszegem a szabályt.
Pongo visszatérve a bárhoz úgy találta, hogy Stexes már nem annyira fölényes és emberkerülő.
- Tényleg tudsz valamit, Pongo?
- Mérget vehetsz rá. Beveszel egy ötvenessel?
- Rendben.
- Akkor tedd fel a kilót a cserkészfiúra. — sziszegte Pongo. — Első kézből származó, belső információm van, hogy a hapsi a telefonfülkében Horace Davenport, és történetesen tudom, hogy tegnap cserkészfiúnak öltözve álarcosbálba ment és azóta még nem volt otthon.
- Micsoda? Ez igaz?
- Abszolút hivatalos.

- De hisz ez habos torta!
- Igazi krémes — helyeselt Pongo elragadtatással. — Csak kövess és ne félj semmit. Es ne feledd, benne vagyok, ahogy megbeszéltük

Kacagó szemekkel nézte, hogyan tör utat pénzügyi támogatója a helybeli Tattersaal felé A boy ebben a pillanatban lépett hozzá és tájékoztatta, hogy Lord Ickenham várja a hallban. Szinte lebegve haladt át a termen, lábai alig érintették a szőnyeget.

Lord Ickenham érdeklődve nézte közeledtét.

- Aha! — mondta.
- Aha! — válaszolta Pongo, kissé szórakozottan, mint akinek nincs ideje formalitásokra. — Figyelj, Fred bácsi, elő minden fillért, ami csak van! Még lehet, hogy feltehetem, mielőtt az iroda bezár. A haverod, Claude Pott idejött Horace Davenporttal...
- Kíváncsi vagyok, miért hozta Horace a Parazitákhoz Mustárt magával. Nem mondom, kitűnő fickó, de nem az az ember, akit szabadon lehet engedni befolyásolható fiatal emberek gyülekezetében.

Pongo kezdett türelmetlenné válni.

- Nincs idő most etikai eszmefuttatásra. Elég az hozzá, hogy Horace elhozta, és ő bezárta Horace-t a telefonfülkébe, és fogadást ajánlott, hogy milyen ruha van rajta. Mennyit tudsz feltenni?
- Fogadni Mustár Pott ellen? — Lord Ickenham lágyan elmosolyodott. — Semennyit, drága fiam! Semennyit. Az Élet kemény leckéi majd megtanítanak, ha jobban megismered Mustárt, hogy belőle pénzt nem tudsz kiszedni, az biztos. Sok százan megpróbálták már, és sok százan belebuktak.

Pongo megrántotta a vállát. Ő igazán mindent megtett.

- Nem bánom, életed nagy lehetőségét szalasztód el. Történetesen tudom, hogy Horace a múlt éjjel táncolni ment, mint cserkészfiú, és magától Pott-tól hallottam, hogy még nem volt otthon. Stexes Prosser bevett egy ötvenessel.

Arckifejezéséből nyilvánvaló volt, hogy Lord Ickenham mélységesen megdöbbent.

- Horace Davenport cserkészmaskarában ment táncolni? Kísérteties látvány lehetett. Nem is hiszem el. Erről meg kell bizonyosodnom.

Bates — kérdezte Lord Ickenham a teremfőnök asztalához lépve —, itt volt, mikor Mr. Davenport megérkezett?
- Igen, mylord.
- És hogy nézett ki?
- Borzalmasan, mylord.
Pongónak úgy tűnt, nagybátyja eltávolodott a lényegtől.
- Belátom, hogy egy olyan égimeszelő, mint Horace, okosabb is lehetne, mintsem nyilvános táncmulatságon egy cserkészfiú kosztümjében mutogassa magát. Úgy értem, rövidnadrág, meztelen térdek...
- Erről szó sincs, uram.
- Hogyan!?
A teremfőnök udvarias volt, de sziklaszilárd.
- Mr. Davenport, ha megbocsátja, hogy ellentmondok önnek, uram, nem ment táncolni, mint pirospozsgás cserkészfiúcska. Nekem inkább úgy tűnt, mintha bizonyos negroid vonások jellemeznék. Az arca teljesen feketére volt mázolva és egy lándzsa is vele volt. Jól meg is bökött vele, mikor elhaladt előttem.

Pongo megfogódzkodott az asztalban. Úgy érezte, a teremfőnök mind a száztíz kilója ide-oda hintázik a szemei előtt.
- Feketére?

A folyosón valami mozgás ragadta meg a figyelmét. Egy kis társaság kíséretében Claude Pott közeledett a telefonfülkéhez. Kipiszkálta az éket az ajtó alól, és ahogy kinyitotta, egy alak tűnt elő.

A Természet a maga módján különös dolgokat produkál, de kevés különösebbet, mint amilyen most kizúdult a telefonfülkéből, végigsöpört a folyosón, el az asztalnál álló kis csoport előtt, kivágta a klub ajtaját, leszáguldott a lépcsőn és beugrott egy arra haladó taxiba.

Ennek a jelenségnek az arca, mint azt a teremfőnök előre jelezte volt, bővelkedett fekete árnyalatokban. Hosszú teste egy hasonlóan gyászos színű trikóba volt öltöztetve, ehhez egy leopárdbőr járult. Feje felett egy strucctoll bóbita csúcsosodott, és jobb kezében egy

assegajt szorongatott. Ezenkívül teknősbékacsont keretes szemüveget viselt.

Az asztalnak tántorodó Pongo egy barátságos kéz szorítását érezte a karján.

- Nem lenne jobb, ha most lelépnénk, he? — szólalt meg Lord Ickenham.

- Úgy fest, most semmi sem tudna itt tartani téged. Azt hiszem e percben a találkozás Stexes Presserrel csak fájdalmat és zűrzavart okozna. Kövessük Horace-t — valószínű, hogy hazafelé tart —, és derítsünk fényt erre az ámokfutásra. Mondd csak, mennyivel vett be Stexes Prosser? Ötven fonttal?

Pongo üres tekintettel bólintott.

- Akkor összegezzük a tényeket. Nincs egy vasad se. Viszont tartozol George Buddnak kétszázzal. Ehhez jön a Stexesnek járó ötvenes. Ha nem fizeted ki Stexest, valószínűleg jelenteni fog a bizottmánynak, akik kidobnak az utcára, ahol kétséget kizáróan ráakadsz a rád leselkedő bokszeres Erbre. Ami azt illeti — mondta Lord Ickenham ihletetten —, senki sem mondhatja, hogy nem élsz teljes értékű életet. Egy olyan faragatlan, vidéki ember számára, mint amilyen én vagyok, mindez nagyon izgalmas. Szinte érzi az ember, hogyan zajlik körötte az élet...

Bloxham Mansionsbe mentek, ahol Webster tájékoztatta őket, hogy Mr. Davenport a fürdőszobában található.

5. fejezet

Az a Horace, aki néhány perccel később pizsamában és köntösben belépett a könyvtárba, sokkal megnyerőbb látvány volt, mint a Parazita Klub telefonfülkéjének ajtaján kiszáguldó kísérteties figura, azonban így is egy kétséget kizáróan sokat szenvedett ember benyomását keltette. Vimmel sikált, szappanos vízzel öblített arca rózsásan tüzelt, de a viszontagságok nem múltak el nyomtalanul felette, a kiállott kínok karikát vontak szeme köré

Ezekbe a szemekbe, amint idősebbik látogatójára meresztette őket, riadtság költözött. Horace Davenport előtt nem voltak ismeretlenek azon történetek, melyekben a megbántott leányzó hímnemű rokonai az ifjú csábítót lókorbáccsal illetik.

Lord Ickenham modora azonban nyájas és biztató volt. Kedvelte Horace-t, annak ellenére, hogy kissé gyengeelméjűnek tartotta, és most a szánnivaló látvány mélyen megindította.

- Hogy s mint, kedves barátom? Ma már jártam itt egyszer, de nem találtalak itthon.

- Igen, Webster említette.

- Az imént a Parazitáknál úgy festettél, mint akinek sem ideje, sem társalogni való kedve nincsen. Pedig én el szeretnék beszélgetni veled a Valerie-vel történt sajnálatos nézeteltérésről. A tényekről meglehetősen részletes, első kézből származó információkkal rendelkezem.

Horace sikeresen birkózott meg egy nagy kiterjedésű tárgy lenyelésével.

- Ó, igazán?

- Úgy bizony. A múlt éjjel Valerie-vel cseverésztem, és úgy esett, hogy a te neved is szóba került.

- Ó, csak nem?

- De igen. Sőt, ami azt illeti, Valerie elég kitartóan időzött ennél a témánál. Valerie, ezzel szembe kell nézni, neheztel rád.

- Sajnos.

- De ez ne aggasszon — folytatta Lord Ickenham biztatóan. — Szilárd meggyőződésem, hogy túl fog esni rajta. Mire olyan idős leszel, mint én, már tudni fogod, hogy igen jó jel, ha egy lány az embert dülledt szemű tökfejnek nevezi és kijelenti, hogy leghőbb vágya, hogy forró olajban vonaglani lássa.

- Ezt mondta?

- Ebben meglehetősen megingathatatlannak látszott, és ezzel, úgy érzem, kimutatta, hogy szerelme még eleven. Azt tanácsolom, adjunk egy-két napot neki, hogy lehiggadjon, és akkor küldj virágot. Darabokra fogja szaggatni? Küldj még. A szemétbe kerül? Küldj újabb ellátmányt. És ha elég kitartó leszel, meglátod, hogy ezeknek

a kis napi adagoknak meglesz a hatásuk. A teljes kibékülés, számításaim szerint, úgy május első hetében esedékes.
- Áá, értem — de Horace nem ugrott a plafonig. — Ez nagyszerű.
Lord Ickenham kissé paprikás hangulatba került.
- Mintha nem örülnél igazán.
- Dehogynem. Nagyon is.
- Akkor meg miért nézel ki úgy, mint egy döglött hal a vágódeszkán?
- Nos, az a helyzet, hogy pillanatnyilag egy másik dolog aggaszt.
Pongo pontot tett a több mint húsz percig tartó hallgatás végére. Mióta belépett, úgy ült összefont karokkal, mint egy kőszobor.
- Nahát! Micsoda véletlen! — kiáltott. — Pillanatnyilag épp engem is aggaszt valami. De még mennyire! Kijelentetted-e avagy sem, tisztelt Pendlebury-Davenport, határozottan és eltökélten, hogy a Bohémek Báljára cserkészfiúnak öltözve fogsz elmenni? Elő a farbával! Így volt vagy sem?
- Így volt. Emlékszem. De meggondoltam magam.
- Meggondoltad magad! Húúú! — háborgott Pongo, összeszorított fogai között préselve ki mondandóját, és a nagyobb nyomaték kedvéért Claude Pott szótárából kölcsönözte a záró szavakat. — Meggondolta magát! Csak úgy, fogta és meggondolta magát! Haaáá! Húúú! Hóóóó!
- Miért, mi van?
- Ó, semmi. Mindössze teljesen tönkretettél. Ennyi az egész.
- Így igaz, kedves Horace — szólt közbe Lord Ickenham. —Attól tartok, kicsit csúnyán bántál Pongóval. Te felelsz érte, ha beáll az idegenlégióba. A legkomolyabban biztosítottad arról, hogy bálba egy bizonyos álruhában mész, ámde ezzel homlokegyenest ellenkezőleg, egy másikat öltöttél. Nem igazi angol úriemberre valló viselkedés.
- De mit számít ez?
- Egy kis sportfogadásféle zajlott a klubban, hogy vajon mit viselhetsz magadon, és Pongo, ez a boldogtalan flótás, a cserkész fiúra vonatkozó, bizalmasnak hitt információ birtokában hazardírozott egy csöppet.

- Ojjé! Borzasztóan sajnálom.
- Mire megyünk vele?
- Az úgy volt, hogy Polly azt gondolta, az lenne igazán mulatságos, ha zulu harcosnak öltöznék.
- A leánynak nyilván igen szokatlan és egészségtelen ízlése van. Mi több, a „morbid" szó kívánkozik a nyelvemre. Ki ez a Polli?
- Pott lánya. Vele voltam tegnap a bálban.
- Csak nem a kis Polly Pott? Te jó ég, hogy rohan az idő! Hihetetlen, hogy Polly már bálba jár. Ismertem, mikor még pici gyermek volt. Sokszor töltötte nálunk a hétvégét. Vidám kis kölyök volt, mindenki szerette. Szóval így felnőtt már, mi? Igen, igen, egyikünk sem fiatalodik. Ötvenes éveim elején járó kamasz voltam még, amikor utoljára láttam. Ezek szerint tegnap Pollyt vitted el a bálba.
- Igen. Tudja, az eredeti elgondolás szerint Valerie-nek kellett volna jönnie. Mikor bemondta az unalmast, visszavágtam, hogy akkor helyette Pollyt viszem el.
- Persze, azt hitted, ez majd észhez téríti. Igen kemény módszer. Pott is veletek volt?
- Nem, dehogy.
- Akkor mit keresett a Parazitáknál?
- Hát, tudja, eljött értem a Marlborough Street-i rendőrőrsre, hogy a pénzbírságot kifizesse, aztán valahogy a Parazitáknál lyukadtunk ki. Azt hiszem, meg akartam hívni egy italra, vagy ilyesmi.
Pongo mélyhűtött arcát az érdeklődés halovány jele olvasztotta. — Miféle pénzbírságot? Mi a fenét csináltál tegnap?
- No igen. Volt egy kis közjáték a tegnapi bálon, és engem kaszliztak be érte. Pedig Ricky volt a bűnös.
Lord Ickenham közbevágott.
- Ki az a Ricky?
- Az unokatestvérem. Alaric Gilpin.
- Egy költő. Egy vörös hajú nagy bivaly, ő mutatta be a Polly lányt Horace-nak — szolgált Pongo kiegészítő lábjegyzetekkel. — Polly táncleckéket adott neki.
- És mi volt az a közjáték?

- Az történt, hogy Ricky, bár én nem tudtam róla, eljegyezte Pollyt. És arról sem volt tudomásom, hogy Ricky nem teljes szívből rokonszenvezett azzal az ötlettel, hogy Polly táncleckéket adjon nekem, és mikor megtudta, hogy elviszem Pollyt a bálba, kategorikusan megtiltotta neki, hogy eljöjjön. Szóval, mikor ott talált minket... Izé, nem láttátok a közelben kószálni, mikor jöttetek?
- Senki sem volt a közelben.
- Azt mondta, hogy a nap folyamán valamikor beugrik és kitekeri a nyakam.
- Nem is tudtam, hogy a költők nyakak kitekeréséből merítenek ihletet.
- Ricky kivétel. Egy ízben, egy nézeteltérést követően öt perc alatt három zöldségárust tett hidegre a Covent Gardennél. Arrafelé keresett volna ihletet és egy pásztoridill hangulatába ringatta volna magát épp, de azok froclizni kezdték, erre ő állcsúcsra helyezett pontos egyenesekkel kelbimbósrekeszre küldte valamennyit..
- Mennyire eltér ez a néhai Lord Tennyson bevett szokásaitól! De folytasd csak, mi történt a bálban?
Horace egy percre elmélázott, gondolatai láthatóan a viharos múltban tanyáztak.
- Ja, igen, jó ideje tartott a banzáj, mikor az esemény kezdetét vette. Polly elment a srácokkal csacsogni, én rágyújtottam és a lábaimat masszíroztam, és ekkor hirtelen felbukkant Ricky, és hozzám sietett. Egy barátja az utolsó pillanatban átadta neki a jegyét, és azt gondolta, miért ne ugorhatna be, csak úgy futólag. Felöltözött Moha bácsinak, a törpének és színre lépett. Nem is volt semmi baj, sőt Ricky kivételesen egész nyájas volt. Helyet foglalt és nekilátott, hogy egy hagymalevesstand beszerzéséhez szükséges ötszáz fontot kipréseljen belőlem. Lord Ickenham a fejét rázta.
- Ez egy kissé túl ingoványos talaj nekem. Mi, rusztikus környezetben élő, a nagyváros forgatagába csak ritkán bekerülő gazdálkodók, nem tudjuk követni a modern civilizáció legújabb vívmányait. Mi az a hagymalevesstand?
- Egy stand, ahol hagymalevest árulnak — magyarázta Pongo! — Mostanság van egy csomó ilyen a Piccadilly környékén. Egész éjjel

nyitva tartanak az ivászatról hazafelé vánszorgók igaz örömére. Zsákszámra hozzák a pénzt.

Ezt mondta Ricky is. Egy haverja, egy amerikai, évekkel ezelőtt nyitott egyet a Coventry Street környékén, és szerinte jelenleg hozzávetőlegesen kétezer fontot hoz évente. De, úgy látszik, honvágya támadt, mert el akarja adni, hogy hazamehessen New Yorkba, és benne lenne, hogy Ricky ötszázért átvegye. És Ricky tőlem akarta a pénzt beszerezni. Minden ékesszólását bedobta, úgy győzködött, aztán hirtelen elnémult, és a vállam felett rámeredt valamire.

- Meg ne mondd! — szakította félbe Lord Ickenham. — Hagyd! hogy én találjam ki. Polly?

- Személyesen. Ez teljesen átrajzolta a térképet. Az egyik percben Ricky a kezemet szorongatta, felemlegette, milyen jó haverok voltunk mindig, megkérdezte, emlékszem-e, mennyit kószáltunk apám birtokán kettesben, aztán villámgyorsan megváltozott. Cinóberpiros lett és a következő pillanatban iszonyú lármát csapva átkozódni kezdett... szidott engem... szidta Polly-t, szóval, egészen más oldalról mutatkozott be. És tudjátok, hogy van az, ha az ember az Albert Hallban ilyesmit művel. Az emberek összefutnak, kérdezősködnek, összesúgnak. És én nem szeretem ezt. Kihozott a sodromból, és nem is tehettem mást. Persze, most már látom, hogy nagy hiba volt.

- De mi?

- Megböktem Rickyt az asszegájjal. De én nem úgy gondoltam! Csak távol akartam tartani magamtól. Ám rosszul számítottam ki a távolságot, és aztán már csak arra emlékszem, hogy eltorzult arccal fogta a hasát, és ahogy felém közeledett, rosszindulatú fényt láttam felvillanni a szemében. Kénytelen voltam még egyszer megdöfni, ezt követően az események felgyorsultak. Végül azért tartóztattak le, mert Rickynek sikerült megragadnia a lándzsa másik végét, és akkor aztán lekent nekem egy szaftosat.

Lord Ickenham úgy érezte, hogy ezúttal képtelen az okot és az okozatot egymáshoz rendelni.

Biztos vagyok benne, hogy nincs az a rendőr, még a leghájfejűbb sem, aki bárkit is lefogna csak azért, mert kapott egy szaftosat a képére. Nem ferdíted te el a tényeket? Ha elég sokáig vájkálunk a dologban, még az is kiderülhet, hogy Ricky volt az, akit végül a Marlborough Streetre bezsuppoltak.
- Dehogy! Az történt, hogy a szaftostól egy kicsit megszédültem és nem tudtam igazán, mit is teszek. Mintha minden elhomályosodott volna, vadul vagdalkozni kezdtem a pikával mindenfelé, ahol a veszély eredetét sejtettem. Kisvártatva rá kellett jönnöm, hogy egy Marie Antoinette-nek öltözött hölgyet is megböktem. Ez meglepett. Ami azt illeti, néhány pillanatig nem is értettem, mi történt. Csak annyit éreztem, hogy az asszegáj valami lágy szubsztanciába hatol, és meglepett, hogy Ricky ennyire puhány és ilyen vékony hangú lenne. És ekkor, mint mondtam, fedeztem fel, hogy az nem is Ricky, hanem egy nő.
- Kellemetlen.
- Meglehetősen. A nővel levő pasas hívta a zsarukat. És az egészben az volt a legpocsékabb, hogy akkor Ricky már jelen sem volt. Kiderült, hogy az emberek szinte az események kezdetekor megragadták és kivezették. És amikor a rendőrök megérkeztek és látták az öncélú, lándzsás ámokfutást, kissé körülményes volt meggyőzni őket arról, hogy ez pusztán önvédelem. Végeredményben nem is sikerült. A bíróság le is zárta az ügyet ma reggel. De tényleg biztosak vagytok benne, hogy Ricky nincs a közelben?
- Semmi jelét nem láttam.
- Akkor felöltözöm és meglátogatom Pollyt.
- Mi célból?
- Eh, az ördögbe is, meg akarom mondani neki, hogy menjen és magyarázza el Rickynek, milyen korrektül viselkedtem vele! Mert most azt hiszi, hogy én... Izé, ki is az a srác, aki olyan nagy vagány volt a csajokkal? Valami Donald...
- Donald kacsa?
- Don Juan! Ez az! Don Juan. Ha nem tudom azonnal meggyőzni Rickyt, hogy én nem vagyok egy Don Juan, és nem akartam Pollyval kikezdeni, megtörténik a legrosszabb. Fogalmatok sincs,

mit művelt tegnap éjjel. Habzott a szája. Muszáj elmennem Pollyhoz.
- És ha ő is odamegy, és ott talál?
Horace, félúton az ajtó felé, megtorpant.
- Erre sosem gondoltam volna.
- Ezt nem kell bizonygatnod.
- Azt gondolja, inkább telefonáljak?
- Ilyesmire egyáltalán nem gondolok. Egy ilyen kényes tárgyalást nem lehet telefonon lebonyolítani. Itt szükség lehet a szemek néma beszédére... a kéz piciny, esdő mozdulataira... Nyilvánvaló, hogy ezt a dolgot egy közvetítőre kell bízni. És ki lenne erre megfelelőbb, mint Pongo maga?
- Pongo?
- Ha létezik aranyszájú szónok, akkor ő az. Persze, tudom, mire gondolsz — mondta Lord Ickenham. — Úgy érzed, hogy kissé visszafogottan képviselné az érdekeidet azután, hogy legutóbb megtagadtad egy kisebb kölcsön folyósítását számára. Kedves fiam, Pongo túlságosan is nagy- és nemeslelkű ahhoz, hogy emiatt megtagadja a segítséget egy jó barättól. Mindamellett, természetesen, szolgálatai fejében illene átnyújtanod az általa igényelt csekélységet.
- De neki kétszáz font kell!
- Kétszázötven. Pongo sohasem beszél elég világosan.
- De az rohadt sok.
- Mint egy, a te helyzetedben lévő ember biztonságának ára? Olyan zsugori lélekről teszel tanúbizonyságot, amelyet nem kedvelek. Próbálj úrrá lenni rajta, fiam.
- De a fene egye meg, miért éppen engem akar mindenki megvágni? Mert neked van dohányod. Ez a büntetés lett rád kiróva, mert egyik ősöd nem tudott nemet mondani II. Károlynak. Pongo? Tag-baszakadt fickó? Robusztus? Szálfatermetű? Izmos? Annyi ereje van, mint tíz másnak?
Pontosan, Fred bácsi.
- És ráadásul, úgy tűnik, féltékeny és hirtelen haragú is. Kellemetlen kombináció. Úgy képzelem, olyan valaki lehet, aki ha valami

komoly bajt okoz másnak, elsőként bánja meg, miután lehiggad, de rendszerint akkor higgad le, mikor már legalább tíz perce túl késő. Ismerem ezt a fajtát. Fiatal napjaimban ismertem egy Téglás Bostock nevű fickót, ez valami lány miatt kialakult félreértésből kifolyólag hosszú hetekre harcképtelenné tett egy pasast. Szomorú volt látni, mennyire furdalta szegényt a lelkiismeret emiatt. Amíg az életveszély fennállt, egyre csak a kórház körül tekergett, és úgy remegett, mint a kocsonya. De én azt mondtam neki: — Mi értelme remegni, mint a kocsonya? Akkor kellett volna remegni, mint a kocsonya, amikor a kezedet a torkára tetted és ki akartad facsarni belőle a levet, nem igaz?

- Rendben lesz az a kettőötven, Pongo — szólalt meg Horace.
- Kösz, öreg haver.
- Mikor tudsz elmenni Pollyhoz?
- Rögtön. Persze, előbb megebédelek.
- Megadom a címét. Meglátod, nagyon intelligens lány, vág az esze, mint a borotva. De meg kell győznöd, mindenáron.
- Bízd csak rám.
- És nyomatékosítsd, hogy nincs vesztegetni való idő. Legkésőbb ma estére teljes magyarázattal kell szolgálni Rickynek. És most — fejezte be Horace — azt hiszem, jobb, ha megyek és felöltözöm.

Az ajtó becsukódott. Lord Ickenham az órájára pillantott.

- El kell mennem — mondta. — A Koros Konzervatívok Klubjában találkozom Lord Emsworthszel. Akkor egyelőre, viszlát, fiam. Örülök, hogy minden simán ment. Találkozzunk Pottnál. Beugrom ebéd után és meglátogatom Pollyt. Add át üdvözletemet, és ne ülj le Mustárral kártyázni. Kedves, jó gyerek, a legjobbak egyike, de igen hajlamos, hogy másokat a Perzsa Királyok nevű kártyajátékba citáljon. A régi$_s$ szép időkben úgy söpört végig a kártyatermen, mint egy elemi csapás, pusztulást és nyomort hagyva maga után.

6. fejezet

Lord Emsworth mesemondó módszerének legmarkánsabb ismérve a jelentéktelen részletek hiánytalan és többszöri elismétlése, és az elbeszélés fő vonalától való gyakori, az érintett személyek jellemének hosszas ecsetelésében kimerülő mellékvágányra térés volt, és emiatt már az ebéd végéhez közeledtek, mikorra társa a Blandings Császárnőjére vonatkozó összes információ birtokába került. Végül mégiscsak siker koronázta fáradozásait, és Lord Emsworth, csíptetőjét orrnyergére helyezve reményteljesen nézett az asztal tulsó oldalára.

- Hát akkor, mit tanácsol, kedves Ickenham?

Lord Ickenham előbb lenyelt egy, az agytevékenységet serkentő sajtdarabkát.

- Nos, nyilvánvaló, hogy azonnal lépéseket kell tenni a megfelelő csatornákon keresztül. Csak az a kérdés: „Milyen lépéseket"?

- Pontosan.

- Szóval, van egy — a lord a képbeli megjelenítést egy kés, egy darab retek és egy szelet kenyér segítségével oldotta meg — disznónk, egy nővérünk és egy hercegünk.

- Ez az.

- A herceg akarja a disznót.

- Bizony.

- A nővér azt mondja, áldja vigye.

- Szóról szóra.

- A disznó, ehhez kétség sem férhet, legszívesebben az egész ügytől távol tartaná magát. Helyes. Mi következik ebből?

- Nem tudom — felelte Lord Emsworth.

- Ebből az következik, hogy az egész dolog kulcsfigurája a disznó. Szüntessük meg a sertést és minden megoldódik. „Hogyhogy? Nincs disznó?" — kérdezi majd a herceg, és egy rövid ideig tartó, természetes csalódottságot követően gondolatai más irányba fordulnak majd. Hogy merre, azt nem tudom, de egy herceg gondolatainak tucatnyi lehetséges iránya kell hogy legyen. Ez a kérdést egy egyszerű problémára szűkíti — hogyan fog a jelenlegi fennálló állapot, melyet nevezzünk az egyszerűség kedvéért „plusz disznó" állapotnak, átcsapni a „mínusz disznó" állapotba? Erre csak

egyetlen válasz létezik, kedves Emsworthöm. A disznót egy biztonságosnak ítélt helyre kell csempészni, és ott tartani, amíg a herceg felszívódik.

Lord Emsworth, mint mindig, ha dilemmával került szembe, engedte, hogy alsó állkapcsa nyugodtan alábocsátkozzék.

- Hogyan? — kérdezte.

- Lord Ickenham helyeslően bólintott.

- Sejtettem, hogy ezt fogja mondani. Tudtam, hogy az ön borotvaéles esze rögvest a probléma kellős közepébe trafál. Nos, ez nem lesz nehéz. Az egyik éjjel ön, egy egyfős segédcsapat kíséretében kisurran az ólba — az állatot egy alkalmas járműbe tereli, és behajózza az én családi birtokom irányába, ahol úgy bánunk vele, mint legédesebb gyermekünkkel, amíg ön újra képes nem lesz visszafogadni őt. Hosszú az út Shropshire-től Hampshire-ig, ez igaz, de időről időre majd megállunk egy kis darált korpára vagy futó makkolásra. Az egyetlen, amit el kell döntenünk, az a segéderő kiléte. Ki az Blandingsben, akiben tökéletesen megbízik?

- Senki — válaszolt kapásból Lord Emsworth.

- Ó? Ez bonyolítja a helyzetet.

- Feltételezem, hogy ön szívesen ruccanna le egy kis időre.

- Örömömre szolgálna, és magam is ezt javasolnám. De, sajnos, szem előtt kell tartanom feleségemnek Ickenhamben maradásomra vonatkozó, igen szívhez szóló utasításait. Becses nejem, ha szabad megjegyeznem, mélyen hisz az erős, központi kormányzás felsőbbrendűségében.

- De hiszen ön most sincs Ickenhamben.

- Valóban. A Nagyfőnök messze jár, én pedig az iskolakerülő szerepét játszom. De nejem gyakran beszélt régi barátnéjáról, Lady Constance Keeble-ről, és ha megjelennék Blandingsben, Lady Constance előbb vagy utóbb mindenképpen kikotyogná előtte. Valami ártatlan utalás egy levélben, talán arról, hogy milyen jó volt végre megismerni a vén rosszcsontot, mert megjelenése egészen feldobta az ősi porfészket. Érti már, mire gondolok?

- Tökéletesen. Persze. Hogyne, az ördögbe is!

- Otthoni tekintélyem már amúgy is megcsappant, és egy igazolatlan hiányzás megalapozott vádja még inkább aláásná, még az is meglehet, hogy helyrehozhatatlanul.
- Értem.
- De azt hiszem — és beleharapott a retekbe, mivel az Lady Constanceként immár betöltötte küldetését —, hogy van egy megoldás. Az ügyet Mustár Pott kezeibe kell helyeznünk.
- Ki az a Mustár Pott?
- Egy nagyon kedves és nagyra becsült barátom. Abszolút biztos vagyok benne, hogy amennyiben hangsúlyt kap a tény, hogy neki is leesik valami, akkor örömmel veti magát bele a disznócsempész szakmába. Mustár mindig kész bankszámlája növeléséről gondoskodni. Ebéd után amúgy is fel akartam hívni, ismeretségünket felújítandó. Jöjjön velem, és győzze meg személyesen.
- Csodás gondolat! Hol lakik?
- A közelben. A Sloane Square környékén.
- Csak azért kérdezem, mert háromkor találkozóm van Sir Roderick Glossoppal. Connie javasolta, hogy hívjam meg ebédre, de vigyen el az ördög, ha megteszem. Semmi kedvem hozzá. Ismeri ön Sir Roderick Glossopot, az elmespecialistát?
- Nemrég egyszer mellette ültem egy vacsorán.
- Azt hiszem, tehetséges ember.
- Ő is ezt mondta. Nagyon jó véleménnyel van önmagáról.
- Connie szeretné, ha elhívnám Blandingsbe, hogy a herceget megfigyelje, és ma háromkor találkozunk. De nagyon szeretnék ezzel a Pott-tal is találkozni. Lesz időnk rá?
- Hát hogyne lenne! Szerintem megtaláltuk a kátyúból kivezető utat. Ha Mustárt be kellene mutatni a kastélyban, talán ingadoznék. De ebben az esetben majd beveszi magát a helybéli fogadóba, és abszolúte külső munkatársként jár el. Még ebédre sem kell meghívnia. Az egyetlen veszély az, hogy esetleg bevonja az ön disznóját valami baráti játszmába és elnyeri tőle az utolsó falat krumplihéjat is. Ám kockázat nélkül nincs győzelem.
- Én is azt hiszem.
- Milyen igaz ez az ősi mondás!

- Pontosan.
- Akkor talán tekintsünk is el a kávétól, és induljunk. Az unokaöcsémet, Pongót is valószínűleg ott találjuk. Kedves fiú. Tetszeni fog önnek.

Pongo Twistleton akkortájban érkezett meg Claude Pott lakhelyére, amikor Lord Emsworth és társa elhagyták a Koros Konzervatívok Klubját, és kapásból megpróbált tíz fontot kölcsönkérni a ház urától. Jóllehet, Horace Davenport biztosította hazardírozásból eredő veszteségeinek anyagi fedezetét abban az esetben, ha sikerül lecsillapítania Ricky Gilpint, Pongo képtelen volt a feledés fátylát borítani a tényre, hogy mindennek ellenére a kincstár pillanatnyilag még teljesen üres, és úgy érezte minden, az ellátmány beszerzéséhez közelebb vivő lehetőség kihagyása önmagával szembeni kötelességmulasztás lenne.

Azonban rá kellett jönnie, hogy a Wilbraham Place, Sloane Square 6. szám alatt székelő szaglász személyében olyasvalakire akadt, aki előtt még Stexes Prosser, a legmegvághatatlanabbak mintapéldánya is kalapot emelne. Kezdve Poloniusnak Laerteshez intézett intelmétől, amelyet sok olyan ember is ismer, akiről fel sem tételeznénk Shakespeare írásával való közelebbi ismeretséget, Pott kitért arra is, hogy a kölcsönök folyósításakor mindig úgy érzi magát, mint a bársony, mikor rossz irányba simítják, végül pedig kijelentette, hogy Pongo számára végképp nem folyósítja ezt az összeget, mert ahhoz túlságosan is nagyra értékeli barátságukat. Ugyanis, két haver közötti szakítás előidézésének legbiztosabb módja, magyarázta Mr. Pott, ha az egyik a másikat pénzügyileg lekötelezi.

Így aztán Emsworth és Ichenham grófjai érkezésükkor kissé feszült légkört tapasztalhattak. A kölcsönös udvariaskodások, melyeket utóbbi és Mr. Pott a hosszú elszigeteltséget követő újbóli együttlét örömére egymással váltottak, csak átmenetileg enyhítették a komor hangulatot. A fellegek ismét gyülekezni látszottak, amikor Lord Emsworthöt végighallgatván Mr. Pott kerek perec megtagadta, hogy a disznónak az ólból való eltávolításában, illetve Ickenham Hallba szállításában bármiféle szerepet vállaljon.

- Nem tehetem, Lord E.
- Hogyan?! És miért nem?
- Ez sértené tiszteletre méltó hivatásom szellemét.
Lord Iskenhamnek nem tetszett ez a fellengzős magatartás.
- Mire vágsz fel, Mustár? Te és ez a hülye tiszteletreméltóság! Életemben nem hallottam ilyen sületlenséget!
- Az embernek van önbecsülése.
- Mi köze ennek az önbecsüléshez? Egy disznó körüli testőri feladat ellátásában semmi nincs. Lennék csak más helyzetben, úgy megcsinálnám én magam, mint a sicc! Pedig az egyik legönérzetesebb ember vagyok Hampshire-ben.
- Köztünk legyen mondva, Lord I. — kezdett Claude Pott lekecmeregni a magas lóról —, van egy másik ok is. Engem egyszer egy disznó megharapott.
- Lehetetlen!
- De igen, uram. És azóta borzadok az állatoktól.
Lord Emswort igyekezett sietve rámutatni a szóban forgó eset sajátos voltára.
- A Császárnő nem fogja önt megharapni! .
- És miért nem? Ki hozta ezt törvénybe?
- Szelíd, mint egy bárány.
- De engem egyszer egy bárány is megharapott!
Lord Ichenham meglepődött.
- Milyen különös a te előéleted, Mustár! Csupa kaland. Egyszer ugorj be hozzám és meséld el, hogy mi nem harapott meg. Persze ha nem akarod a munkát elvállalni, hát nem. De meg kell mondanom, nagyot csalódtam benned.
Mr. Pott halkan sóhajtott, de sejtetni engedte, hogy nem kíván eltérni a polgári engedetlenség mellett tett hitétől.
- Azt hiszem, ebben az esetben másfelől kell a problémát megközelíteni. Ha háromkor találkozója van Glossoppal, Emsworth akkor jobb, ha indul.
- He? Ó, ah, na igen. Szent igaz.
- Csak nem hagy el minket, Lord E.? — kérdezte Mr. Pott. — Merre megy?

- A Harley Streeten van találkozóm.
- Önnel tartok — mondta Mr. Pott, aki úgy találta, hogy az álmodozó főrend ideális partner lenne a Perzsa Királyokhoz, és ismeretségüket tartós alapokra kívánta helyezni. — Találkoznom kell valakivel arrafelé. Mehetnénk taxival.

Szeretetteljesen az ajtóhoz kísérte Lord Emsworthöt. Lord Ickenham komor arccal maradt a szoba közepén.
- Kudarc — mondta. — Kétség sem férhet hozzá, kudarc. Pedig hogy bíztam Mustárban! Persze, ha az embert egy disznó megharap, azt hiszem a többivel való összezártságról alkotott nézetei is joggal lehetnek vegyesek. De hogy az ördögbe haraphat meg valakit egy disznó? Nem hittem volna, hogy ilyesmi létezik. No, mindegy, ez van. És mi a helyzet Pollyval? Nyomát se látom. Nincs itthon?
Pongo mély elmélkedésből riadt fel.
- Pott azt mondta, a szobájában van. Öltözködik vagy valami ilyesmi. Lord Ickenham az ajtóhoz lépett.
- Hé! - kiáltott. - Polly!

A válasz távolról érkezett, ám a hang, még mostani, csapnivaló hangulatában is ezüstös zene volt Lord Ickenham füleinek.
- Itt vagyok!
- Gyere csak! Látni szeretnélek.
- De ki az?
- Frederick Altamont Cornwallis Twistleton, a jó öreg Ickenham ötödik grófja. Csak nem felejtetted el tiszteletbeli Fred bácsidat?
- Óóó! — kiáltott az ezüstös csengésű hang. Lábak dobogása hallatszott az előszobából, majd egy kimonóba öltözött alak rontott a szobába.
- Freddieee bácsi! De örülök, hogy látlak!
- Ez kölcsönös, afelől biztosíthatlak, kedvesem. Hűha, jól megnőttél!
- Na hallod, hat év alatt!
- Atyavilág! Hat éve már?
- Fess vagy, mint mindig.
- Szerintem, ha lehet, még annál is fessebb. Ám te is szebb vagy, mint valaha. És mi történt a lábaiddal?

- Köszönöm, megvannak.
- Azt látom, de utoljára olyan vékonyak és hosszúak voltak, mint egy kiscsikóé.
- Szörnyű a bakfisok sorsa, hiába.
- De ennek már vége, szavamra! Mennyi is vagy, Polly?
- Huszonegy.
- A manóba, kislány, ahogy borsos-paprikás kollégám mondaná, micsoda virágszál!

Lord Ickenham megpaskolta a lány kezét, derékon fogta és gyengéden megcsókolta. Pongo azt kívánta, bárcsak ő is gondolt volna erre. Letörten idézte fel magában, hogy ez mindig is így volt. Korábbi kalandjaik során, valahányszor volt valami megcsókolni, kézen paskolni vagy derékon fogni való, mindig a borotvaeszű nagybácsi volt az, aki elsőnek ocsúdott. Pongo megköszörülte a torkát.

- Áá, na igen! El is felejtettem, hogy itt vagy — mondta Lord Ickenham bocsánatkérőleg. — Miss Polly Pott... az unokaöcsém — életnagyságban —, Pongo Twistleton.
- Üdvözlöm.
- Részemről — motyogta Pongo.

Kicsit nehezen forgott a nyelve, mert újfent első látásra szerelembe esett. Pongo Twistleton szíve mindig is nyitott ajtó volt, felette „Légy üdvözölve" felirattal, és az ember sosem tudhatta, ki fog rajta belépni. Az elmúlt néhány év során, rövid megszakításokkal, körülbelül húsz alkalommal esett első látásra szerelembe különböző libákkal és egyéb nőnemű élőlényekkel, de amint erre az egyre meredt, mint dülledt szemű strucc egy réz ajtókilincsre, úgy érezte, hogy ő a legtökéletesebb mind között. Van benne valami, ami megkülönbözteti szíve több lakójától.

Nem azért, mert pici és törékeny volt, hiszen a bokrétában mind ez idáig a magasak és karcsúak voltak túlsúlyban. Nem is azért, mert szemei szürkék és gyöngédek voltak, mivel ízlése ezt megelőzően inkább a fekete, határozott és szikrázó szemek irányába fordult. De volt valami az egyéniségében — angyali báj, egyszerűség, annak a rúzsos mesterkéltségnek a hiánya, amelyhez a többiek annyira

kötődtek. Egy megértő lány. Valaki, akinek elmondhatná a gondjait. Ölébe hajtaná a fejét és kérné, cirógassa egy kicsit.
De nem ezt tette. Mindössze egy cigarettára gyújtott.
- Nem akar... leülni? — kérdezte.
- Inkább lefeküdnék — felelte Polly — és aludnék egyet. Kész roncs vagyok, Fred bácsi. Egész éjjel bálban voltam.
- Mindent tudunk az elmúlt éjjelről, gyermekem. Éppen ezért vagyunk itt. Horace Davenport érdekében jöttünk, akit ifjú lovagod barátságtalan modora rémületbe és kétségbeesésbe kergetett.
A lány felnevetett — a fiatalság vidám és szívből jövő kacajával. Pongo emlékezett, hogy így nevetett valaha ő is, igaz, akkoriban még nem találkozott ilyen gyakran Fred bácsival.
- Ricky csodálatos volt tegnap. Látnotok kellett volna, ahogy ott ugrált és megpróbálta kikerülni Horace lándzsáját.
- Azt mondja, kitekeri Horace nyakát.
- Igen, emlékszem, hogy említett valami ilyesmit. Ricky szereti az emberek nyakát kitekerni.
- Azt szeretnénk, ha gyorsan megkeresnéd és megmondanád neki, hogy erre semmi szükség, hiszen Horace mindig úriemberként, tisztelettel viselkedett veled szemben — egyszóval, igazi lovag veszett el benne. Nem tudom, hogy ez a két lábon járó közveszély, a jegyesed, hallott-e valaha is Sir Galahadről, de ha mégis, add át neki, hogy a gáncstalan lovag lelke talán még patyolatfehérebb lett volna, ha egyszer-készer megfogadja Horace tanácsát.
- De hiszen minden rendben van már. Megnyugtattam Rickyt és ő megbocsátott Horace-nak. Nagyon aggódik?
- Azt hiszem, nem túlzás ez a kifejezés. Horace nagyon aggódik.
- Majd felhívom, és megmondom, hogy nincs oka rá. Jó lesz így?
- Isten ments — sietett válaszolni Lord Ickenham. — Pongo majd megviszi a jó hírt. Fárasztó lenne most az okokat kutatni, de fogadd el, hogy ennek így kell lennie. Jobb is, ha indulsz, Pongo, és visszaviszed a rózsákat Horace orcájára.
- Rohanok.
- Minél hamarabb megkapod a csekket, annál jobb. Szedd a lábad. Én maradok még és elbeszélgetek Pollyval. Még tartozik egy

magyarázattal. Amint hátat fordítok, már el is jegyzi magát egy borneói fejvadász valamennyi kellemetlen tulajdonságával rendelkező huligánnal. Mesélj egy kicsit a fiúról, Polly — szólt Lord Ickenham, amint az ajtó becsukódott. — Úgy tűnik, kifejezetten kedveled. Hol akadtál rá? Az Ördögszigeten?
- Ő hozta haza apát az egyik éjjel.
- Talán apád hozta őt, nem?
- Dehogy! Apa fájlalta az egyik lábát és Ricky a szó szoros értelmében hazahozta. Az történt, hogy néhány ember megtámadta apát az utcán. Nem tudom, miért nehezteltek rá annyira.

Lord Ickenham úgy vélte, lenne néhány tippje. Nagyon is tudatában volt, hogy egy pakli kártyával zsebében Claude Pott még a legszelídebb bárányt is kihozza a sodrából. Sőt, talán nem is tarthatatlan az elmélet, hogy ez lehetett az oka, amiért egyszer egy meg is harapta.
- És Ricky épp arra járt, közbelépett és megmentette apát.
- Hányan voltak?
- Több ezren, azt hiszem.
- De ő fittyet hányt a vésznek?
- Úgy bizony!
- És kitekerte a nyakukat?
- Igen, azt hiszem. A szeme be volt dagadva. Nyers húst tettem rá.
- Nagyon romantikus. És az első látásra beleszerettél, ugye?
- Igen.
- Az unokaöcsém, Pongo is így van vele. Talán ez a módszer a legjobb. Időt lehet megtakarítani vele. És ő is az első látásra beléd szeretett?
- Ó, igen.
- Kezdek jobb véleménnyel lenni erről a javítóintézeti vagányról. Lehet, hogy börtönben végzi, de ízlése, az van.
- De persze, nem mutatta, csak ült, bámult rám, és ha szóltam hozzá, csak morgott.
- Micsoda faragatlan, tejfelesszájú, varacskos disznó!
- Hogy mondhatsz ilyet! Ő nagyon félénk. De később kedvesebb lett.

- De vajon ez a „kedvesebb" azt jelenti-e, hogy kedves?
- Ó, nagyon!
- Bárcsak hallottam volna, mikor megkért. Az ilyen fickóktól mindig lehet valami újat tanulni.
- Ez igaz. Megragadta a csuklómat, majdhogy el nem törte, és annyit mondott, legyek a felesége. És én beleegyeztem.
- Hát, te csak tudod. És mit szól az apád?
- Nem egyezik bele. Szerinte Ricky nem méltó hozzám.
- Mustár, mint döntőbíró!
- És a fejébe vette, hogy csak akarnom kellene, és feleségül mehetnék Horace-hoz. Ma egész reggel mást sem tett, mint megpróbált rábeszélni. Csak mert Rickynek nincs pénze. De engem nem érdekel. Ricky olyan aranyos.
- Ez a helyes kifejezés, úgy gondolod?
- Szó szerint. Az esetek többségében maga a megtestesült kedvesség. Nem tehet róla, hogy féltékeny.
- Rendben van. Azt hiszem, beleegyezésemet adom a dologhoz. Áldásom rád, gyermekem. És íme, egy jó tanács, útravalónak a házasélethez. Ne nézz a szemébe. Csak a térdét nézd. A térdeken látszik meg először, ha lendületet vesz. És ha lendületet vesz, maradj ütőtávon kívül.
- De miből fogunk megélni? Ricky semmit sem keres a verseivel.
- Igaz, viszont van érzéke a hagymaleves-árusításhoz.
- Honnan lesz pénzünk a standra? És a barátja sem fogja az ajánlatot örökké fenntartani.
- Látom, hova akarsz kilyukadni. Bárcsak segíthetnék, kedveském. De ennyit, sajnos, nem tudok összekaparni. Tényleg nincs egy fityingje sem?
- Az anyja hagyott rá valamennyit, de nem tud hozzájutni. Megpróbált kölcsönkérni a nagybátyjától, Dunstable hercegétől. Ismered?
- Horace beszélt róla.
- Szörnyű vénember. Mikor Ricky közölte, hogy ötszáz fontra lenne szüksége egy hagymaleves-bódé megvásárlásához, egészen kiborult.

- Ricky azt is megmondta, hogy nősülni készül?
- Nem. Úgy vélte, jobb ha erről hallgat.
- Nem értek egyet. Beszélnie kellett volna rólad, és meg kellett volna mutatnia a fényképedet a hercegnek.
- Félt a kockázattól.
- Mert valamit kihagyott a számításból. Az lenne az igazi, ha úgy találkoznál a herceggel, hogy az nem tudná, ki vagy, és akkor az ujjad köré csavarhatnád. Te képes lennél rá. Fogalmad sincs, micsoda szép és kedves lány vagy, Polly. Magad is meglepődnél. Mikor beléptél, megdöbbentem. Jómagam semmit sem tudnék megtagadni tőled, még a fele királyságomat sem. Nem látom be, miért reagálna Dunstable másképpen. A hercegek sincsenek fából. Ha rájönnénk a módjára, hogyan tudnál észrevétlenül az életébe beosonni...
Bosszúsan tekintett fel, mert megszólalt a csengő.
- Látogató? Pont most, mikor egyedül kellene maradnunk, hogy haditervet kovácsolhassunk! Megmondom, hogy menjen a pokolba. Kiment az előszobába. A küszöbön unokaöccse, Pongo állt.

7. *fejezet*

Pongo viselkedését ezúttal az izgatottság jegyei tarkították. Szemei kidülledtek, és az ajtó szinte még ki sem nyílt, de már szabad folyást engedélyezett a szívét nyomó keserveknek. Semmi sem utalt egy olyan fiatalemberre, aki épp az imént hajtott végre egy kielégítő pénzügyi tranzakciót.
- Nincs otthon, Fred bácsi! Nincs otthon! Mármint Horace. Otthon, mármint a lakásában. Azaz, elment.
- Elment?
- Webster azt mondja, hogy pont akkor hajtott el egy emberrel, mielőtt megérkeztem.
Lord Ickenham átérezte ugyan unokaöccse lelki fájdalmát, de tisztázni kívánta a dolgot.

- Semmi kétség, csak egy ebéd utáni kirándulás egy cimborával a zöldbe. Vissza fog jönni.
- De nem, a fene egye meg! — kiáltott Pongo szemléletes bemutatót tartva egy tarantella nyitólépéseiből. — Éppen ez az. Egy csomó poggyászt is vitt magával. Hetekig ellehet. És George Budd rám uszítja Erbet, ha szerdáig nem fizetek!
Lord Ickenham elismerte, hogy a helyzet komolyabb, mint hitte.
- Webster nem mondta, hova ment?
- Nem, mert nem tudta.
- Mondd el az egészet a saját szavaiddal, fiam, és ne mulassz el egyetlenegy, mégoly jelentéktelennek tűnő részletet sem.
Pongo felsorakoztatta a tényeket.
- Nos, Horace először is elfogyasztotta valami konzervből álló szerény ebédjét, aztán kiküldte Webstert, hogy tapasztalná ki, nem bujkál-e Ricky valahol a közelben, s ha nem, akkor hozná ki a kocsit egy menetre, mert fejfájás ellen állítólag az a legjobb. Webster szerint valahol a szemöldöke felett sajgott neki a legjobban — tette hozzá Pongo, tekintettel a részletes elbeszélésre vonatkozó utasításra.
- Aha. És aztán?
- Webster visszajött és jelentette, hogy tiszta a levegő és a kocsi előállt. Horace erre azt felelte — „Köszönöm". Ezután Horace a bejárati ajtóhoz ment, kinyitotta, mint elmenetelének szükséges, de nem elégséges feltételét, és akkor, a küszöbön, kezét éppen a csengő gombjára helyezve, ott állt egy pasas.
- Miféle szerzet?
- Webster szerint egy gigerli.
- Úgy látszik, a Park Lane-t ma reggel elárasztották a gigerlik. Én is találkoztam eggyel ott ma reggel. Talán valami gyűlést rendeznek a városban. Hogy hívták?
- Bemutatkozásra nem került sor. Horace annyit mondott — „Hello", mire a pasas azt felelte — „Hello", erre Horace — „Hozzám jöttél?", a pasas — „Ühüm", végül Horace — „Bújj be!", vagy valami ilyesmivel rekesztette be a társalgást, és bementek a könyvtárba. Webster határozottan állítja, hogy ott körülbelül tíz percet

időztek, ekkor Horace csengetett és utasította Webster-t, hogy csomagoljon és a holmit tegye a kocsiba. Webster csomagolt és a holmit betette a kocsiba, majd visszament Horace-hoz és jelentette — „Uram, összecsomagoltam és a holmit betettem a kocsiba", erre Horace annyit mondott — „Akkor gyerünk!" és kiviharzott, nyomában a ficsúrral. Webster Horace-t sápadtnak és aggódónak látta, mint aki rossz híreket kapott.

Lord Ickenham gondolataiba mélyedt. A csodálatraméltóan tiszta és jól felépített elbeszélés semmi kétséget nem hagyott az iránt, hogy a Bloxham Mansions 52 lakás fiatal ura e percben valószínűleg birtokától távol tartózkodik.

- Hm! — mondta. — Nos, kissé kellemetlen, hogy ennek éppen most kellett bekövetkeznie, mert magam sem tudom eldönteni, mi a teendő. Az agyam tisztára paff. Nagyon belemerültem a Pollyval folytatott beszélgetésbe. Szegény gyermek. Nagy bajban van.

Minden, ami Pongo Twistletonban szép és jó és nemes volt, felszínre jött e pillanatban. Olybá tűnt, hogy jó ideig még a Horace eltűnése okozta ökölcsapások szédítő hatása alatt áll majd, ám erről most egyszeriben megfeledkezett.

- Bajban?

Elöntötte az aggodalom. Nagy általánosságban, valahányszor az első látásra bekövetkező szerelem hálójába esett, ösztönösen úrrá lett rajta a vágy, hogy imádata tárgyát megragadja és a szeneszsákokkal szemben bevált módszereket alkalmazza rajta. Ámde ez a lány egy gyengéd és lovagias szerelmet ébresztett benne. Jobbik énjét és nem a minden Twistletonban megbúvó, barlanglakó vadembert hozta felszínre benne. Meg kívánta oltalmazni a durva világtól. Lovagias szolgálatokkal akart hódolni neki. Az a fajta lány volt, akit — lelki szemeivel szinte látta saját magát — egy Pongo-féle ember gyengéden homlokon csókol, aztán, kilépve az ajtón, a lemenő nap utolsó sugarainak fényében nekivág az ismeretlennek. A gondolat, hogy bajban lehet, egy méhecske fullánkjaként érte.

- Bajban? Úristen! Miért, mi van?

- Csak a régi-régi mese. Mint oly sokunknak, neki is kínzó szüksége támadt egy kis dohányra és ez idő tájt sehol sem látható a segítő kezet kínáló bőségszaru. Szíve lovagja előtt felcsillant a jövedelmező hagymaleves-biznisz frigyet biztosító, briliáns lehetősége, de hasztalan keres valakit, aki a vételárnyi pénzeszacskótól önként megválna. A báli malőr folytán nem sikerült felkelteni Horace együttérzését sem. A lovag által, szintén megkörnyékezett Dunstable herceg hasonlóan érzéketlennek bizonyult. Éppen ott tartottam, hogy az egyetlen megoldás az lenne, ha Polly találkozna Dunstable-lel, személyes varázsával elbájolná, de nem tudtunk rájönni, hogyan lehetne ezt nyélbe ütni. Lehet, hogy éppen a te friss, fiatalos intelligenciádra van szükségünk.

Pongo jött meg — csatlakoztak újra a lányhoz. — Talán neki lesz valami ötlete. Egyszer, úgy három éve, már majdnem volt neki egy. Mindenesetre, egyetlen vágya, hogy ügyedet magáévá tegye. Így van, Pongo?

- Ó, hogyne.

- Rendben van. Tehát, Polly, az a megoldás, hogy találkoznod kell a herceggel, de nem mint Ricky jövendőbelije...

- Miért nem? — kérdezte Pongo, bizonyságot téve a friss, fiatalos intelligenciáról.

- Mert nem tart engem elég jó partinak — mondta Polly.

- Kedveském, — szólt Lord Ickenham és megveregette Polly piciny keze fejét —, ha te megfelelsz nekem, akkor meg kell hogy felelj minden átkozott, dülledt szemű hercegnek is. Csak az a bibi, hogy erről őt is meg kell győznünk, és ha rosszul fogunk hozzá, az fatális következményekkel járhat. Abszolút idegenként kell találkoznotok. Észrevétlenül belecsusszansz az életébe és elbájolod, mielőtt megtudná, ki is vagy tulajdonképpen. A cél, hogy azt mondja magában: „Fene helyes kis teremtés! Pont az a Ricky jövendőbelijének való fajta." És akkor előáll az az emberszabású őslény, akinek szívedet adtad, és kijelenti, hogy teljes a véleményazonosság közöttük e kérdésben. Ez igazán egyszerű. De hogy a fenébe fogsz észrevétlenül a herceg életébe csusszanni? Hogyan találkozol vele?

Pongo nagy szemöldökráncolással szentelte magát a problémának. Heves fájdalmat érzett amiatt, hogy agya legnemesebb részeinek erőfeszítéseit annak kell szentelnie, hogy ez a lány valaki máshoz mehessen férjhez, de a fájdalommal együtt ott izzott az a kellemes bizsergés, hogy az alkalom, hogy segítségére legyen, íme elérkezett! Eszébe jutott Cyrano de Bergerac.

- Nem könnyű — jelentette ki. — Először is, mert a herceg elutazott. Emlékszem, Horace azt mondta, hogy a herceg azért tett pontot a szalon végére a piszkavassal, mert Horace nem kísérte ki őt az állomásra pá-pát integetni. Persze, lehet, hogy hazament. Van egy vacka valahol Wiltshire-ben, ha jól tudom.

- Én tudom, hova ment. Lenn van a blandingsi kastélyban.

- Ez Emsworth tanyája, vagy nem?

- De igen.

- Akkor helyben vagyunk — folytatta Pongo, aki úgy érezte, kimondott szerencse, hogy egy szakavatott elme is jelen van, hogy az összes felbukkanó nehézséget parírozza. — Megmondod Emsworthnek, hogy hívja meg Miss Pottot magához.

Lord Ickenham megrázta a fejét.

- Attól tartok, ez nem ilyen egyszerű. Emsworth blandingsbeli pozíciójáról alkotott elképzelésed kissé felületes. A dolog mibenlétével ebéd közben alkalmam adódott részletes ismeretségbe kerülni. Lehetséges, hogy vannak olyanok, akik megtehetik, hogy váratlanul és magyarázkodás nélkül csodaszép lányokat hívjanak meg otthonukba, de Emsworth nem tartozik közéjük. Neki ugyanis van egy nővére, aki revíziós jogkörrel bír a meghívottak névsorát illetően.

Pongo azonnal átlátta, mi a hézag. Emlékezetébe csendült, hogy barátja, Ronnie Fish igen kritikus szellemben nyilatkozott Lady Constance Keeble-ről, és baráti körének azon tagjai, akiknek volt alkalma az úrhölggyel összefutni, osztották Ronnie nézeteit.

- Ha Emsworth meghívná Pollyt, Lady Constance öt percen belül kitenné a szűrét.

- Úgy van. A lady, többé-kevésbé egy emberbőrbe bújtatott szörnyeteg — csatlakozott Pongo. — Még nem volt egymáshoz

szerencsénk, de három különböző forrás — Ronnie Fish, Hugó Carmody és Monty Bodkin — egybehangzóan állítja, hogy igaz férfiak gyáva nyulakként igyekeznek a vele való találkozást elkerülni.
- Pontosan. Így aztán... Te jó isten, már megint csengetnek!
- Majd én — mondta Polly és eltűnt a bejárati ajtó irányában.
Lord Ickenham arra használta a Polly távolléte nyújtotta előnyt, hogy rámutasson a helyzet alapvető problémájára.
- Tudod, Pongo, az ügy Achilles-sarka a jó öreg Mustár. Ha Polly rendelkezne egy társaságbeli atyával, minden egyszerű lenne. Emsworth ugyan nem hívhat meg független lányokat, de úgy vélem, még neki is engedélyezve van, hogy egy barátját és annak lányát vendégül lássa. De Mustárral, mint szülővel, ez gyakorlatilag kivihetetlen. A világért se lenne egy rossz szavam sem Mustárról — az Anyatermészet is úriembernek teremtette —, de még legőszintébb hódolója sem állíthatná, hogy a jó házból való származás kritériumait kimeríti. Mustárról — ehhez kétség sem férhet — lerí, hogy kicsoda — egy Silver Ring-i bukméker, aki évekig élvezte a zsíros börtönkoszt áldásait. De még ha egy Adonisz lenne is, akkor sem igen lennék hajlandó szabadjára engedni őt egy disztingvált angol otthonban. Mindezt persze nem rosszalló értelemben mondom. Ő az egyik legrégibb haverom. De mit lehet tenni? Ő már csak ilyen.
Pongo úgy érezte, eljött a perc, hogy egy rejtélyről fellebbenjen a fátyol. Az előszobából hangok hallatszottak, de még volt idő, hogy feltegye a kérdést, mely titkos féreg fogaként rágta, mióta csak Polly Pott észrevétlenül az életébe csusszant.
- Mondd csak, hogyan lehet egy ilyen fickó az ő apja?
- Úgy, hogy elvette az anyját. Ugye vannak elképzeléseid az élet dolgairól, Pongo?
- A mostohalánya lenne?
- Ez kissé túl nyakatekert. Arra céloztam, hogy elvette azt az asszonyt, aki ezt követően Polly anyja lett. Micsoda bájos asszonyka volt!
- De miért megy egy bájos asszonyka Potthoz?

- Miért megy bárki is bárkihez? Miért akar Polly egy látszólag gyilkos ösztönökkel rendelkező költőhöz menni? Miért akartad, hogy az általad megpillantott utolsó negyvenhat amazon hozzád menjen?... Psszt!
- He?
- Azt mondtam, psszt!
- Vagy úgy! Psszt? — kérdezte Pongo, az este folyamán immár másodszor átlátva a hézagot. Az ajtó kinyílt, és Polly belépett.

Őt Lord Emsworth követte, aki szemmel láthatóan nem volt a legjobb bőrben.

Mindnyájan ismerjük azokat a régimódi melodrámákat, amelyekben a negatív hős egy adott pillanatban érvényesíteni kívánja a jelzálogot a házra, ahol az öreg szüle éldegél. Zűrös időkben Emsworth kilencedik őrgrófja ezen vén szülékre emlékeztetett. Az enyészet hangulatát árasztotta magából, mintha megfosztották volna belső szerveinek nagyobbik részétől. Ugyanezt a jelenséget tapasztalhatjuk a szertári kitömött szajkónál, ha valami oknál fogva kiszóródik belőle a fűrészpor.

Szemüvege ferdén ült az orrán, a gallérja kigombolódott.
- Kaphatnék egy pohár vizet? — suttogta, mint egy menekülésben kifulladt szarvasbika.

Polly már pattant is, és Lord Ickenham is egyre növekvő érdeklődéssel figyelte kékvérű társának viselkedését.
- Csak nincs valami baj?
- Kedves Ickenham, borzasztó dolog történt!
- Mondjon el mindent, kérem.
- Mit mondok majd Connie-nak, nem is tudom.
- Miről?
- Dühöngeni fog.
- De miért?
- És ő az a fajta, aki roppant kellemetlenné tudja tenni az ember életét, ha kijön a sodrából. Ó, köszönöm, kedvesem.

Lord Emsworth hálásan kiürítette a pohár tartalmát és ettől érezhetően érthetőbbé vált.

- Emlékszik, kedves Ickenham, azért mentem el, hogy találkozzam Sir Roderick Glossoppal, az elmegyógyásszal. Constance, a húgom — talán említettem önnek — a leghatározottabban utasított, hogy vigyem Glossopot Blandingsbe. Dunstable viselkedése aggasztja Connie-t. Komódokat tör össze piszkavasakkal és tojásokat hajigál a kertészekre. Ez küldetésem magyarázata.
- És...
- Kedves barátom, Glossop nem jön el!
- De miért zavarja ez önt annyira? Lady Constance bizonyára nem hibáztatja önt, ha nem tud elmegyógyászt előállítani, mert az túl elfoglalt ahhoz, hogy Londont elhagyja.
Lord Emsworth felsóhajtott.
- Nem erről van szó. Azért nem jön, mert szerinte én megsértettem őt.
- És ez igaz?
- Igaz.
- De hogyan történhetett ez?
- Nos, először is „Mitesszer”-nek neveztem. Ezt nemigen szerette.
- Sajnos, nem tudom követni önt.
- Tudja, mi derült ki? Ez a Sir Roderick Glossop nem más, mint egy srác, akit még a suliból ismerek. Ő volt a legundokabb fickó a környéken, nagyon fennhéjázó és nagyon pattanásos. A komornyik bevezet a szalonba, Glossop pedig csak annyit mond:, Jó régen nem láttuk egymást, mi?" Én meg: „He?" Erre ő: „Nem emlékszel rám, ugye?", és akkor én: „Isten óvja lelkemet! Te vagy az, Mitesszer?"
- Ez aztán a megható találkozás!
- Kissé mintha meghökkentnek látszott volna, és a modora is veszített szívélyességéből. Újra azzal a fölénnyel kezdett beszélni, amit mindig is utáltam, és nyersen felszólított, hogy térjek jövetelem okára. Megmondtam neki, hogy csak azért kerestem fel, mert Dunstable el akarja tőlem venni a Császárnőt, de erre végképp megsértődött. Beszélni kezdett egy elfoglalt emberről, akinek nincs elvesztegetni való ideje, és nyíltan gúnyolódott, hogy ekkora „hűhót" csapunk, ahogyan ő mondta, „egy egyszerű disznó miatt".

Lord Emsworth arca elsötétült. Nyilvánvaló volt, hogy a seb még mindig eleven.
- Nem voltam hajlandó ilyesmit eltűrni a kis Mitesszertől. Kijelentettem, hogy ő egy beképzelt tökfej. Mire ő, azt hiszem, szentimentális, vén bolondnak titulált. Mindenesetre, valami hasonló értelmű közhelyet alkalmazott. Szó szót követett, és végül, bevallom, talán olyasmit mondtam, amit nem kellett volna. Eszembe jutott, hogy az iskolában Glossopnak volt egy botránya — telizabálta magát valamivel és vacsora közben rosszul lett — és meggondolatlanul felemlegettem ezt is. Kisvártatva megrázta a csengőt és kivezettetett az inassal, de előbb még közölte, hogy nincs az az erő, amely rá tudná venni, hogy Blandingsbe jöjjön azok után, ami történt. És most hogyan fogom ezt Constance-nak megmagyarázni?!

Lord Ickenham hirtelen felszegte a fejét. A szemében felvillant egy fény, amelyet Pongo könnyűszerrel azonosított. Ugyanezt látta már több korábbi alkalommal, példának okáért az agárversenyen tett látogatáskor, mielőtt nagybátyja magatartása magára vonta volna a rendőrök figyelmét. Képes volt desifrírozni a benne rejlő üzenetet. Azt jelentette, hogy valami érdekes elképzelés ötlött az öregúr eszébe. És erre a gondolatra Pongo önkéntelenül is megremegett és azt kívánta, hogy bárcsak valahol másutt lehetne. Mert valahányszor érdekes ötletek rohanták meg Lord Ickenhamet, az előrelátó emberek behúzódtak a legközelebbi bombabiztos fedezékbe.
- Ez igen-igen érdekes.
- Borzalmasan állnak a dolgok.
- Épp ellenkezőleg. Nem is történhetett volna ennél szerencsésebben. Már látom a fénysugarat az éjszakában.
- Mi?
- Mielőtt megérkezett volna, éppen e tárgyban tartottunk értekezletet, kedves Emsworth, és az ön fényes elméje bizonyára egykettőre rájön, hogyan is értettem mindezt. Röviden, a helyzet a következő. Pillanatnyilag elengedhetetlenül szükséges, hogy ez a kedves, kis Polly — apropó, még nem ismerik egymást, ugye? Polly Pott, Claude (Mustár) Pott egyetlen leánya — Lord Emsworth.

- Kisasszony...
- Mylord... „
- Tehát elengedhetetlen, mint mondtam, hogy Polly Blandingsbe menjen és ott fellelje és elbűvölje Dunstable-t.
- Miért?
- Szeretné, hogy tervezett frigyébe egy Ricky Gilpin nevű gengszterrel, aki mellesleg Dunstable unokaöccse, beleegyezzen.
- Áhá.
- A bökkenő csupán az, és éppen ezt mérlegeltük, mielőtt ön toppant, hogy hogyan kerüljön a kastélyba. Úgy éreztük, hogy ön aligha van abban a helyzetben, hogy egy egyedülálló fiatal lányt meghívjon, és különböző okok miatt, melyeket elemeznem szükségtelen, Mustár sem kísérheti el. De most minden megoldódott. Önnek sürgősen szüksége van egy Sir Roderick Glossopra. Polly-nak sürgősen szüksége van egy jól szituált atyára. Nos, én készen állok e kettős szerep alakítására. Holnap, egy alkalmas vonattal, Sir Roderick Glossop elutazik a blandingsi kastélyba leánya és titkára táraságában...
Pongo felhördült: — Hé!!!
Lord Ickenham enyhe meglepődéssel tekintett rá.
- Csak nem szándékozol Londonban maradni, kedves fiam? Vagy nem azt mondtad, hogy szerdán egy Erb nevű látogatót vársz?
- Óóó!
- Én is így értettem. Nyilvánvaló, hogy el kell tűnnöd, és valahol meg kell húznod magad. Mi jobbat találhatnál a blandingsi kastélynál? Vagy talán arra gondoltál, hogy az inas szerepében jobb teljesítményre lennél képes?
- Dehogy! Akármi legyek, ha így volt.
- Akkor rendben van. Legyél titkár. Tud követni, Emsworth?
- Nem — felelte Lord Emsworth, aki ritkán volt képes ilyesmire.
- Akkor még egyszer végigmegyek a napirenden.
Így is tett, és ezúttal az értelem pislákoló fénye látszott megvillanni Lord Emsworth szemében.
- Ó, ah, igen. Úgy van, már értem, mire gondol. De képes ön...?

- Mindezt megcsinálni? Kedves barátom! Pongo a tanúm, hogy az elmúlt évben egy alkalommal, egyetlen délután leforgása alatt sikerrel személyesítettem meg nemcsak egy magánkereskedés alkalmazottját, aki a papagáj manikűrözésének lebonyolítására érkezett a Mafeking utcai Cedars üzletbe, hanem Mr. Roddist, a Cedars tulajdonosát, valamint Mr. J. G. Bulstrode-ot, a szomszéd ház lakóját is. És semmi kétségem sincs afelől, hogy ha felkértek volna rá, papagájnak is nagyon jó lettem volna. Ez a feladat játék csak a magam fajta számára. Mikor szándékozik visszatérni Blandingsbe?
- Szeretném elérni a délután ötórai vonatot.
- Ez csodásan illik a terveinkbe. Az ötórás vonattal hazamegy és bejelenti, hogy Sir Roderick Glossop holnap érkezik a titkárával, és ön megkérte, hogy hozza magával bűbájos leányát is. Melyik vonat lenne megfelelő a számunkra? A kettő negyvenötös? Akkor azzal megyünk. Azt hiszem, ebben a forgatókönyvben még Pongo sem talál hibát.
- Én csak annyit mondok, ha egyáltalán hajlandó vagy meghallgatni, hogy ez egy buggyant terv, és minden úgy fest, hogy a végén jól benne leszünk a slamasztikában.
- Szó sincs róla. Remélem, Pongo nem ijesztett meg, Polly?
- De igen.
- Ne hagyd magad. Ha jobban megismered Pongót — mondta Lord Ickenham —, rá fogsz jönni, hogy mindig ilyen — pesszimista, komor, kétkedő, rossz előérzetekkel teli és módfelett lelombozó. Shakespeare róla mintázta Hamletet. Ha iszol rá egyet, fiam, másként érzel majd. Gyerünk a klubba és gurítsunk le egy rövidet!

8. fejezet

A kettő negyvenötös gyors — Paddington—Market Blandings, az első megálló Oxford — a paddingtoni vonatokra jellemző introvertált méltósággal vesztegelt a vágányon. Pongo Twistleton és Lord

Ickenham a közelben várták Pollyt. A könyvárus bódéja feletti óra kettő harmincnyolcat mutatott.

Aki számára ismeretlen a derű- és a borúlátó közötti különbség külsőségekben való megnyilvánulása, a nagybáty és az unokaöcs fizimiskájára tekintve kaphatott volna ehhez némi adalékot. Az idő múlása nem csökkentette Pongo balsejtelmeit az előtte álló expedíció kilátásait illetően, rángatózó arcvonásai tisztán mutatták, milyen gondolatokkal tekint a jövőbe. Mint minden alkalommal, mikor lépteit a sors családja rangidős tagjával kötötte össze, most is úgy érezte magát, mint aki egy hordó fedélzetén hajózik a Niagara felé.

Lord Ickenham ezzel szemben joviális és víg kedélyű volt. Kalapját félrecsapva nézgelődött az állomás megszokott világában, amely már annyi éve visszhangozza a vidéki családok zsivaját. — A hozzám hasonlóan Hampshire-ben élők számára — szólalt meg —, akik, ha nagy szerencsésen felruccanunk is a fővárosba, és azt mindig a Waterloo pályaudvaron keresztül tesszük, van valami megnyugtató Paddington rafinált kimértségében. A Waterloo csupa sürgés-forgás, lökdösődés, és a társaság is elég vegyes. Ez itt a béke hona, ahol a legjobb emberek forgolódnak — kultúrlények, akik basset kutyát vezetnek pórázon, asszonyok, akik uszályos ruháikban úgy festenek, mint hosszú farkú paripák. Vegyük például azt a fickót, a szomszéd kupénál. Kétség sem férhet hozzá, hogy az uralkodó osztály gyermeke, aki csendes fővárosi kiruccanás után visszatérőben van vidéki, halász-vadász-madarász foglalatosságához.

Az említett egyén egy barna bőrű fiatalember volt, aki a szomszéd kupé ablakán kihajolva, acélkeretes szemüvegén keresztül nézte a paddingtoni forgatagot. Pongo szerint egy felfújt hólyag volt, és ezt nem is rejtette véka alá. A hangjában rejlő, leplezetlen rosszindulat arra késztette Lord Ickenhamet, hogy egy gyors, szemrehányó pillantást vessen rá. Úgy érezte magát, mint a karácsonyi szünetre hazautazó iskolás fiú, és boldog, mosolygós arcokat kívánt látni maga körül.

- Mintha nem élveznéd ezt az egészet tiszta szívedből, Pongo. Öltsd fel az ünnepi hangulatot. Azon a Valley Fields-i napon magad voltál

a társaság lelke és éltető eleme. Vagy már nem szereted az örömöt és vidámságot?
- Ha öröm és vidámság alatt azt érted, hogy ajtóstul rontunk egy vadidegen házba, és...
- Ne olyan hangosan — figyelmeztette Lord Ickenham —, az állomásnak is füle van.

Messzebbre vonszolta unokaöccsét, közben bájosan elnézést kért mindenkitől, akinek, utóbbi ellenkezése miatt neki-nekiütköztek. Ezek egyike, egy méltóságteljes megjelenésű úr, egy pillanatra úgy meredt Lord Ickenhamre, mint aki a felismerés határán ingadozik, de Lord Ickenham egy derűs fejbólintással továbbhaladt.
- Ki volt ez? — kérdezte Pongo bágyadtan.
- Fogalmam sincs — felelte Lord Ickenham. — Mintha már láttam volna valahol, de nem tudom helyre tenni, és nincs is szándékomban. Valószínűleg kiderülne, hogy valaki, akivel egy iskolába jártam, bár néhány évvel később végzett. Ha olyan idős leszel, mint én, megtanulod kerülni az ilyen találkozásokat. Az utolsó iskolatársam, akivel összeakadtam, fehér szakállú és fogatlan volt, pedig még fiatalabb is volt nálam. Egészen addig azt hittem, hogy vidám, fiatal fickó vagyok, és előttem az élet. Nézd csak, itt van Polly.

Ruganyos léptekkel előrelibbent és forrón átölelte a leányzót. Pongo, immár nem először, úgy érezte, hogy — ami lányok csókolgatását illeti — ez az ember kissé túllő a célon. Jelen esetben, például, egy atyai biccentés is bőségesen elegendő lett volna.
- Végre itt vagy, kedvesem! Könnyen el tudtál szabadulni?
- Tessék?
- Arra gondoltam, atyád bizonyára érdeklődni fog úti célod iránt. De nincs kétségem aziránt, hogy őszintén és egyenesen tudtára adtad, hogy egy iskolatársadat fogod meglátogatni.
- Megmondtam neki, hogy veled leszek néhány napig. Persze, azt hiszi, hogy Ickenhamben leszünk.
- Nem baj, hadd higgye. Ezen nem segíthetünk. Sajnos, az igazi tényállást nem fedhettük fel előtte. Helytelenítette volna. Bizonyos dolgokban az öreg Mustár kissé túlságosan is puritán. Nos, úgy látom, minden kiválóan alakul. Pompásan festesz, Polly. Ha a

hercegben egy szikrája is van az emberi érzésnek, akkor szerelembe esik veled, hogy csak úgy puffan. Mintha maga lennél a megelevenedett Tavasz. Pongo, sajnos, nem maga a megelevenedett Tavasz. Valami bántja szegényt, és nem tudok rájönni, mi az.
- Hahh!
- Fiam, ne mondd azt, hogy „Hahh!". Ugrálnod kellene örömödben arra a gondolatra, hogy egy olyan csodás helyre mehetsz, mint Blandings Castle.
- Úgy, szóval ugrálnom kellene? És mi lesz Lady Constance-szal?
- Miért, mi lenne?
- Várva vár minket, ugyebár? De még mennyire! Ronnie Fish szerint Lady Constance-ot látni kell ahhoz, hogy az ember elhiggye, hogy ilyesmi létezik. Hugó Carmody naptól cserzett, barna bőre elsápadt, mikor róla beszélt. Monty Bodkin pedig erősen gyanítja róla, hogy teliholdas éjszakákon emberáldozatokat végez.
- Ostobaság. Ezek a fiúk túloznak. Valószínűleg egy gyöngéd, aranyos arcú, ujjatlan kesztyűt hordó, régimódi lady. Küzdened kellene a benned túltengő pesszimizmus ellen. Honnan került beléd, elképzelni sem tudom. Nem a mi águnkról, az biztos. Nem lesz semmi baj. Érzem a csontjaimban. Úgy érzem, nagy diadalaim egyike közeleg.
- Mint az agárversenyen.
- Szeretném, ha nem térnél vissza folyvást arra az agárversenyre. Sosem mulasztottam el kihangsúlyozni, hogy az őrmester nem eléggé körültekintően intézkedett. Manapság a rendőrség felettébb neurotikus hajlamú embereket vesz fel a soraiba. Viszont, amennyiben a továbbiakban is szándékunkban áll egy pihentető kis üdülést tölteni a blandingsi kastélyben, akkor el kell foglalnunk helyeinket. Az indító már ott hadonászik a zöld táblával a vágány mellett.
Beléptek kupéjukba. A szemüveges fiatalember még most is kihajolt az ablakon. Amint elhaladtak mellette, szúrósan rájuk tekintett — olyannyira szúrósan, hogy az embernek szinte az a benyomása támadt, hogy három útitársában valami gyanúsat fedezett fel. De nem erről volt szó. Rupert Baxter, Lord Emsworth ex-, Dunstable

hercegének pedig jelenlegi titkára mindig szúrósan nézett emberekre. Ez alkalommal csupán megszokásból tett így.

Pillanatnyilag csak annyit érzékelt, hogy a két férfi közül az idősebbik egy kedves, öreg szivar, a fiatalt láthatólag aggasztja valami, a lány pedig, nos, a lány igen csinos. Volt egy bizonytalan érzése, mintha már látta volna valahol. De nem fejezte be a gondolatmenetet. Egy könnyű utazósapkát tett meglehetősen kellemetlen kinézetű kalapja helyébe, helyet foglalt és az ülésen hátradőlve lehunyta szemét. Rupert Baxter elaludt.

Eközben a szomszéd fülkében Lord Ickenham időt szakított néhány, kisebb jelentőséggel bíró részletre.

- Mielőtt megérkeznénk — mondta —, még meg kell egyeznünk a nevekben. Nincs nehezebb, mint a pillanat szorításában egy jó nevet kiötölni. Emlékszem, az agárverseny napján már jócskán közel jártunk az őrszobához, mire a magam számára sikerű a George Robinsont kiválasztanom, és Pongóhoz előrehajolva odasúgnom, hogy ő legyen Edwin Smith. De egész idő alatt éreztem, hogy ezek bizony gyengécske nevek. Nem elégítették ki a bennem szunnyadó poétát. Ezúttal sokkal jobban kell választanunk, magától értetődően, Sir Roderick Glossop leszek. Te, Polly, a helyesebb, ha Gwendolin leszel. A „Polly" a te helyzetedben számomra nem tűnik elég előkelőnek. De mi legyen Pongo?

Pongo egy keserű mosoly kíséretében kivicsorította fogait.

- Én nem aggódnék emiatt. Mindenki úgy hív majd: „az az ember". „Ptarmigan" — szól majd Lady Constance az inashoz...

- ... Ptarmigan, kérem, hívja Charlest és Herbertet és dobják ki „azt az embert" És ügyeljenek, hogy valami keményre essék.

- Már megint ez a rút borúlátás! Gondolj filmsztárok nevére Polly!

- Fred Astaire?

- Nem.

- Warner Baxter?

- Baxter kitűnő lenne, de el kell vetnünk. Így hívják a herceg titkárát is. Emsworth beszélt róla. Zavaró lenne két Baxter egy helyen. Hopp, meg is van! Sir Roderick Glossopnak szerintem legyen egy fivére, és, mint az gyakran megesik, a fiatalabb testvér nem

olyan sikeres az életben, mint a báty. Segédlelkészként töltötte életét egy vidéki parókián, és mikor meghalt, csak egy zsoltároskönyv és egy Basil nevű fiú maradt utána. A fiút Sir Roderick igen kedvelte, ezért, hogy a hagyatékból valamit megmentsen, titkárává tette. Ezt nevezem én egy szép, kerek történetnek. Erről legalább elbeszélgethetsz Lady Constance budoárjában egy pipa dohány és egy whisky között. Már amennyiben bejutsz a budoárjába. Nem vagyok teljesen tisztában a személyi titkárok társadalmi helyzetével. Nem tudom, összeeresztik-e őket az előkelőkkel, vagy bezsuppolják a cselédekhez? Te mit gondolsz?

Pongo mélabús szemeibe élet költözött.

- Vigyen el az ördög, ha hagyom magam összerakni mindenféle lakájjal!

- Jól van, majd meglátjuk, megállod-e a helyed a kékebb vérűek között - mondta Lord Ickenham némi kétkedéssel a hangjában. — de ne engem hibáztass, ha belebuksz, és Lady Constance rád emeli lornyonját. Pedig, istenemre, már össze sem lehet hasonlítani a mai lornyonokat azokkal, amelyek gyerekkoromban voltak használatosak. Emlékszem, egyszer a Grosvenor Square-en sétáltam Brenda nénikémmel és a kutyájával, Jabberwockyval, mikor egy rendőr lépett hozzánk és közölte, hogy a kutyáknak szájkosár kötelező. A nénikém egy szót sem szólt. Mindössze kivette a lornyont tokjából és ránézett arra az emberre. Amaz gurgulázó hangot hallatott, nekitántorodott a kerítésnek, nem látszott rajta semmi külsérelmi nyom, csak a szemei tükröztek valami borzadályt, mintha szörnyű élményen ment volna keresztül. Orvost kellett hívni, össze is drótozták később, de már sosem lett a régi. Le kellett szerelni, végül egy teakereskedésbe került eladónak. Így kezdődött Sir Thomas Lipton karrierje.

Hirtelen elhallgatott. Az elbeszélés alatt egy ember bámult be a fülke üvegajtaján, és most egy méltóságteljes megjelenésű úr lépett be, akinek nagy, kerek feje akkora volt, mint a Szent Pál-katedrális kupolája. Ahogy ott állt az ajtónyílásban, viselkedése tartózkodó, de azért szívélyes volt.

- Áá — szólalt meg. — Mégis ön volt az, Ickenham. Azonnal tudtam, hogy valahonnan ismerős, mikor megláttam a peronon. Megismer?

Most, így kalap nélkül, Lord Ickenham valóban felismerte, és nagyon boldognak látszott, hogy a véletlen ismét összehozta őket.

- Hát hogyne emlékeznék!

- Bejöhetek, vagy megzavartam egy magánbeszélgetést?

- Jöjjön csak be, kedves barátom. Csupán lornyonokról beszélgettünk. Éppen kifejtettem, hogy a szó legmélyebb és leginkább szó szerint vett értelmében manapság már nem is léteznek. Hova utazik?

- Közvetlen célom egy tizedrangú kis állomás Shropshire-ben, Market Blandings. Úgy értem, az embernek ott kell leszállnia a blandingsi kastélyhoz.

- A blandingsi kastélyhoz?

- Lord Emsworth birtoka. Ez a végcél. Ismeri talán?

- Hallottam már róla. Apropó, még nem ismeri a lányomat és az unokaöcsémet. A lányom, Gwendolin és az unokaöcsém, Basil — Sir Roderick Glossop.

Sir Roderick Glossop helyet foglalt, eközben éles pillantást vetett Pollyra és Pongóra. Viselkedésük felkeltette szakmai érdeklődését. A fiatalemberből, mikor Lord Ickenham a bemutatási ceremóniát befejezte, egy vízbefúló haláltusájához hasonlatos, bugyborékoló hang tört fel, míg a lány szemei akkorára nőttek, mint egy csészealj, és furcsa, ziháló módon vette a levegőt. Nem illett Sir Roderickhez, hogy önreklámot csináljon, de az a szilárd meggyőződés alakult ki benne, hogy a fiatalokat sürgősen egy jó idegorvos gondozásába kellene helyezni.

Lord Ickenhamet láthatóan hidegen hagyta az unokaöccsén elemi csapásként keresztülvonuló szeizmikus katasztrófa, és kedélyesen csevegni kezdett.

- Glossop, milyen nagyszerű, hogy újra láthatom. Nem találkoztunk a Hampshire-i Patrióták vacsorája óta, ahol olyan jópofán becsípett. Hogy vannak a félcédulások? Hihetetlenül érdekfeszítő munka lehet az emberek fején babrálni, és közben kiabálni, hogy siessenek már azzal a kényszerzubbonnyal!

Sir Roderick Glossop először megdermedt, de aztán megenyhült. Az utalás, hogy a mértéktelenség bűnébe esett volt a lampshire-i Patrióták évi bankettjén, mélyen sértette, és az a megfogalmazás sem nyerte el tetszését, mely kurkászáshoz hasonlította nagybecsű tevékenységét. De olyan ember lévén, aki vágyik a beszélgetésre, és mert szerette volna ezt a társalgást folytatni, úgy tűnt, muszáj elfogadnia társának különös stílusát.
- Igen — felelte —, bár a munka néha lehangoló, ugyanakkor, ön szavaival élve hihetetlenül érdekfeszítő.
- És persze, alig látszik ki belőle, mi? Fogadok, most is azért megy a blandingsi kastélyba, hogy valami befolyásos félnótást szemrevételezzen? Sir Roderick lebiggyesztette az ajkát.
- Attól tartok, arra kér, hogy megszegjem az orvosi titoktartást, kedves Ickenham. De azt hiszem, annyiban kielégíthetem az ön kíváncsiságát, hogy bevalljam látogatásom valóban szakmai jellegű. A család egy barátja túlfeszített idegállapotról tett tanúbizonyságot.
- Ne legyen velem szemérmes, Glossop. Azért megy Blandingsbe, hogy jeget tegyen egy tojásdobáló hajlamokkal megáldott fickó homlokára.
Sir Roderick elámult.
- Úgy tűnik, kitűnően van informálva.
- Közvetlenül a súgólyukból. Emsworth maga mondta el.
- Bensőségesen. Tegnap együtt ebédeltünk, és onnan ment önhöz. Később újra összeakadtunk, és akkor utalt rá, hogy önök között a dolgok nem a legjobban alakultak, és végeredményben ön megtagadta, hogy érdeklődést tanúsítson a megrögzött tojásdobáló ügye iránt.
Sir Roderick elvörösödött.
- Igaza van. Emsworth modora nem adott más választási lehetőséget, mint a megbízás visszautasítását. De ma reggel kaptam egy levelet húgától, Lady Constance-tól, amelynek tónusa oly elbájoló volt, hogy elhatározásom megváltoztatására késztetett. Ismeri Lady Constance-ot?
- Connie-t? Micsoda beszéd! Egy életre szóló barátság a mienk. Az unokaöcsém Basil, egyenesen második édesanyjának tekinti.

- Igazán? Én még sosem találkoztam vele.
- Sosem? Hát ez kolosszális!
- Kérem?
- Úgy értem, ez az élmény még hátravan — magyarázta Lord Ickenham.
- Lady Constance oly meggyőzően adott hangot vágyának, hogy Blandingsbe utazzam, hogy úgy döntöttem, eltekintek Emsworth modortalanságától. Pedig a megbízás a lehető legrosszabb időpontban érkezett, ugyanis holnap délután fontos konferencia lesz Londonban. De átnéztem a menetrendet, és láttam, hogy holnap reggel van egy vonat 8:20-kor Market Blandingsből és még valamivel dél előtt visszaérek Paddingtonra, azaz megejtem a vizsgálatot és nem kések le semmiről.
- Egy rutinvizsgálat bizonyára nem borítja fel a haditervet.
- Én is azt hiszem.
- Bárcsak annyi eszem lenne, mint önnek — sóhajtott Lord Ickenhan.
- Bámulatra méltó. Gondolom, csak végigmegy a glédába állított emberek előtt és egy gyors pillantás segítségével kiválogatja az ocsút a tiszta búzából. „Bolond... nem bolond... Ezt még meg kell vizsgálni... Ennek semmi baja... Arra a pasasra vigyázzanak! Ne engedjék közel a kenyérvágó késhez..." Fantasztikus! De mégis, hogyan csinálja? Kikérdezi őket? Vagy feldob egy témát és figyeli, hogyan reagálnak?
- Igen, azt hiszem, úgyis mondhatjuk, ez az utóbbi az én módszerem.
- Aha. Szóval, például, a beszélgetést a madarakra tereli és ha a fickó kijelenti, hogy ő egy kanári és imád a kandalló párkányán szökdécselni, akkor látja, hogy valami nem stimmel. Iiigen. Értem. Nos, amennyiben ez ilyen egyszerű, akkor egy csomó gondot megspórolhatna, ha már most elvégezné a vizsgálatot.
- Azt hiszem, nem egészen értem.
- Szerencsés ember maga, Glossop. Az, akit Emsworth meg akar vizsgáltatni, itt van a vonaton. Éppen a szomszéd fülkében. Egy sötét hajú, szemüveges pasas. Emsworth kért, hogy tartsam

szemmel az úton, bár ha a véleményemre kíváncsi — nincs ezzel a fickóval semmi baj az égvilágon. Connie mindig is túlzottan aggódó természetű volt, olyan áldott jó lélek. Azt hiszem, a fickó tett valami ártatlan megjegyzést a tojásokról, erre Connie a fejébe vette, hogy minden bizonnyal dobálózásra akarja használni őket, és ez betett neki. Miért nem néz át hozzá? Beszélgessen el vele vagy készítsen jegyzeteket. Ha valami baj van vele, az ön hatodik érzéke egy másodperc alatt leleplezi. Ha pedig a fickó oké, akkor ön leszállhat Oxfordban és kényelmesen visszatérhet Londonba.
- Nagyszerű gondolat!
- De ne említse a nevemet, kérem.
- Kedves Ickenham, bízhat benne, hogy teljes diszkréciót tartok. Majd valami véletlenszerű jelleget adok a dolognak. Az ilyen beszélgetéseket egyszerű és természetes módon kell kezdeni, mondjuk, az ember megkérdezi, nincs-e az illetőnek tüze véletlenül.
- Ön egy zseni! — kiáltott fel Lord Ickenham.

Sir Roderick távozását követően a csendet egy Pongo torkából előtörő nyögés oldotta fel.
- Tudtam, hogy valami ilyesmi fog történni — mondta.
- De kedves fiam — tiltakozott Lord Ickenham —, semmi sem történt azon kívül, hogy egészen felfrissültem egy kellemes partnerrel folytatott intelligens társalgástól, és eközben megtudtam bizonyos dolgokat az elmeorvosok viselt dolgairól, sőt, ez még hasznosnak is bizonyulhat. Ez a jó öreg istenverése búcsút mond nekünk Oxfordban...
- Csak azt teszi, amit én is!
- És hazamennél? Nem is baj. Amúgy is érdekelt, vajon Erb ott ácsorog-e a küszöbödön.
- A kutyafáját!
- Sejtettem, hogy ezt kihagytad a számításból. Szedd össze magad, kedves Pongo! Húzd ki magad, lélegezz mélyeket. Minden rendben lesz. Hát te min gondolkodol, Polly?
- Csak azon tűnődtem, miért hívta Lord Emsworth ezt az embert Mitesszernek? |

- Úgy érted, most nincs neki egy sem? Ezt én is észrevettem - mondta Lord Ickenham. — Gyakran megesik. Az életet több mitesszerrel kezdjük, mint amennyire szükségünk van, és míg fiatalok vagyunk, folyvást azt hisszük, ezek örökké tartanak. Aztán egy szép napon hirtelen ráébredünk, hogy már csak az utolsó fél tucat maradt meg nekünk. Aztán ezektől is búcsút kell vennünk. Ez szolgáljon okulásul mindnyájunk számára.
- Nos, Glossop, mi újság a fronton?
Sir Roderick sugárzott az elégedettségtől.
- Kedves Ickenham, önnek tökéletesen igaza volt. A totális rögeszmére semmi sem utal. Lady Constance riadalma teljesen alaptalan. Ez az ember igen intelligens. De meglepett, hogy ilyen fiatal.
- Mindnyájan azok voltunk egyszer.
- Valóban. De Lady Constance levele után az a benyomásom támadt, hogy a páciens jóval idősebb. Már nem emlékszem, említette-e vagy sem, de mintha úgy tűnt volna, hogy Emsworth-szel egyidős lehet.
- Talán csak fiatalabbnak látszik a koránál. A jó vidéki levegő. Vagy gyerekkorában sok bébiétellel etették.
- Ó, igen — szólt Sir Roderick belső meggyőződés nélkül. — Nos, ha le akarok szállni Oxfordban, akkor vissza kell térnem a kupémba, és össze kell szedelőzködnöm. Nagyon örültem, hogy találkoztunk, Ickenham, és nagyon lekötelezett mélyenszántó javaslatával. Megvallom, nem nagy örömmel tekintettem egy kora reggeli vonatozás elé. Hát, viszontlátásra.
- Viszlát.
- Viszontlátásra — mondta Polly.
- Viszontlátásra — visszhangzott Pongo utolsóként, aki nagy nehézséggel formálta meg a szavakat. Egy ideig még hallgatásba merült, amelybe néha éles, sípoló lélegzetvételek vegyültek. Sir Roderick egy komor, befelé forduló fiatalember képét vitte magával. Később, a West Kensington-i Anyák előtt tartott előadásán fel is emlegette, mint a háború utáni fiatalságban kialakuló melankólia tipikus példáját.
Úgy tetszett, Lord Ickenhamnek vidám társaságra volt szüksége, és az út hátralévő részében erőt és fáradságot nem kímélve, mindent

megtett, hogy útitársait jobb kedvre hangolja. Jó kedélyét és vígságát egész délután megőrizte, és először csupán a Market Blandings-i állomáson érezte képesnek magát, hogy magába fojtson egy, az ajkára toluló tréfás megjegyzést.

A Market Blandings-i vasútállomás sosem kelti egy zsúfolt bevásárlóközpont benyomását, de ezen az estén még álmosítóbb és kihaltabb volt, mint általában. Az élővilágot mindössze egy hordár és egy macska képviselte. A barna bőrű fiatalember kiszállt és a vonat végére sietett, ahol a hordár a csomagokat a poggyászkocsiból kipakolta. Polly elment, hogy közelebbi barátságot kössön a macskával, Lord Ickenham pedig, miközben vett egy vajaszsömlét Pongónak az automatából, keserűen emlegette vendéglátói hanyagságát, akik elmulasztottak járművet küldeni egy ilyen fontos vendég elé- Ekkor érkezett a peronra egy, a harmincas évei közepén járó jóvágású férfi. A lemenő nap sugarai megvilágították az arcát, és ez volt az a pillanat, mikor a tréfás megjegyzés Lord Ickenham torkára forrt.

- Kíváncsi vagyok, emlékszel-e, Pongo — mondta —, hogy mikor tegnapelőtt lenn jártál Ickenhamben, említettem, hogy életem nagy vágya, hogy valakin kipróbálhassam a behúzós trükköt? Az Emsworth-dossziével kapcsolatos nagy lótás-futás közepette teljesen elfelejtettem elmesélni, hogy tegnap a nagy lehetőség végre felbukkant.

- Mi!?

- Így igaz. Mielőtt a Parazitákba mentem volna, beugrottam Horace-hoz, és mivel nem volt otthon, egy kis ideig kinn várakoztam az utcán. És eközben arra jött egy divatlapból kivágott ürge. Azt gondoltam, édes istenem, ha valaha is megpróbálkozom ezzel a kísérlettel, akkor itt az idő, most vagy soha. Volt valami abban a fickóban, ami azt súgta, hogy jobb médiumot keresve sem találhatnék. Nem is csalódtam benne. Szépen átadta a bukszáját, és én elsétáltam vele. A szellem diadalmaskodott az anyag felett és én igen büszke vagyok rá.

Pongo mindig is axiómaként fogadta el, hogy Fred bácsi azok közé tartozik, akiket nem szabadna szabadjára engedni, ám a szabadjára

engedést tiltó rendszabályok hiányát sosem érezte annyira égetőnek, mint most. A hajába túrt.

Az emlékezetes agárverseny napja után most újra úgy érezte, hogy ez az ember egy idegen, lidércnyomásos világba ragadja őt magával.

Természetesen a pénztárcát azonnal visszaküldtem. A kísérlet pusztán tudományos szempontból érdekelt. Eszem ágában sem volt nyerészkedni. A fickó névjegyét megtaláltam, és ajánlott küldeményként vissza is származtattam neki mindent. Hogy miért említem épp most mindezt?...

- Látod azt a fickót, ott a peronon?

Pongo arca hamuszürke színezetet öltött.

- Csak nem...!?

- De igen — felelte Lord Ickenham olyan fesztelen nemtörődömséggel, amely izzó tőrt forgatott meg unokaöccsében —, ez az a fickó.

9. fejezet

- Bosham a neve. Rajta volt a névjegyen. De határozottan emlékszem, hogy a cím valahol Hampshire-ben van, nem is messze az éjjeli menedékhelyemtől. Hát kérdem én, hogy a manóba kerül most ide? Ha a Sorstól ennél művészibb kivitelű véletlenekre nem telik, akkor nem irigylem szegényt. Persze, az is meglehet, hogy csak egy kísértettel van dolgunk.

Egy rövidlátó egyén Pongót is annak nézhette volna. Lassan jött meg a szava. Egy ideig összefüggéstelen szavakat mormolt, mint Róma utcáin a lepedőbe burkolt kísértet, kevéssel a mindenható Július halála előtt.

- Bosham Lord Emsworth fia — kongott a hangja.

- Tényleg? Nem vagyok valami tájékozott az angol főrendet illetően. Ritkán foglalkozom vele, hacsak nem akarok egy jót nevetni a bárgyú neveken. Szóval, ez mindent megmagyaráz — mondta Lord Ickenham kedélyesen. — Biztosan látogatóban van

Blandingsben, és mikor felugrott Londonba egy kis nyiratkozásra, a herceg a lelkére köthette, hogy el ne mulassza felkeresni Horace-t és hátbaveregetés közben adja át legjobb kívánságait. Ezek után teljesen természetes, hogy a Bloxham Mansions-beli zarándoklata történetesen egybeesett az enyémmel. Mily egyszerűek is e látszólag különös dolgok, ha mögéjük nézünk!
- Erre tart.
- Sejtettem. Gondolom, azért jött, hogy felszállítson bennünket a kastélyba.
- De, a fenébe is, mit szándékozol tenni?
- Tenni? Semmit. Miért? Kellene?
- Talán nem? Fogadok, hogy az ő álláspontja nem egyezik a tiéddel. Azt akarod mondani, hogyha egy fickóval egy másik fickó eljátssza a behúzós trükköt, és aztán ez a fickó találkozik azzal a fickóval, az a fickó nem fogja a dolgot lerendezni ezzel a fickóval?
- Kedves fiam, ahhoz képest, hogy azzal az előnnyel rendelkezel, hogy egy bölcs nagybácsi vigyázza óvón minden léptedet, szinte elképesztően tudatlan vagy az úri társaságban bevett szokásokat és modort illetően. Mi, kékvérűek, nem rendezünk jeleneteket a nyilvánosság előtt.
- Gondolod, hogy későbbre halasztja, hogy behúzzon neked egyet?
Lord Ickenham csettintett egyet a nyelvével.
- Kedves Pongo, neked zseniális tehetséged van a borúlátáshoz. Úgy képzelem, az ifjú Ézsaiás próféta nagyon hasonlíthatott hozzád. Mondd csak — nem akarok megfordulni, amíg közelről nem nézhetek a szemébe —, hol van most a barátunk? Merre jár?
- Megtorpant és vacillál.
- Értem már. Ez csak az angol felső tízezer illemtudó tartózkodása. Egész életében úgy nevelték, hogy nincs otrombább dolog, mint egy idegen embert leszólítani, és most azon tanakodik, vajon én tényleg a nagyképű Sir Roderick Glossop vagyok-e. Fél a kockázattól. Talán a jelenléted aggasztja. Tuti, hogy Emsworth elfelejtette közölni, hogy a titkárom is velem lesz, és ez az, ami zavarja. „Lehet, hogy Glossop" — mondja magában. „Nem mernék arra fogadni, hogy ez nem Glossop. De ha ez Glossop, akkor ki az a

fickó mellette? Senki sem szólt egy Glossoppal lévő fickóról." Hát ezért vacillál. Legalább van időnk a vitatott témát jobban kivesézni. Mi az ördög késztet arra a feltevésre, hogy ez a Bosham behúzós trükkel fog vádolni engem? Ha kijelentem, hogy én vagyok Sir Roderick Glossop, a várva várt vendég, készpénznek fogja venni, hogy az emlékezete megcsalta egy kissé. Most hol van?
- Most ér a mérleg mellé.
- Akkor most megfordulok, te pedig figyeld meg, hogyan kell valakit paffá tenni — mondta Lord Ickenham és kecsesen megperdült. — Bocsánat, uram — mondta —, meg tudná mondani, vajon számíthat-e egy magányos utazó arra, hogy a közelben adódik valami lehetőség magam és csomagjaim elszállítására a blandingsi kastélyba?

Valóban nem túlzott a manőver hatásfokát illetően. Lord Bosham megtorpant, mintha nekiment volna egy lámpaoszlopnak, és szemlátomást komoly légzési nehézségei támadtak.
Emsworth őrgrófsága örökösének esze, ami igaz, az igaz, nem vágott úgy mint a beretva, de azért képes volt induktív következtetés elvégzésére. Tudtára adták, hogy egy idős úr érkezik majd a kettő negyvenötös vonattal, akinek úti célja a blandingsi kastély lesz. Az egyetlen idős úr, aki a kettő negyvenötös vonattal érkezett és a blandingsi kastélyba tartott, az az idős úr volt, aki itt áll előtte. Ebből következik tehát, hogy ez az idős úr az az idős úr. Ebben az esetben pedig ő Sir Roderick Glossop, a neves elmegyógyász, azaz nem lehet, amire pedig az arcára vetett első pillantást követően meg mert volna esküdni, az a kedves idegen, aki a Park Lane-en megszabadította a pénztárcájától.

Ugyanis Lord Bosham, bár a világtól elvonultan éldegélt Hampshire egy kis félreeső sarkában, annyit azért hallott a világ dolgairól, hogy tudja, neves elmegyógyászok nem szoktak behúzós trükköt játszani az emberekkel. Minden, a pályáját kezdő fiatalember előtt ott áll a választás lehetősége. Lehet belőle elmegyógyász, és lehet balekfogó. De a kettő egyszerre soha.
- Ön Sir Roderick Glossop? — kérdezte, és kerek szemei magukba itták az oly ismerősnek tűnő vonásokat.

- Az vagyok.
- Ó? Ah? A nevem Bosham. Nem — khm — nem találkoztunk már véletlenül valahol?
- Sajnos, nem. Engem ért a nagyobb veszteség — mondta Lord Ickenham udvariasan, bár nem éppen a valóságnak megfelelően. — De már hallottam önről. Mikor a tegnapi nap folyamán Lord Emsworthszel találkoztunk, atyai melegséggel említette az ön kitűnő képességeit.
- Óóó? Lekocogtam önért a kocsival.
- Nagyon szép dolog volt öntől, kedves Bosham.
- A poggyásza még a hordárnál van, úgy látom. Söprök és meglesem.
- Nagyon köszönöm.
- Aztán felhajtunk a kastélyba.
- Én is éppen ezt akartam javallani. Sokan vannak odafenn?
- Hogy? Ó, nem. Csak apám, a nagynéném, a herceg és Horace Davenport.
- Horace Davenport?
- A herceg unokaöccse. Akkor én most lelépek és megnézem, mi van a poggyásszal.

Eltávozott és Pongo végre szabad folyást engedhetett a benne rejtőző, lepedőbe öltözött kísértetimitátornak.
- Nos — kezdte, mikor ismét összefüggően tudott beszélni —, most mi lesz?

Mihelyt megérkezünk ebbe a kísértetkastélyba, rögtön összefutunk egy fickóval, aki ismer téged, ismeri Pollyt, nekem pedig évek óta a legjobb barátom. „Hello, Pongo" fogja mondani ugrándozva az örömtől, pont amikor Lady Constance-szal beszélgetünk. „Hello, Lord Ickenham! A teringettét, Polly, hát nem csodálatos, hogy mind így együtt vagyunk, mi?" Ha momentán nincs egyéb dolgod, légy szíves, gondolkozz, hogyan fog ez lepattanni a kitinpáncélodról.

Lord Ickenham nem felelt. Végignézett a peronon. Látni lehetett, amint Lord Bosham és a szomszéd fülkében utazó, barna bőrű fiatalember régi ismerősként üdvözölték egymást. Kezet ráztak és beszédbe elegyedtek.

- Mit is mondtál, fiam? — kérdezte tűnődéséből felriadva.
Pongo felidézte mondandójának velejét.
- Értem, mire gondolsz — bólintott Lord Ickenham. — De mindig emlékezz arra, hogy nem létezik eleve jó vagy rossz dolog, csak a gondolkodás teszi őket azzá. Igen, én is látom, hogy miféle probléma tornyosul elénk, ezért nem is mondom, hogy nincs igazad. Bevallom, Horace-t kihagytam a számításból. A sors úgy rendezte, hogy a hétvégét közösen töltjük vele. Már csak Mustár és becses nejem hiányzik, hogy teljes legyen a pakli.
- Miért nem magyarázzuk el neki a tényállást, és miért nem vonjuk be az összeesküvésbe, mielőtt kikotyogná az egészet?
Lord Ickenham a fejét rázta.
- Nem, nem. Horace egy kedves fiú, de összeesküvőként fabatkát sem ér.
- Akkor mit csinálunk?
- Megőrizzük nyugalmunkat.
- Mit segít az rajtunk!
- Már megint a pesszimista beszél belőled! Én úgy értem, hogy megőrizzük a nyugalmunkat és emelt fővel letagadunk mindent.
- És azt hiszed, hogy ezt beveszi? Hahh!
- Azt szeretném, ha nem ismételgetnéd folyton azt, hogy: „Hahh!" Miért ne venné be? Ki merné állítani, hogy van határa annak, amit Horace képes bevenni? Akinek ilyen nagybátyja van, az bizonyára már többször is gondolt arra a lehetőségre, hogy szürkeállománya egyszer talán el fog színeződni neki is. Remélem, azt hiszi majd, hogy a katasztrófa bekövetkezett. Mégis, talán jobb, ha különválunk, és kortyonként adagoljuk neki, ahelyett, hogy egyszerre nyakon öntenénk vele. Ha nincs túl messze, én gyalog megyek a kastélyba, így te meg Polly előremehettek a kocsival és kikövezhetitek az utat.
- Vissza is mehetünk Londonba.
- Édes fiam, próbálj megszabadulni ettől a borzalmas, defetista magatartástól. Saját szemeddel láttad, hogyan hatott a kategorikus tagadás Bosham barátunkra. Csak annyit kell tenned, hogy ha találkozol Horace-szal, hűvösen rátekintesz és annyit mondasz, hogy a

neved Basil. Ez már önmagában is elég meggyőző, mert ki merné azt állítani magáról, hogy ő Basil, ha tudja, hogy az ellenkezőjét könnyedén rábizonyíthatják? Ami Pollyt illeti, miatta nem aggódom. Mustár lánya, és minden bizonnyal, mihelyt ajkai selypítésre nyíltak, már megtanították hazudni. Menj és magyarázd el a helyzetet neki is. Most pedig — mondta Lord Ickenham élvezettel — újabb akadályt kell legyőznünk.

Egy szódavizes palack haldokló hörgéséhez hasonló hang hagyta el Pongót.

- Ó, nem! Azt mondod, hogy van még valami?

Boldog mosoly terült szét Lord Ickenham orcáján.

- A dolgok valóban egy kicsit bonyolultnak bizonyulnak ezen a kiránduláson — mondta elégedetten. — Arra számítottam, hogy vörös futószőnyeget terítenek lábaink elé és habozás nélkül behódolnak a külsőnkre írott értékeknek, de olybá tűnik, ez nem áll.

- Mi a fene történt?

- Nem az itt a kérdés, hogy mi történt, hanem az, hogy mi történik még! Ha végignézel a peronon, láthatod, hogy Bosham újra erre tart, és nemcsak a hordár van vele, hanem a sötét bőrű, szemüveges barátunk is. Felötlött-e benned, hogy mihelyst Bosham bemutat neki, elhatalmasodik rajta az érzés, hogy Sir Roderick Glossop némileg megváltozott, mióta utoljára látta?

- Ó, nénikém!

- Izgi, mi?

- Talán Glossop nem mondta neki, hogy ő Glossop.

- Ha azt hiszed, hogy Glossop képes kettesben maradni valakivel akár két percig is anélkül, hogy elmondaná, hogy ő Glossop, akkor nagyon rosszul ismered ki magad az emberek jellemében.

- Azonnal fel kell szívódnunk!

Lord Ickenham megbotránkozott.

- Felszívódni? Egy büszke család sarja nem beszél így. Felszívódtak-e a Twistletonok Agincourt-nál vagy Crecynél? Hát Malplaquet-nél és Blenheim alatt? Mikor a Régi Gárda utolsó, kétségbeesett támadásra indult Waterloo véráztatta mezején, azt hiszed, hogy Wellington, mikor a válla felett hátrapillantott, látott

egyetlen Twistletont is Brüsszel felé settenkedni? Mi, Twistletonok nem szoktunk felszívódni, fiam. Mi a helyünkön maradunk, általában még akkor is, ha ki akarnak nézni minket. Biztos vagyok benne, hogy most is találok valami megoldást. Csak egy kicsit gondolkodni kell, és ma este csúcsformában érzem magam. Menj csak, magyarázd el a dolgokat Pollynak, és mire visszajöttök, mindent szépen elrendezek... Ah, Bosham, kedves barátom, látom begyűjtötte a trént. Nagyon kedves öntől, hogy átvállalta ezt a gondot.
- Hogyan? Ó, nem, egyáltalán nem tesz semmit.
- Mondja csak, Bosham, milyen messze van ide a kastély?
- Néhány mérföld az egész.
- Akkor, azt hiszem, nem bánja, ha én gyalog megyek. Jó lesz kinyújtóztatnom a vén csontokat.
Lord Bosham szemmel láthatóan megkönnyebbült.
- Rendben van, ha tényleg így akarja. Kicsit szűken lettünk volna a kocsiban. Nem tudtam, hogy Baxter is felbukkan. Ez Mr. Baxter, a herceg titkára — Sir Roderick Glossop.
- Hello, hogy van? Nagyon örülök, hogy eljött, Mr. Baxter — mondta Lord Ickenham és sugárzó arccal nézett az őt csendes figyelemmel méregető sötét bőrű fiatalemberre. — Legalább beszélhetünk arról a szegény ördögről a vonaton. Láttam, mikor bement az ön kupéjába, de nem tartottam ildomosnak, hogy háborgassam és megkérdezzem, mire jutott vele. Az egyik betegem volt — magyarázta Lord Ickenham. — Képzelgései vannak — vagyis voltak. Remélem, a kezelés hatásos volt. Elég normálisnak látszott, mikor beszélgettem vele. De az ilyen esetekben a visszaesés villámcsapásszerűen következik be, és tudom, hogy az idegen társaság ingerlőén hat rájuk. Nem mondta magának véletlenül, hogy ő Mussolini?
- Nem.
- Vagy Shirley Temple?
- Azt sem. Ellenben azt állította, hogy ő Sir Roderick Glossop.
- Nahát, micsoda előkelő társaságba kerültem! Nem, mintha ez a dolog tréfa lenne. Sőt, az egész módfelett szomorú és lehangoló.

Úgy látszik, a munkám semmit sem ért. Az ember önbizalma nagyon megcsappan ilyenkor.
- Nem gondoltam volna önről, hogy ilyen könnyen elveszíti az önbizalmát.
- Nagyon kedves, hogy ezt mondja, barátom. Való igaz, általában nem szoktam elkedvetlenedni. De az ilyen nagy fiaskók, mint ez is... No, mindegy, az ember tartson ki, amíg lehet, nem igaz? Remélem, maga jobb kedvre hangolta. Mindig ez a legjobb és legbiztosabb terv. Ó, íme a leányom és az unokaöcsém, aki egyben a titkárom is. Lord Bosham, Lord Emsworth fia. És Mr. Baxter. Nekik már mondtam, hogy szerintem a legjobb, ha gyalog megyek a kastélyba. Egy kicsit összetört az utazás. Találkozunk Philippinél.

10. fejezet

Ahhoz, hogy Market Blandingsből a blandingsi kastélyhoz jussunk, ami persze csak akkor lehetséges, ha képesek vagyunk elég erőt gyűjteni Anglia egyik legfestőibb kisvárosától való elszakadáshoz, először is végig kell haladnunk a Fő utcán. Ennek a végén csupa régimódi házacska áll és ezek között érünk a legelőket és árpaföldeket övező sövények között haladó, széles országútra. Itt következik a kapuőr háza melletti nagy, kőből épült bejárat, majd az autóút, amely mintegy háromnegyed mérföldön át kanyarog felfelé. Egy edzetlen gyalogló számára ez utóbbi kissé megerőltető igénybevétel. Beach, az inas, aki külső megjelenésének karbantartása céljából időnként gyalog ment a faluba és vissza, mindig megingott eltökéltségében, mikor ehhez a szakaszhoz közeledett. Lord Ickenham megszokott iramában tette meg az utat. Az állomáson történtek kellemes derültséget hagytak benne és felajzva várta, hogy céljához érve lássa, a felbukkanó akadályok és talányok képében miféle újabb szórakozások várnak rá. Ajakán dallal érkezett az emelkedő utolsó fordulójához, és itt megpihent, hogy megcsodálja a kastély szürke, a sáfrányszínű égbolt hátteréből

kiemelkedő tömegét, amikor észrevette, hogy egy korabeli férfi közelít feléje, aki azonban jóval kövérebb és fele olyan jóképű sincs, mint ő.
- Hé! — kiáltott az az ember.
- Hé! — válaszolt Lord Ickenham nem kevésbé udvariasan.
Miután hallotta már Horace Davenportot Alaric nagybátyjáról, mint öreg, kopasz, rozmárbajuszos vízityúkról nyilatkozni, ez képessé tette, hogy az érkezőt minden nehézség nélkül azonosítsa. Kevés vízityúk rendelkezhet kevesebb hajjal, mint ez az ember, és bármely rozmár büszke lenne arra a lófarkas zászlóra, amely az ajka felett lobogott
- Maga az agyas pasas?
Mikor — helyesen — arra a következtetésre jutott, hogy ez a kifejezés a „pszichiáter" szó erőteljesebb és tömörebb szinonimája, Lord Ickenham igennel válaszolt.
- A többiek a hallban vannak, isznak és beszélgetnek. Mikor meghallottam, hogy gyalog jön, gondoltam lejövök én is, hogy találkozzunk. Én vagyok Dunstable hercege.
Együtt lépdeltek tovább. A herceg elővett egy nagy, színes zsebkendőt, és megtapogatta vele a homlokát. Az este meleg volt és az ő erőnléte hagyott némi kívánnivalót maga után.
- Beszélni akarok önnel... — kezdte.
- Ha már a hercegeknél tartunk — mondta Lord Ickenham —, hallotta azt, hogy a herceg és a kígyóbűvölő asszony találkoznak...?
Ez egy jópofa kis történet, pikáns részletekkel, és a lord kitűnően adta elő. Társa láthatóan jól szórakozott, ám mintha mégis zavarba jött volna valamitől.
- Maga tényleg Sir Roderick Glossop?
- Miért kérdezi?
- Valaki a klubban azt állította, hogy maga egy nagyképű, vén hülye. De maga nem egy nagyképű, vén hülye.
- Az ismerősével talán szakmailag hozott össze a sors. Tudja, hogy van ez. Az ember kissé szigorúbbra veszi a figurát, ha a páciensekre hatást akar gyakorolni. Meg merem kockáztatni, hogy ön ugyanígy tesz a Lordok Házában.

- Pontosan.
- De mintha azt mondta volna, hogy beszélni akar velem.
- Úgy is van. Még mielőtt Connie elcsípné és összezavarná önt egy csomó sületlenséggel. Ő Emsworth húga, Lady Constance Keeble. Olyan, mint minden nő — képtelen a tényekkel szembenézni. Ha találkoznak majd, az első dolga az lesz, hogy port hintsen az ön szemébe és elhitesse önnel, hogy a hapsi éppen olyan komplett, mint mondjuk én magam. Persze, azt hiszem, ez érthető. Elvégre, mégiscsak a bátyjáról van szó.
- Lord Emsworthről beszél?
- Igen. Mi a véleménye róla?
- Teljesen józannak láttam.
A herceg újfent zavartnak tűnt.
- Már miért ne lenne józan?
- Nem úgy értettem — sietett Lord Ickenham biztosítani partnerét. — Nagyon élveztem a vele való találkozást.
- Ízlés dolga. Szóval, amint mondtam volt, Connie megpróbálja majd elhitetni, hogy ez az egész ügy el van túlozva, és Emsworth csak álmodozó és szórakozott. De ne hagyja magát lóvá tenni! az ember tökkelütött.
- Csak nem?
- Kétség sem férhet hozzá. Az egész család az. Látta Boshamet az állomáson? Egy bolondon már túlvan. Felmegy Londonba és hagyja, hogy egy fickó megcsinálja vele a behúzós trükköt. „Adja ide a pénztárcáját, kérem, hadd lássam, megbízik-e bennem" — mondja a gazfickó. „Itt van ni" — feleli erre Bosham. Szóról szóra. Látta már a másik fiút — Freddie Threepwoodot? Még Boshamnél is rosszabb. Kutyaeledelt árul. Ebből képet alkothat magának, milyen is lehet Emsworth maga. Úgy értem, egy embernek nem lehet két ilyen fia úgy, hogy közben ő teljesen normális legyen. Ezt jól vésse a fejébe, vagy nem jut előbbre. Meséljek még Emsworthről?|
- Lekötelez.
- A tények a következők. Van egy disznaja és teljesen bele van habarodva.

- Aki disznaját szereti, rossz ember nem lehet.
- Igaz, de ő be akarja nevezni a Derbyre!
- Emsworth?
- Saját maga mondta nekem.
Lord Ickenham kétkedőn nézett vissza.
- Nem vagyok benne biztos, hogy a zsűri bevesz egy malacot. Nem mondom, ha kivasalnák a füleit, agárnak még csak megtenné, a Waterloo Kupában, de hogy a Derbyre? Azt már nem.
- Pontosan. Ez is engem igazol.
- Hát, igen.

A herceg helybenhagyólag belepöffentett a bajuszába, ami ettől úgy lengedezett előtte, mint egy győzelmi lobogó. Jólesett neki, hogy ez a neves szakértő ennyire azonosul az ő nézeteivel. Nyilvánvaló, hogy a fickó érti a dolgát. Úgy döntött, hogy felhagy a tartózkodással és leplezetlenül elébe tárja a család szégyenfoltját. Eredetileg nem állt szándékában a Dunstable házra vetődött sötét árnyékra: felhívni a figyelmet, de most úgy látta, hogy ez lesz a legjobb. Mikor az imént maga mögött hagyta a szalont, ott különös és nyugtalanító dolgok történtek, és ehhez egy hozzáértő véleményére volt szüksége.
- Kellemes kis fészek ez — mondta Lord Ickenham, mikor elérték a teraszt szegélyező széles, kavicsos sétányt.
- Nem rossz. Annál szomorúbb, hogy valószínűleg a Lipótmezőn végzi majd. Hacsak ön ki nem gyógyítja.
- Ritkán sülök fel.
- Akkor arra kérem — rukkolt ki végre a farbával a herceg —, hogy amíg itt van, figyelje meg az unokaöcsémet, Horace-t is.
- Aggodalomra adott önnek okot?
- Nem is kicsire.

A herceg már éppen lerántotta volna a leplet a Dunstable-titokról, mikor hirtelen megtorpant, és dühödten felfújta a bajuszát. Egy, a sűrű csalit által takart helyről egy kellemes tenor hang szűrődött hozzájuk. És ez a hang mély átéléssel citálta a „Hol odalenn csillog a Loch Lomond" kezdetű dalocskát.
- Whuuu! Már megint a füttyös fickó!

- Kérem?
- Egy fickó, aki fel-alá járkál az ablakom alatt és nem hagy fel a szerenáddal — felelte a herceg, mint egy régimódi novella hősnője, aki szerelméről suttog szemérmesen. — Mióta megérkeztem, el akarom csípni, de valahogy mindig kicsúszik a kezemből. Van fenn egy tucat tojás a szobámban, és előbb vagy utóbb... De éppen Horace-ról beszéltem.
- Így van. Mindent szeretnék tudni róla. Azt mondja, az unokaöccse?
- Az egyik. Néhai fivérem fia. Teljesen hibbant. A másik, az néhai nővérem gyermeke. Az is tökkelütött. Szegény fivérem is az volt. Meg a nővérem is.
- És hová helyezné Horace-t a bomlottságnak ebben a bőségkosarában? Véleménye szerint, vajon alatta vagy felette áll a családi átlagnak?
A herceg eltűnődött.
- Felette. A leghatározottabban. Azok után, ami az imént történt a hallban, a legnyomatékosabban felette. Tudja, mi történt az imént a hallban?
- Sajnálom, de nem. Nem állt módomban túl nagy betekintést nyerni az események menetébe.
- Alapjaimban rázott meg az egész.
- Mégis, elmondaná mi történt a hallban?
- És mindig a „Hol odalenn csillog a Loch Lomond"! — kiáltott a herceg ingerülten. — Egész életemben utáltam. Ki írta ezt a borzadályt?
- Azt hiszem, Burns. De épp azt akarta elmesélni, hogy mi történt az imént a hallban.
- Való igaz. Éppen, hogy azt. Kiderült, hogy rosszul ítéltem meg ezt a Baxter gyereket. Felteszem, hogy találkozott Baxterrel az állomáson. A titkárom. Ő is ezzel a vonattal jött. Velem kellett volna jönnie, de ragaszkodott hozzá, hogy Londonban maradjon, azzal a kifogással, hogy családom történetéhez fog adatokat gyűjteni. De én nem hittem neki. Úgy láttam, hogy gyanúsan áll a szeme. Egész idő alatt abban a hitben voltam, hogy csak dajdajozni akar. És amikor

Horace ma reggel elmesélte, hogy látta valami bálon néhány napja, hogy Baxter egy korzikai briganti képében riszálja magát a parkett közepén, már tudtam, mit kell tennem. Amint átlépte a küszöböt, felmondtam neki. És erre ez történik a hallban!
- Nekem úgy tűnt, hogy velem is tudatni szándékozta a lényeget.
- Csak nyugalom. Ez akkor történt, amikor a hallban voltunk. Connie magával vitte az ön lányát, hogy megmutassa a családi képtár darabjait, bár hogy miért kellene egy fiatal lánynak érdeklődést mutatnia egy csomó vízköpő sárkány képe iránt, ez több, mint amit el tudok képzelni. Mélyen meg lennék lepve, ha kiderülne, hogy léteznek rondább ördögpofák széles Angliában Emsworth őseinél. Nos, elég az hozzá, Connie elkísérte az ön lányát, hogy megnézzék a képeket. Bosham, az ön unokaöccse és én lenn maradtunk a hallban. Ekkor jött Horace. És még annyi időm sem volt, hogy az unokaöccsére nézzek, mikor Horace nagyot ugrott és azt kiáltotta: „Pongo!" Érti maga ezt? Valahogy így: „Pongo!" Az ön unokaöccse szemlátomást meglepődött, de halkan csak annyit mondott, hogy az ő neve Basil.
- Derék fiú!
- Hogy? Mi?
- Azt mondtam: „Derék fiú!"
- De miért?
- Miért ne?
A herceg ezen eltűnődött egy ideig, aztán belátta, hogy ebben van némi igazság.
- Az történt, érti, hogy Horace összetévesztette őt egy barátjával. Jó, rendben van. Nincs ebben semmi különös, mondhatná valaki. Ilyesmi mindenkivel előfordulhat. Persze. De figyelje, mi jött ezután. Ha Burns azt hitte, hogy „Loch Lomond" és „szerelmesem" helyénvaló rímpárok, akkor nem volt ki minden kereke!
- Mit is akart mondani, mi jött azután?
- Hogy? Ja, hogy azután! Mindjárt rátérek. Nem mintha túl sok jó rímet lehetne találni a „Loch Lomond-ra." Legyünk igazságosak a fickóhoz. Szóval azután. Nos, akkor ráadásul megjelenik Connie az ön lányával. Nagyon bájos teremtmény.

- Még nem volt szerencsém Lady Constance-hoz.
- Az ön lányára értettem.
- Ó, igen. Gwendolinnak hívják.
- Ezt mondta ő is. De ez nem tartotta vissza Horace-t attól, hogy hozzálépjen és Pollynak nevezze.
- Pollynak?
- Pollynak. „Nocsak, hello, Polly!" — hogy egészen pontos legyek. Lord Ickenham elgondolkodott.
- Szinte kívánkozik a következtetés: Gwendolint összekeverte egy Polly nevezetű lánnyal.
- Helyes. Pont így gondoltam én is. Egy ilyen tévedés — rendin van. De ha két perc alatt kétszer is megesik, akkor az ember a legrosszabbtól kezd tartani. Mindig aggódtam Horace szellemi állapota miatt, amióta a rubeolát követően hirtelen majdnem kétméteresre nőtt. Nem jó dolog az, ha egy srác feje ilyen messzire kerül a szívétől, nem fog az helyesen működni. Micsoda távolságot kell a vérnek megtennie... Hát, akkor itt is volnánk — fejezte be a herceg, miközben áthaladtak a vendégvárón nyitva hagyott bejárati ajtón. — Hé, hol vagytok? Talán elmentek átöltözni. Ön bizonyára szeretne a szobájába menni. Majd én odavezetem. A Vörös Szalon lesz az öné. A fürdőszobát a folyosó végén találja. Miről is beszéltem? Ó, igen. Már a legrosszabbtól tartok. Rájöttem, hogy is van ez. Egy két méter magas fickótól, aki ráadásul a fivérem fiúgyermeke, nem várható el, hogy úgy viselkedjen, mint egy normális ember. Valamit tenni kellene. Eszembe jutott, hogy a bálban meg Baxtert vélte látni, és hirtelen felötlött bennem, hogy biztosan rájött valami — nem tudom, hogy mondják, de mintha lenne valami orvosi neve annak, ha egy fickó képzelődni kezd.
- Csak nem a sublunary medulla oblongata diathesisre gondol?
- Meglehet. Már értem, miért bontotta fel az a lány az eljegyzést. Nyilván rájött, hogy Horace megkapta ezt a — amit mondott —, és úgy döntött, hogy ez már túl sok. Nincs az a lány, aki dinka férjet akarna, bár normálishoz elég nehéz hozzájutni manapság. Ez a szobája. Jó lenne, ha segíteni tudna a fiún. Meg tudná vizsgálni vagy valami ilyesmi?

- Nagy örömömre fog szolgálni. Éppen csak fürdőt veszek, és máris a rendelkezésére állok.
- Akkor ideküldöm. Ha lehet még tenni valamit, nagyon örülnék, ha megtenné. Ő, meg Bosham, meg Emsworth, meg az a fütyülős fickó, tisztára úgy érzem magam, mintha egy zártintézetben lennék. És ez egyáltalán nem tetszik nekem.

A herceg elcsoszogott, Lord Ickenham meg nagyméretű bébi-szivacsával felfegyverkezve a fürdőszoba felé vette útját. Éppen hogy visszaérkezett az üdítő pancsolásból, mikor kopogás hallatszott és Horace lépett be a szobába, aki fél lábra állt s bárgyún előremeredt.

Horace Davenport fizimiskáján két dolog hívta fel magára a figyelmet. Apjától örökölte a terjedelmes Dunstable-orrot, anyjától, egy Hilsbury-Hepworthtől pedig a családra jellemző, nagy őzikeszemeket. Miközben Lord Ickenhamre bámult, ez az orr úgy mozgott, mint egy nőstény nyuszié, szemei pedig a teknősbéka-keretes szemüveg mögött egyre növekvő, féktelen borzadályt tükröztek. Mintha Macbeth szerepében fellépve, éppen a Banquo jelenetre készülne.

Az esti események szinte sokkolták Horace-t. Már jó ideje meg volt győződve arról, hogy Alaric bácsinak előkelő helyezés jutna Anglia dilisei között, és természetesen aggódva figyelte közeli rokona szellemi állapotának minden rezdülését, hiszen az, akár egy egyszerű nátha, bármely pillanatban őrá is átterjedhet. A lehető legközelebbi múltban tapasztalt kétrendbeli hallucináció — megspékelve a Baxter báli felbukkanását illető tévedésével — a legmesszebbmenőkig nyugtalanná tette, és örömmel állt rá, hogy Sir Roderick Glossoppal egy csendes beszélgetésre összejöjjön.

És most minden érzékszerve arról árulkodott, hogy egy újabb hallucináció áldozata lett. Az előtte álló fürdőköpenyes alakban, meg mert volna esküdni rá, exmenyasszonya nagybátyjára, Ickenham őrgrófjára ismert.

Mégis, ez a Vörös Szalon volt, és a Vörös Szalon, amint arról részletesen tájékoztatták, jelenleg Sir Roderick lakóhelye. Mi több, a másik viselkedésében a váratlan felismerésnek semmi jelét nem

látta, mindössze az ilyenkor illendő kedves érdeklődés mutatkozott rajta.

Szinte örökkévalóságig tartó szünet után volt csak képes megszólalni.

- Sir Roderick Glossop?

- Az vagyok.

- Öööö — a nevem Davenport.

- Ó, igen, igen. Kerüljön beljebb, kedves barátom. Nem bánja, ugye, ha beszélgetésünk alatt öltözködöm. Nincs túl sok időnk, sajnos.

Horace bódult szemekkel figyelte, amint a szemben levő alak kisfiús fürgeséggel belebújik egy mintás ingbe. Az ing nyakán hirtelen kibukkanó ősz fej annyira ickenhami volt minden ízében, hogy ismét az előbbi sokkot váltotta ki belőle.

Hirtelen erőtlen remény szállta meg, hogy ezúttal talán létezik valami egészen egyszerű magyarázat. Még kiderülhet, hogy az érintettek között valami egészen rendkívüli hasonlatosság létezik, olyan, amiről gyakran olvasni az újságokban.

- Én... — öööö... — izé... — nem ismer véletlenül egy Lord Ickenham nevű illetőt?

- Lord Ickenham? — ízlelgette a nevet Lord Ickenham, miközben gyakorlott akrobata módjára magára rántotta nadrágját. — Hogyne ismerném. Már találkoztunk.

- Tudja, hogy borzasztóan hasonlít rá?

Lord Ickenham egy ideig nem válaszolt. Megkötötte a nyakkendőjét, és ilyenkor egy lelkiismeretes ember, aki igyekszik legjobb tudása szerint megfelelni a vacsora esztétikai elvárásainak, minden figyelmét e feladatnak szenteli. Végre, a megfeszített figyelem merevsége eltűnt az arcáról és újfent szívélyes, régi önmaga volt megint.

- Attól tartok, nem figyeltem eléggé. Mit is mondott?

- Ön és Lord Ickenham nagyon hasonlítanak egymásra, nemdebár?

A másik meglepettnek látszott.

- Hát, ezt aztán még senki sem mondta eddig! Figyelembe véve, persze, hogy Lord Ickenham magas és karcsú — én pedig alacsony és kövér...

- Alacsony?!
- Ez a helyes kifejezés.
- És kövér?
- Mit tegyünk, nem igaz?

Horace Davenport csuklott egy nagyot. Talán ezzel a gurgulázással kötött útilaput a hiú remény talpára? Ki tudja? Ám a hangra társa is felfigyelt, átható pillantást vetett rá és ezzel egyidejűleg modorán is változtatott.

- Meg kell bocsásson — szólt —, félek, nem mindig követtem, mit is akart mondani. A nagybátyja beszélt az ön esetéről. Elmesélte, hogyan tévesztette össze lányomat és unokaöcsémet saját régi ismerőseivel, és olyasmit is említett, hogy ön valakit, akit egy londoni bálon látott, nagybátyja titkárának, Mr. Baxternek vélt. Ez volt az első alkalom, hogy ilyesmi előfordult?
- Igen.
- Értem. A metabolikus káprázat, mint az gyakran megesik, váratlanul tört önre. Mit gondol, mi válthatta ki ezt?

Horace habozott. Visszariadt attól, hogy szorongását szavakba öntse.

- Izé, én csak arra gondoltam...
- Nos?
- Elmebajt lehet örökölni?
- Kétséget kizáróan, igen.
- Orrot lehet.
- Szent igaz.
- Ez a fagylaltostölcsér már évszázadok óta ugyanilyen.
- Tényleg?
- Szóval én csak arra gondoltam, hogyha valakinek a bácsikája dinnye, akkor vajon ő is elkaphatja ezt?
- Azt nem állítanám, hogy holtbiztos. Mégis... Mennyire bolond a kedves nagybácsi?
- Meglehetősen.
- Aha. Volt az ön édesatyjának is valami szerkezeti gyengesége?
- Nem. Dehogy! Teljesen normális volt... Ámbár japán litográfiákat gyűjtött — tette hozzá Horace elmélázva.

- De azért nem hitte, hogy ő is egy japán litográfia?
- Ó, nem. Nem hinném.
- Akkor ezzel meg is lennénk. Azt hiszem, semmi okunk aggodalomra. Meg vagyok győződve, hogy csak kisebb idegrendszeri elváltozástól szenvedünk, amelyet egy kis stressz hozott felszínre. Volt valami gondunk mostanában?

Ha Horace maga Jób lett volna, a kérdés akkor sem dermeszthette volna meg jobban. Beszélgetőpartnerére meredt, csodálva annak vesébe látó képességét.
- Hogy jött rá?
- Csak nem?
- Mérget vehetünk rá.
- Akkor viszont hosszú, tengeri utazásra van szükségünk.
- De a fenébe is, hiszen folyton tengeribetegek vagyunk! Ha szabadna kérnünk, nem lenne egy másik javaslatunk?
- Hogyne lenne.
- Nem mehetnénk esetleg Bournemouthba?
- Bournemouth tökéletesen megfelel a célnak. Kocsival jöttünk, ugyebár? Akkor azt javaslom, hogy vacsora után lépjünk le csendben, ne is vegyük magunkra a búcsúzás okozta stresszt sem, és menjünk vissza Londonba. Otthon összepakolhatjuk a szükséges holmijainkat és elindulhatunk egy hosszas bournemouthi tartózkodásra.
- És gondolja, hogy attól helyrejövünk?
- Fogadni mernék rá.
- Lenne itt még egy dolog. Tiltja-e az orvostudomány mai állása, hogy egy jó kis hepajt csapjunk Londonban? Tudja — mond Horace némi bocsánatkérő felhanggal —, nagyon úgy érezzük hogy akár így, akár úgy, de egy kis kikapcsolódásra mindenképpen szükségünk van.

Lord Ickenham megpaskolta a vállát.
- Kedves fiam, pontosan ez az, amit minden szakember javasolna. Nem ismerjük véletlenül a „Májusi Királynő" néven ismert keveréket? A teljes neve valahogy így hangzik: „Holnap immár a legszebb, legboldogabb nap jő. Én leszek a Királynő, a Májusi

Királynő." A kissé értelemzavaró elnevezés helyett a hétköznapi beszélgetésben a rövidített változat használatos. A kotyvalék alapja bármilyen jófajta, száraz pezsgő, ehhez kell hozzáadni brandyt, armagnacot, köménylikőrt, sárga chartreuse-t, és egy kevés, néhány éves barna sört. Már jó néhány éve nem próbáltam ki magamon, de abszolút ajánlható, akár a legmélyebb kétségbeesés ellen is. Ah! — sóhajtott fel Lord Ickenham, miként egy virágzó rózsató. — Vacsorához szól a gong. Eresszük le magunkat az ebédlőbe. Ugye nem akarjuk, hogy már az első estén lekéssük az étkezést? Nagyon rossz benyomást keltenők.

11. fejezet

Lord Ickenhamnek eredetileg az volt a szándéka, hogy közvetlenül a vacsora után megkeresi unokaöcsét, Pongót, tekintettel egy esedékes, lelkesítő szónoklatra. De a ház úrnőjével folytatott hosszas beszélgetés a szalonban tartotta, és csak a herceg ügyének kitárgyalása után volt képes elszakadni onnan. A fiatalembert végül a biliárdszobában találta, ahol magányosan gyakorolt.

Pongónak a vacsora alatt mutatott viselkedése mind unokaöccsi, mind összeesküvői minőségben magára vonta a figyelmet. A hatalma csúcsán lévő, követek fogadására kiöltözött Salamon sem nézhetett ki pompásabban a fiúnál, de azért kétségtelen, hogy vidámabbnak is tűnhetett volna. Nyakkendője kifogástalan volt, inge és zoknija nemkülönben, nadrágjának bukkja ünnep volt a szemnek, de a kutyafalka és vadászok által üldözőbe vett rókához való hasonlatossága, mely modorára egész nap rányomta bélyegét, most még markánsabbá vált.

Ennek megfelelően Lord Ickenham egy kedves, vidám mondattal kívánta a kezdeményezést magához ragadni. Az előtte hervadozó pária szemlátomást minden lehetséges kedvességre és vidámságra rászorult.

- Nos, egyetlen napsugaram — próbálkozott Lord Ickenham —, lerí rólunk, hogy minden úgy megy, mint a karikacsapás. Hallom, Horace-t lerendezted.

Pongo átmenetileg felragyogott, mint mikor egy agincourt-i veterán meghallja Crispian nevét.

- Na ja. Az öreg Horace-t lerendeztem, ahogy kell.

- Nagyon helyes. Úgy tűnik, bámulatos hidegvér szállt meg. Büszke vagyok rád.

- De mi haszna? — fakadt ki Pongo újra apátiába esvén. — Ez nem tarthat örökké Még egy Horace-féle félkegyelmű is, mihelyt átmeneti elmezavara enyhül, kételkedni kezd és végül csak kilyukad valahova. Amint meglát téged...

- Már megtörtént.

- Szent Habakuk! És?

- Hosszú és érdekfeszítő beszélgetést folytattunk, és boldogan számolok be arról, hogy nemsokára Bournemouthba távozik, csupán, mint a virágokon megpihenő kis pillangó, szünetet tart Londonban, hogy még az egyszer gargarizáljon egy kicsit.

Pongo figyelmesen hallgatta a közelmúlt események leírását és láthatóan megkönnyebbült.

- Azt hiszem, ez már valami — sóhajtott. — Ha Horace-t eltávolítjuk innen, az is jobb, mint semmi.

A hangnem bántotta Lord Ickenhamet.

- Még mindig komornak látlak — mondta szemrehányóan. Azt hittem, az elbeszélésem után tánclépésben vonulsz végig a szobán és kis kacsóiddal tapsikolni fogsz majd. Vagy lehetséges, hogy aggodalmaid forrása még mindig Lady Constance?

- És Baxter.

Lord Ickenham a ház asszonyának és a szemüveges titkárnak említésére gúnyosan a levegőbe suhintott a dákóval.

- Mit törődsz Connie-val és Baxterrel? Egy emberszabású majom is túljárna az eszükön. Történt valami köztetek?

- Ami azt illeti, semmi sem történt. Sőt, Lady Constance nagyon is barátságos volt. De az informátoraimnak igazuk volt. Lerí róla, hogy

pillanatnyilag nyájas modorától függetlenül, a szíve egy húszperces kemény tojás és a hamu alatt megbúvó parázs kombinációja.
Lord Ickenham bólintott.
- Tudom, mire gondolsz. Olyan, mint egy tűzhányó, valamint első óvodám igazgatónője. Jó pár éve már, hogy otthagytam a jó öreg helyet, de még mindig szinte magam előtt látom. Kedves, szelíd hang... gügyögő és mégis, mint egy hamis hang a zongorán, amely magában hordozza a vonalzóval az ujjakra koppintás csíráját. De mi zavar Baxterben?
- Állandóan a munkamódszeremről kérdez!
- Áhá, a két titkár úr összedugja a fejét és kicserélik titkaikat. Gondoltam, hogy erre sor kerül.
- Akkor miért nem figyelmeztettél? Ettől a gúnártól libabőrös leszek én is.
- Baljós fickó, az igaz. Én is éreztem. A peronon folytatott társalgással sem vagyok maradéktalanul elégedett. A magát Sir Roderick Glosoppnak képzelő, szegény ördögről szóló mesém során mintha bizonyos kimértséget, valami alattomosat éreztem volna benne, és ez azt sugallta, hogy nemcsak hogy nem cirkulál az ereiben az a normann vér, ami Boshamében, de hiányzik belőle az az együgyű hit is, melyet a költő még ennél is többre értékel. Bizony, ha engem kérdezel, kedves Pongo, Baxter gyanakszik.
- Akkor én ezennel szépen kiszállok az egészből!
- Lehetetlen. Elfelejtetted, hogy Pollyra milyen feladat vár? Teljesen elesett lenne, ha te nem maradnál mellette, nem ösztönöznéd és bátorítanád. Mondhatom, szépen festenél Arthur király kerekasztalánál!
Rátapintott a lényegre. Pongo azonnal belátta, hogy ebben van valami. Lord Ickenham pedig azt felelte, hogy mindig tudta, hogy Pongo is erre a következtetésre jut, mihelyt éles elméjét e kérdésnek szenteli.
- Igen — mondta —, megfogtuk az eke szarvát és most már nem vonulhatunk vissza. Ezenkívül, szükségem lesz rád a disznólopásnál is. Majdnem elfelejtettem! Hát persze! Hiszen te még nem is tudsz erről az akcióról! Emsworthnek van egy disznaja. A herceg meg

akarja szerezni magának. Emsworth ugyan visszautasítaná, de nem meri, tekintettel a herceg jellemének arra a furcsa vonására, hogyha bármely kérdésben ellentmondásba ütközik, akkor a helyszínt piszkavassal veszi kezelésbe. Megígértem neki, hogy majd mi eltávolítjuk a jószágot az ólból, elvisszük Ickenhambe, ahol meghúzódhat, míg csak a veszély el nem múlik a feje felől.

Pongo nem gyakran túrt bele hajába, ha egyszer már az esti közös együttléthez megkefélte, most mégis ezt tette. Érzelmei hatására két kézzel tette tönkre a tökéletes hullámokat.

- Hahh!

- Továbbra is kérlek, nem mondd azt, hogy „Hahh!", fiam.

- Szóval még ez is? Még egy átkozott disznóeltérítő is legyek?

- Csodálatosan tömörítesz. Flaubert sem tudna jobban.

- A legteljesebben és a- leghatározottabban elutasítom, hogy bármi közöm is legyen ehhez az őrült tervhez.

- Ez az utolsó szavad?

- A legutolsó.

- Úgy. Kár, mert Emsworth kétségtelenül egy pénzeszacskóval jutalmazna érte. A nemes cselekedet elnyeri jutalmát, tudhatnád. Zsákszámra áll nála a dohány és ez a disznó a szeme fénye. És te aztán tudnál a pénzzel mihez kezdeni, ha nem csalódom?

Pongo elámult. Elmulasztotta az ügyet ebből a szemszögből is szemrevételezni.

- Ó! Erre nem gondoltam.

- Akkor tűnődj el rajta kissé. És amíg megteszed — folytatta Lord Ickenham —, megmutatom neked, hogyan kell ezt a játékot játszani. Nézd csak ezt a lökést.

Feszült tekintetét a golyón tartva épp az asztal fölé hajolt volna, ám ehelyett hátrapillantott. Az ajtó kinyílt, és úgy érezte, mintha halálos sugárnyaláb hullana rá.

Rupert Baxter nézett rá szemüvegén keresztül.

Akire a kiváló Baxter rideg, acélkeretes szemüveges tekintetét rávetette, általában hirtelen gyengeséget érzett, lábai remegni kezdtek és bűntudatos önvizsgálatot tartott. Még a tiszta lelkiismerettel ren-

delkezők is meghunyászkodtak e tekintet előtt. Ám Lord Ickenham fesztelen maradt.
- Ah, kedves Baxter! Csak nem engem keres?
- Örömömre szolgálna, ha néhány percet tudna nekem szentelni.
- Van valami közlendője?
- Ha nincs ellenére.
- Bízom benne, hogy nem valami szakmai ügyben kéri ki tanácsom. Csak nem szenvedünk valami képzelgéstől, kedvesem?
- Nem szokásom képzelődni.
- Ezt nem is gondoltam komolyan. Akkor ki vele! Lépj le, Basil.
- Ő maradhat — mondta Baxter komoran. — Amit mondani kívánok, feltehetően őt is érdekli.

Miközben a szoba legtávolabbi sarkába vette be magát, ujjait gallérja belső oldalán végigvontatva, Pongo számára úgy tűnt, hogy ha a Sors rendelése szerint valaha is meg kell hallania a végítélet harsonáit, akkor íme, ütött az óra. A titkár magatartását oly fenyegetőnek érezte, hogy nem győzött csodálkozni nagybátyja érzéketlenségén. Lord Ickenham gondosan elhelyezte a piros és a fehér golyót az asztalon, és egy trükkös lökéshez készülődött.
- Kellemes esténk van — mondta.
- Valóban. Remélem, sétája jólesett.
- Természetesen. Bár e helyütt az „élvezetet jelentett" kifejezést helytállóbbnak érzem — felelte Lord Ickenham és végrehajtott egy ügyes karambolt. — A tiszta levegő, a fenséges környezet, a poros úton való trappolás függetlenség érzését kölcsönző élvezete, a beszélgetés a herceggel, nos, nem is tudom, mikor élveztem sétát ennél jobban. Apropó, a herceg elmesélte, hogy volt egy kis súrlódás önök között az érkezéskor. Említette, hogy felmondott magának, mert Horace szerint maga ott volt azon a londoni bálon.
- Ön jól értesült.
- De remélem, most már minden rendbe jött?
- A legteljesebb mértékben. Őhercegsége megtudta, hogy félreinformálták, és megkövetett. Így továbbra is az alkalmazásában állok.

- Igazán örülök. Bizonyára nem szeretne egy ilyen állást elveszíteni. Az ember nagyon is ragaszkodhat egy hercegi titkársághoz. Gyakorlatilag semmivel sem rosszabb, mint magának hercegnek lenni. Attól tartok, Basilnek nincs oka ilyen lelkes emelkedettségre. Ő csak egy közönséges titkár — Basil, semmi több.
- Viszont igen különös titkár, ha szabad ezt mondanom.
- Különös? Milyen szempontból? Hogy Antigua vőlegényének szavait idézzem, a viselkedését érti ezalatt, avagy az alakjára céloz netán?
- Úgy látom, nemigen törődik munkaköri kötelmeivel.
- Igen, felteszem, hogy szegény Basilt az önhöz hasonló ember afféle amatőrnek nézi. Nincsenek birtokában az önéhez hasonló, széles körű tapasztalatok. Korábban Lord Emsworth titkára volt, ha nem tévedek.
- Az voltam.
Rupert Baxter orcájának kreolságát pír mélyítette még sötétebb árnyalatúra. Több ízben volt már Lord Emsworth titkára, de főnökének valamennyi esetben sikerült megszabadulnia tőle. Nem vette szívesen, ha emlékeztették sikeres pályájának ezekre a szeplőire.
- És azelőtt?
- Sir Ralph Dillingworthnél, egy yorkshire-i bárónál dolgoztam.
- Az ön felemelkedése a társadalmi ranglétrán meglehetősen egyenletes — jegyezte meg Lord Ickenham elismerően. — Lenn kezdte egy szimpla báróval — szinte úgy is mondhatnánk, a nyomornegyedben —, aztán egy őrgróf — és most egy herceg. Ez önt dicséri.
- Köszönöm szépen.
- Nincs mit. Mintha már hallottam volna erről a Dillingworth-ről. Fura egy szerzet, nem?
- Módfelett.
- Úgy hallottam, egerekre vadászott a szalonban egy elefántölő puskával.
- Így történt.

- Kellemetlen dolog a család számára. No és, persze, az egerek számára is.
- Meglehetősen.
- Engem kellett volna hívatniuk.
- Ez meg is történt.
- Kérem?
- Azt mondtam, hogy ez meg is történt.
- Nem emlékszem rá.
- Nem vagyok meglepve.
Rupert Baxter hátradőlt székében, és ujjhegyeit egymáshoz illesztette. Pongo, aki messziről fakón szemlélte a jelenetet, úgy gondolta, ha az arca másként festene és nem viselne szemüveget, senki sem különböztetné meg Sherlock Holmestól.
- Nagy pech, hogy én már találkoztam az igazi Sir Roderickkel. Mikor megláttam a vonaton, ő nem emlékezett rám, de én természetesen azonnal felismertem. Nagyon keveset változott!
Lord Ickenham felvonta a szemöldökét.
- Arra céloz talán, hogy én nem vagyok az igazi Sir Roderick Glossop?
- Arra.
- Értem. Azzal vádol tehát, hogy másvalakinek adtam ki magam, hogy visszaéltem Lady Constance vendégszeretetével, mivel hamis néven érkeztem a házába? Azzal gyanúsít, hogy csaló és szélhámos vagyok?
- Azzal.
- És mennyire igaza van, kevés barátom! — mondta Lord Ickenham. — Mennyire igaza van.
- Rupert Baxter rendületlenül ütögette össze mind a tíz kinyújtott ujjának legelső percét és közben szemüvegén keresztül igyekezett vesébe hatoló pillantásokat vetni, ám miközben ezt cselekedte, bizonyos űrt érzett. A Leleplezett Bűnös az ő elképzelésében másként festett, mint ez az előtte álló ember. Lord Ickenham e pillanatban önmagát nézegette a tükörben és bajuszát pödörte. Bizonyára nagyon felkavarta, hogy szépen felépített világa fenekestül felfordult, de jelét nem mutatta.

- Nem tudom, kicsoda ön...
- Hívjon egyszerűen Fred bácsinak.
- Én nem fogom önt Fred bácsinak nevezni! — kiáltott fel Rupert Baxter hevesen.
Pongóra pillantott és visszanyerte lélekjelenlétét. Ebben az esetben a Leleplezett Bűnös pontosan úgy festett, ahogyan a Leleplezett Bűnösnek festenie kell.
- Szóval így állunk — foglalta össze lehiggadva. — Ha az ember másvalakinek adja ki magát, akkor megvan az esélye, hogy olyasvalakibe botlik, aki ismeri az illetőt.
- Elcsépelt ugyan, de igaz. Hogy tetszem magának jobban, ha így áll a bajuszom, vagy ha így?
Rupert Baxter türelmetlen mozdulata azt sugallta, hogy ő a Nemezis és nem pedig zsűritag egy férfi szépségversenyen.
- Talán érdeklődésére tart számot — mondta —, ha ismertetem önnel a vonatok menetrendjét?
- Van valami az ingázók számára? — kérdezte Pongo, aki most szólalt meg először.
- Azt hiszem, igen — felelte Baxter és hűvösen végigmérte —, de valószínűleg jobban szeretnék a nyolc húszast.
Lord Ickenhamen látszott, hogy töri a fejét valamin.
- Úgy beszél, mint akinek az a benyomása támadt, hogy mi utazni készülünk.
- Ez csak azért van így, mert valóban ez a benyomásom.
- Ezek szerint, nem kívánja tiszteletben tartani a mi kis titkunkat?
- Most rögvest le fogom leplezni magukat.
- Még akkor is, ha biztosítom, hogy nem az ezüstkanalak ügyében jöttünk, hanem hogy két szerető szív egymásra találásában segédkezzünk?
- Az indítékai nem érdekelnek.
Lord Ickenham elgondolkodva pödört egyet a bajuszán.
- Aha. Maga kemény ember, Baxter.
- Megteszem a kötelességem.
- De azért nem mindig, he? Mi újság a londoni dáridóval?
- Nem értem önt.

- Szóval beszélni akar? De maga nagyon is jól tudja, hogy tényleg ott volt az Albert Hallban és Horace magát látta, igaz?
- Horace!
- Igen, Horace. Elismerem, hogy amit Horace e pillanatban állít, az nem bír bizonyító erővel. De vajon miért nem, Baxter? Egyszerűen azért, mert a herceg, miután látta, hogy ma este kétszer is mellétrafált, feltételezi, hogy akkor is tévedett, amikor a bálon látni vélte magát. A herceg azt hiszi, hogy ifjú rokona hallucinációktól szenved. De ha ön leleplez engem, a lányom és unokaöcsém tanúsítani fogják, hogy ők valóban azok, akiknek Horace hiszi őket, és akkor a herceg rájön, hogy Horace egyáltalán nem hallucinál, és amikor azt állítja, hogy magát látta a bálon, akkor magát látta a bálon. És mi történik akkor?

Szünetet tartott. Pongo a háttérben új életre kelt, mint egy megöntözött virág. A megejtően tiszta érvelés alatt szemeiben az imádó csodálat jelent meg, amely pedig nem volt mindig jelen, ha nagybátyjára tekintett.

- Azannya! — motyogta áhítattal. — így kell a tökfilkót talonba tenni.
- Én is azt hiszem, elég jól sikerült.

Rupert Baxter álla azok közé az erős, szögletes állak közé tartozott, amelyek nem estek le könnyedén, de ezúttal tagadhatatlanul megremegett, mintha acélos tartóizmai elernyedtek volna. És bár hamarosan visszatornázta a helyére, szemüvege mögött félelem bujkált.

- Ez egyáltalán nem következik ebből!
- Csak mint „napra éj"...
- Letagadom!
- Mit ér vele? Nem ismerem túl régóta a herceget, de ahhoz elég régen, hogy rájöjjek, azokhoz a brit világbirodalom gerincét alkotó, határozott és szilárd emberekhez tartozik, akik ha egyszer valamit belevesznek abba a hájfejükbe, attól nem tágítanak semmiféle tagadás hatására sem. Nos, ha nem kívánja veszélyeztetni a munkaadója és az ön közötti szívélyes viszonyt, akkor én a maga helyében elgondolkodnék egy kicsit, Baxter.

- Én is — visszhangzott Pongo.
- Megfontolnám.
- Méghozzá jó alaposan.
- Be fogja látni, hogy együtt sírunk, együtt nevetünk. Nem leplezhet le bennünket anélkül, hogy magát is le ne leplezné. De míg mi, ha lelepleződünk, csupán az erős karú szolganép nógatásának leszünk kitéve, addig maga elveszíti csodás állását, és kénytelen lesz ismét bárók társaságával beérni. És mit lehet azt tudni — morfondírozott Lord Ickenham —, hogy ezúttal báró lesz-e egyáltalán? Lehet, hogy csak holmi lovag lesz az istenadta.
Barátságosan a titkár karjára helyezte kezét és az ajtóhoz kísérte.
- Azt gondolom, kedves barátom — mondta —, hogy jobb ha az „Élni és élni hagyni" elv kölcsönös követésének politikájához folyamodunk. Tegyük mottónkká a nagy Roi Pausole mondását: *Ne nuispas a ton voisin?* Ez az egyetlen módja, hogy kényelmesen éljük az életet.
Becsukta az ajtót. Pongo mély lélegzetet vett.
- Fred bácsi — mondta —, nem tagadom, volt idő, mikor fenntartásaim voltak...
- Úgy érted, azon a Valley Fields-i délutánon?
- Inkább az agárversenyen eltöltött órákra gondoltam.
- Na igen. Ott bizony elcsúsztunk egy kissé.
- Viszont most megmentetted az életemet.
- Kedves fiam, zavarba hozol. Semmiség az egész. Sosem kívántam egyebet, mint örömöt és szeretetet osztani magam körül.
- Ez a palimadár jól dugába dőlt, nem gondolod?
- Tekintsük úgy, mint egy vert sereget. És most, kedves fiam, ha megbocsátasz, magadra hagylak. Megígértem a hercegnek, hogy tíz körül beugrom hozzá egy kis csevelyre.

12. fejezet

Lord Ickenham feltevése, miszerint szívélyes társalgásuk arra bírja majd Rupert Baxtert, hogy machinációinak nyílt leleplezéséről szőtt terveit levegye a napirendről, helyesnek bizonyult. Abban viszont, hogy az acélkeretes szemüveges embert már vert seregnek vélte, tévedett. Baxter még nem vette vissza odadobott kesztyűjét. A blandingsi kastélyban volt egy sziklaszilárd szövetségese, így, alig öt perccel azután, hogy elhagyta a biliárdszobát, annak budoárja felé vette útját.

- Beszélhetnék önnel egy percet, Lady Constance?

- Természetesen, Mr. Baxter.

- Köszönöm — mondta a titkár és helyet foglalt.

Lady Constance tökéletesen megelégedettnek látszott. A szalonban, a kávé mellett részletes megbeszélést folytatott a kiváló elmeszakértővel, Sir Roderick Glossoppal, és örömmel konstatálta, hogy a hercegről alkotott nézeteik tökéletesen egybeesnek. A doktor osztotta az azonnali lépések megtételének szükségességét illető véleményét, de biztosította, hogy csupán a legegyszerűbb kezelés szükségeltetik ahhoz, hogy Őméltóságából ismét olyan embert faragjanak, akinek, ha tojást adnak a keze ügyébe, fogalma se legyen, mihez kezdjen vele.

A lady fel-felidézte a doktor néhány, nagyon is megnyugtató kijelentését, és éppen arra gondolt, hogy milyen szórakoztató ember, mikor Baxter megérkezett. Ám egy perccel később, mivel Baxter sosem volt az a fajta, aki körmönfontan közelíti meg és tapintatosan közli a dolgokat, úgy találta, hogy lelki békéje csak akkor lehetne hasonló tökéllyel feldúlva, ha a hely, ahol ülnek, a szalon lenne, és Baxter helyén ősz barátja ülne, piszkavassal a kezében.

- Mr. Baxter! — kiáltott fel Lady Constance.

Egy ilyen hihetetlen állítást bárki mástól csak felvont szemöldökkel és összehúzott szemmel fogadott volna. De ezen az emberen egy kisgyermek hitével csüggött. Személyiségének ereje, noha maga is erős egyéniséggel rendelkezett, mindig teljesen a hatása alá, vonta.

- Mr. BAXTER!

A titkár számított erre a reagálásra. Ezt a fajta érzelemkitörést bizonyos szakmai zsargon csak a „felkapta a vizet" néven ismeri, és Baxter úgy vélte, hogy ez elkerülhetetlen. A helyzetnek megfelelő komolysággal várta, hogy elmúljék.
- Biztos ebben?
Az acélkeretes szemüveg egyetlen villanása tudtára adta, hogy Rupert Baxter nem az az ember, aki bizonyosság nélkül felelőtlen kijelentésekbe bocsátkozik.
- Ő maga is elismerte előttem.
- De hisz olyan kedves ember.
- Ez természetes. Az ilyen emberek legfőbb tőkéje a nyájasság. Lady Constance elméje kezdett hozzászokni a tényálláshoz. Végül is, gondolta, nem ez az első alkalom, hogy szélhámosok próbálnak bejutni a blandingsi kastély szentélyébe. Hogy csak egy példát említsen, ott volt unokaöccse, Ronald, azzal a kórista lánnyal, aki egy amerikai örökösnő álcájában érkezett. És volt még más is. Ami igaz, az igaz, depressziós, mindent sötéten látó periódusaiban úgy érezte, be kell látnia, hogy a látogatók listáján szinte kizárólag szélhámosok szerepeltek eddig is. Mintha lenne valami a blandingsi kastélyban, ami úgy vonzza a szélhámosokat, mint tejfölös köcsög a macskát.
- Azt mondja, bevallotta?
- Nem volt más választása.
- Felteszem, hogy már el is hagyta a házat.
Itt mintha homok került volna Rupert Baxter gépezetébe. Tán még a szemüvege is megrezzent.
- Nos, nem egészen.
- Nem? — kiáltott fel Lady Constance csodálkozva.
Ezeket a szélhámosokat keményebb anyagból gyúrták, mint gondolta.
- Egy kis nehézség merült fel.
Egy önérzetes férfi számára sosem könnyű annak bevallása, hogy valami aljanép rajtakapta, hogy vaj van a fején, és Rupert Baxter viselkedésében sem mutatott arra semmi jel, hogy a dolog ínyére lenne. De okozzon bármily fájdalmat is, őszintén bevallott mindent.

- Nyilvános akció szóba sem jöhet! Az állásomba kerülne, és ez az egy igazán fontos nekem. Végső célom, hogy a herceg mindenesévé avanzsáljak. Remélem, megbízhatom önben, és nem tesz semmi olyat, ami veszélybe sodorná karrieremet.
- Ez csak természetes! — válaszolt Lady Constance. Egyetlen pillanatra sem merült fel benne, hogy ennek az embernek a felemelkedése elé akadályokat gördítsen. De még nem adta fel. — És semmi sincs, amit tehetnénk? Meg kell engednünk, hogy ez az ember itt maradjon és szabadon garázdálkodjon ősi birtokunkon?
Rupert Baxter úgy vélte, abban a helyzetben van, hogy megnyugtathatja a ház úrnőjét.
- Nem fosztogatási szándékkal jöttek, hanem abban a reményben, hogy Horace Davenportot a lánnyal összeboronálják.
- Micsoda!
- Csak ennyit mondott. Mikor a szemébe vágtam, hogy tudok mindent, kifecsegte, hogy nem az ezüstök után kajtatnak, hanem megpróbálnak, hogy az ő szavaival éljek, „két szerető szív egymásra találásában segédkezni". Ez a kijelentés akkor elkerülte a figyelmemet, de most bekattant valami, ami azóta lappang bennem, mióta ezeket az embereket Paddingtonban megláttam. Tudtam, hogy láttam már ezt a lányt valahol. És most rájöttem. Ő volt ott Horace-szal a bálon. Tiszta sor. Londonban, feltehetőleg, a lány nem érte el, hogy Horace teljesen kompromittálja magát, ezért utána jött, abban a reményben, hogy olyan helyzetet teremthet, amelyből nincs visszaút.
A terv ördögi ravaszsága megdöbbentette Lady Constance-ot.
– De mit tehetünk?
- A magam részéről, amint mondtam, semmit. De ha ön célozna a herceg előtt arra, hogy az unokaöccsét egy szörnyű házasság veszélye fenyegeti...
- De honnan tudhatná, hogy ez a házasság olyan szörnyű?
- Úgy érti, a herceg még mindig abban a hiszemben van, hogy alany Sir Roderick Glossop, a kiváló elmeszakértő gyermeke? Még akkor is. A herceg igen érzékeny az osztálykülönbségekre, és úgy vélem,

hogy az unokaöccse feleségeként nehezen fogadná el egy elmeorvos leányát...
- Ó, igen — vidult fel Lady Constance. — Értem, mire gondol. - Úgy van, Alaric mindig is tökéletes sznob volt.
- Pontosan — szögezte le Baxter, örömmel, hogy álláspontját elfogadják. — Biztos vagyok benne, hogy nem lesz nehéz dolga. Akkor az ügyet ezennel az ön kezeibe helyezem.

Midőn egyedül maradt, Lady Constance első érzése a megnyugvás volt, és egy ideig semmi sem csorbította azt. Úgy tűnt, Rupert Baxter, mint mindig, a maga módján mindent elrendezett, és mesteri elmével rámutatott a helyzet megoldására. Hiába, gondolta, nincs még egy olyan, mint ő.

De most, hogy Baxter delejes személyisége már nem befolyásolta az önálló gondolkodásban, fokozatosan növekvő balsejtelem vonzásába került. Az elgondolás, miszerint az ügyeletes szélhámoselláttmány nem a kastély számos értékét igyekszik magáévá tenni, hanem mindössze abban sántikál, hogy Horace Davenportot frakkban és csokornyakkendőben az oltár elé kényszerítse, nagyon tetszetős volt ugyan, ám az idő múlásával egyre vesztett hiteléből. Lady Constance nem ilyennek képzelte a szélhámosokat. Szerinte túlteng bennük a gyakorlatias vonás, és fölébe kerekedik a romantikus hajlamnak, és ezek alapján a családi ékszereket előnyben részesítik a jegygyűrűvel szemben. Meglehet, nem vetik meg Mendelssohn nászindulóját sem, de értékrendszerükben messze a második helyre szorul a gyémánt nyakláncok mögött.

Nyugtalanul felállt székéből. Érezte, valamit tennie kell, mégpedig azonnal. De még ebben a helyzetben sem gondolt arra, hogy megkeresse Rupert Baxtert és megkísérelje érvekkel rábírni véleménye megváltoztatására. Az ember nem érvel Rupert Baxterrel szemben. Amit mondott, megmondta, és punktum. Lady Constance arra vágyott, hogy bárcsak kabátujjon ragadhatna egy megnyugtatóan karakán valakit, aki meghallgatná, és vagy eloszlatná szorongásait, vagy kiutat javasolna a katasztrófa elhárítására. És mit tesz isten, éppen a kastélyban tartózkodott a

lehető legkarakánabb valaki, aki valaha vadászkopót lábhoz parancsolt.

Abban a reményben, hogy várakozásában nem csalatkozik, kiviharzott a szobából, hogy megkeresse unokaöccsét, Lord Boshamet.

Eközben Rupert Baxter, a szellemi megterhelést követően friss levegőre áhítozván elhagyta a házat, és a csillagos ég alatt sétára indult. Kósza léptei a Kerti Lakosztály előtti bársonyos pázsitra vezették. Ott összevont szemöldökkel és háta mögött összekulcsolt kezekkel fel-alá járkálva gondolataiba mélyedt.

Annak beismerése, hogy ebben a kétségbeesett, nagy tettekért kiáltó helyzetben semmit sem tehet, bosszantotta Rupert Baxtert és sebet ejtett önbecsülésén. Pongo talonra vonatkozó megjegyzése pedig mérgezett nyílhegyként még mindig ott sajgott mellkasában. Nem volt hozzászokva, hogy az alvilág söpredéke talonba vágott tökfilkónak titulálja. Vajon tényleg nincs semmi mód rá, mindegy mi áron, hogy kiváló személyiségének jelenléte kifejezést leljen? A problémára összpontosított, és az agya keményen dolgozott.

Nagy szellemekkel gyakran megesik, hogy kemény munka közben, valami, a tevékenységüket serkentő zenei aláfestést találnak. Magyarán, vannak, akik gondolkodás közben fütyörésznek. Rupert Baxternek is volt egy e célra kiválasztott melódiája. Nagyon kedvelte a „Hol odalenn csillog a Loch Lomond" című dalocskát.

Ha kevésbé merült volna el gondolataiban, észrevette volna, hogy valahol a negyedik ütemet követően, bizonyos élénkség manifesztálódik a közeli franciaablak mögött. Az ablak lágyan kinyílt és egy fehér bajuszos fej bukkant ki lopva rajta. De Baxter el volt foglalva, a külvilág szinte megszűnt számára. Elérte a pázsit végét és sarkát az ősi gyepbe vágva megfordult. Kimért sétáját újra kezdte és ismét az ablak elé ért.

- Ezúttal már énekelt. Kellemes tenor hangja volt.
- „Te egyik úton,
- Én a másikon,
- Skótföldre én előbb érek,
- S már sosem látjuk egymást

- Én szerelmesem..."
- A csillagfény megvillant a fehér bajuszos alakon.
- „Hol odalenn csillog a Loch Lomond..."
- Valami átsüvített az éjszakán... eltalálta Rupert Baxter arcát... és nyálkásan-folyósan szétfreccsent rajta...
- És ugyanebben a pillanatban a Kerti Lakosztályból egy ereje teljében lévő ember éles fájdalomkiáltása harsant fel hirtelen.

Egy félórával azután, hogy elhagyta a biliárdszobát, Lord Ickenham visszatért oda. Megint itt találta Pongót, de már nem egyedül. Ott volt Lord Bosham is, aki egy százas játszmát javasolt, és mikor Lord Ickenham belépett, az már vége felé tartott. Pongo, akit a közelmúlt eseményei teljesen feldobtak, csodákat művelt a golyókkal. A lord leült, és az életet kellemessé tevő dolgoknak kijáró, illendő tiszteletet megadva, csendben megvárta, míg a küzdelem véget ért.

Bosham felvette a zakóját.

- Nagyon szépen játszott, uram — mondta gavallérosan, ahogy egy gáláns vesztestől illik. — Szép játszma volt. Nagyon szép, úgy ahogy volt. — Szünetet tartott és kérdőn Lord Ickenhamre nézett. Amaz nyelvével ciccegő hangot produkált és feddőleg megrázta fejét.
- Tessék? — kérdezte Bosham.
- Csupán a dolog iróniája rázott meg — magyarázta Lord Ickenham. — Tragédia járja be a házat, orvost hívnak telefonon, gyengélkedőt hoznak létre, hideg borogatást készítenek: és íme, mindeközben két fiatalember gondtalanul biliárdozik. Ez legalább olyan, mint hegedülni, miközben Róma ég.
- Tessék? — kérdezte Bosham ismét és ezúttal hozzátett egy „Mi?'-t is, csak hogy nagyobb nyomatékot adjon a kérdésnek. A közleményt nem volt képes teljesen a helyére tenni.
- Valaki megbetegedett? — kérdezte Pongo. — Csak nem Baxter? — folytatta, alig burkolt reménykedéssel a hangjában.
- Azt nem mondanám, hogy Baxter megbetegedett volna — felelte Lord Ickenham —, bár kétségtelen, hogy lélekben mély sebet szerzett. Kapott egy tojást a bal járomcsontjára. De ezt egy kis

szappan és hideg víz mostanra már rendbe is hozta. A herceg esete jóval komolyabb. Valószínűleg túlbecsülte a kulcscsontnak nevezett testrész teherbíró képességét, ugyanis, mikor a tojást eldobta, sikerült a vállát kificamítania. Mikor magára hagytam, valami árpaszármazékot szopogatott és a karja fel volt kötve egy kendővel.
- Nem mondom! — kiáltott fel Bosham. — Hű, de kellemetlen!
- Hát, nem repesett a jókedvtől, az biztos.
- De azért — érvelt Pongo, rámutatva, hogy minden rosszban van valami jó — jól elkapta Baxtert, ugye?
- Igen, elég tisztességesen. Bevallom, hogy a ma esti célbadobó-bemutatót követően a herceg nagyot nőtt a szememben. Mondhattok, amit akartok, a mi arisztokráciánkban mégis van valami csodálatos. Fogadok, Trockij sosem tudna éjjel, tojással, egy mozgásban lévő személyi titkárt eltalálni.

Valami szöget ütött Bosham fejében. Ha nem is vágott borotvaként az esze, azért megvolt a maga módszere, hogy a lényegre rátapintson.
- De miért vágott az agg herceg egy tojást Baxterhez?
- Sejtettem, hogy tudni kívánja majd. Az események egy görög tragédia elkerülhetetlenségével haladtak a végkifejlet felé. Úgy fest, a blandingsi kastély kertészei között van egy, aki meglehetősen elfogult a „Hol odalenn csillog a Loch Lomond" című népi szerzemény iránt, és azt fütyüli és dúdolja unos-untalan a herceg ablaka alatt, ami azzal az eredménnyel járt, hogy utóbbi már egy ideje lesben állt és egy kosár tojással a keze ügyében várta, hogy a dalos pacsirta újra felbukkanjon. Ma éjjel, bizonyos okokból kifolyólag, melyeket magam sem vagyok képes megmagyarázni, Baxter ugrott be ebbe a szerepbe. A herceg és jómagam a Kerti Lakosztályban tartózkodtunk, beszélgettünk erről-arról, amikor Baxter váratlanul felbukkant az éjszakában, mire a herceg először, akár egy cirkuszi fóka, fejest ugrott a bárszekrénybe, majd megpakolva előbukkant és elkezdett tojásokkal visszabeszélni. Már korábban el kellett volna mondanom, hogy a herceg viszont mélyen gyökerező utálatot érez e dal iránt. Úgy értesültem, hogy érzékeny füleit különösképpen sérti a meglehetősen merész „szerelmesem — Loch Lomond" rímpár.

Mégis, ha jobban elidőzött volna a dolog felett, figyelmeztethettem volna. Az ő korában már nem dobálhat az ember tojásokat anélkül, hogy...
Az ajtó kinyílt és kénytelen volt megjegyzéseit felfüggeszteni.
Lady Constance lépett be. A Lord Bosham láttán támadt megkönnyebbült sóhaj elhalt az ajkán, amint észrevette, hogy az milyen alantas társaságba keveredett.
- Ó! — mondta, és leplezetlen megvetéssel végigmérte őket.
Pongo, akit az első pillantás ereje ért, megremegett, mint a kocsonya és nekitántorodott a biliárdasztalnak.
Lord Ickenham, mint általában, most is nyájas és vidám maradt.
- Ah, Lady Constance! Éppen a herceg szerencsétlen balesetéről számoltam be a fiúknak.
- Igen — helyeselt Bosham. — Igaz, hogy a vén bálna tönkretette az uszonyát?
- Nagyon fájdalmas vállficamot szenvedett — helyesbített Lady Constance, egy megfelelőbb kifejezést alkalmazva. — Befejezted a játékot, Bosham? Akkor szeretnék beszélni veled.
Unokaöccsével együtt elhagyta e helyiséget. Lord Ickenham elgondolkodva nézett utána.
- Furcsa — mondta. Mintha a modora túlontúl is elutasító lett volna. Te is észrevetted, Pongo?
- Fogalmam sincs a modoráról. De a szemei szinte perzseltek — mondta Pongo, aki még mindig remegett.
- Meleg szemek, hűvös modor... Ez valamit jelent. Csak nem köpött Baxter mégis? De nem, mégsem, nem merné Azt hiszem, ez mégis csupán a háziasszony természetes reakciója volt, mert a magukat invalidussá tevő vendégek miatt éjnek idején doktorokat kell hajkurásznia. Hagyjuk az egészet, úgyis beszélnünk kell egy csomó dologról. Hogy az elején kezdjem, a disznólopás ejtve.
- Tessék?
- Már céloztam erre, nem emlékszel? Úgy kezdődött volna, hogy te elszállítod Emsworth disznaját Ickenhambe, és úgy végződött volna, hogy ő, hálától eltelten, aranyokkal teli erszényt nyom a kezed közé, de attól tartok, ebből nem lesz semmi. A herceg azzal

tartotta sakkban Emsworthöt, ha még emlékszel, hogy amennyiben nem hajlandó minden szavának engedelmeskedni, akkor szétveri a házat a piszkavassal. De ez a baleset egy ideig alkalmatlanná tette mindennemű, piszkavassal végzendő tevékenység végrehajtására, és Emsworth, az előnyös helyzetet kiaknázva, zseniális stratégaként kijelentette, hogy nem adja az emsét. így aztán már nem is akarja, hogy meglovasítsuk.

Pongo vegyes érzelmekkel fogadta az expozét. Egészében véve a megkönnyebbülés kerekedett felül benne. Egy arannyal telt erszény kétséget kizáróan nem akármi, de úgy érezte, még mindig jobb lemondani róla, mint egy disznó társaságában, egy autóba bezártan végigélni a borzalmak éjszakáját. Annyi más gátlásos fiatalemberhez hasonlóan, ő sem szerette a feltűnést, és csak az élet való dolgaival szemben készakarva vak ember tagadhatná, hogy bizony feltűnő dolog egy disznóval személyautóban keresztülkocsikázni Anglián.

- Nos — szólalt meg, miután mindezt átgondolta —, tudnék ugyan használni egy arannyal tömött erszényt, de azt mégsem állítanám, hogy el vagyok keseredve.

- Pedig minden okod megvan rá.

- Hogy érted ezt?

- Felbukkant egy másik komplikáció is, ami további maradásunkat körülményessé teszi, és ily módon, pénzszerzési lehetőségeink e helyen megcsappannak.

- Te jó ég, mi van már megint?

- Nem kell azért kétségbeesni. Felbukkant ugyan egy újabb nehézség, de vannak, akik kifejezetten kedvelik a nehézségeket. Ez csak újabb próbákra sarkall és az ember legjobb tulajdonságait hozza felszínre.

Pongo tett néhány tánclépést.

- Elmondanád, mi történt?

- Azonnal. Ismered Polly trubadúrját? Tudod, a keményöklű poétát.

- Mi van vele?

- Hamarosan őt is körünkben üdvözölhetjük.

- Micsoda?

- Csatlakozik piciny társulatunkhoz. Mikor a tumultus megszűnt, a harci zaj elcsitult, a vezérlő tábornokok leléptek a színről, egyedül maradtam a herceggel, aki biztosított arról, hogy majd ő megmutatja Emsworthnek, hogy hol lakik az Úristen. Azt a disznót neki ígérték, és ha Emsworth azt hiszi, hogy kitolhat vele, akkor fenemód téved. El akarja lopni a disznót, és ez ügyben üzent Ricky Gilpinnek, hogy jöjjön és végezze el a melót. A jelenlétemben diktált le egy hosszú táviratot a fiatalembernek, és utasította, hogy azonnal jelentkezzen szolgálattételre.
- De ha Ricky idejön és találkozik Miss Pott-tal, akkor nekünk lőttek. Azt a vasfejű pasast nem tudod úgy lóvá tenni, mint Horace-t.
- Valóban. Ezért hajlok arra, hogy ezt a körülményt a nehézségek kategóriájába soroljam. Viszont Ricky nem mutatkozhat a kastélyban. A herceg úgy instruálta, hogy vegyen ki egy szobát az Emsworth Cimer nevű fogadóban. Így talán nem akad össze Pollyval.
- Ennek kicsi a valószínűsége.
- Belátom, ebben van valami. De bizakodjunk. Szedd össze magad, Pongo! Ki a mellet, húzd be a hasad! Fakadj madárdalra — tral-lalla és csipcsirip.
- Ha érdekelnek a további terveim, le szeretnék feküdni.
- Tedd azt, és pihenj jól.
- Pihenni!
- Arra gondolsz, hogy nem tudsz elaludni? Számold meg a bárányokat.
- Bárányokat? Baxtereket és Lady Constance-okat fogok számolni. És hibbant nagybácsikat! Hahh! — tette hozzá Pongo, majd visszavonult.

Lord Ickenham felvett egy dákót és egy megfontolt lökést végzett a fehér golyón. A gondolatai kissé összegabalyodtak. A hivatkozás Baxterre és Lady Constance-ra egyértelmű volt. De ami a hibbant nagybácsikat illeti, ezen még gondolkodnia kellett.

Lady Constance tehetséges elbeszélő volt. Értette a módját, hogyan kell egy történetet úgy előadni, hogy a hallgatóság pontosan

megértse, miről is van szó, még akkor is, ha ez a hallgatóság pusztán egy olyan unokaöcsből áll, akinek még a rendőrvicceket is magyarázni kell. Lassú nyomfelvétel után Lord Bosham már vérebként követte a történteket, és mielőtt nagynénje befejezte volna, Bosham már tudta, hogy a blandingsi kastélyban ezúttal nem egerek kószálnak szabadon, hanem vérbeli szélhámosok. Ezt már első mondata világossá tett.
- Hűha! — mondta. — Szélhámosok!
- Szélhámosok! — felelt rá Lady Constance és ezzel pontot tett a történet végére.
- Hűha! Hűha! — mondta Bosham erre, újabb bizonyságot téve arról, hogy tudatára ébredt a helyzet komolyságának.
Csend következett. A homlokán megjelenő ráncok, és az arcára kiülő feszült tekintet azt jelezték, hogy Lord Bosham gondolkodik.
- Akkor, Jupiterre — szólalt meg —, ez a madár mégis az a madár! Már azt gondoltam, hogy nem lehet az a madár — magyarázta —, de most, hogy ez kiderült, már tisztán látom, hogy ő volt az a madár. Szőröstül-bőröstül, akármi legyek, ha nem!
Lady Contance igen ritkán volt megfelelő hangulatban az ilyesmihez, ma este pedig, az átélt idegfeszültségek után, tán még kevésbé, mint máskor.
- Mit zagyválsz itt össze, George?
- Erről a madárról beszélek — mondta Bosham, aki már látta, hogy nem fejezte ki elég érthetően magát —, mégiscsak kiderült, hogy ő az a madár.
- Ó, George! — kiáltott Lady Constance és egy kis szünetet tartott. Lehet, hogy kicsit túl szigorú lesz a fiúhoz, de úgy érezte, ennek meg kell lennie. — Igazán, néha úgy érzem, pontosan olyan vagy, mint az apád!
- A behúzós madár — mondta Bosham, aki felbőszült nagynénje lassú felfogóképességén. — A fenébe is, nem felejthetted el, hogy beszéltem neked arról a jampecről, aki a Park Lane-en lelécelt a bukszámmal!
Lady Constance finom metszésű szemei elkerekedtek.
- Csak nem azt mondod, hogy...?

- Dehogynem. Pontosan azt mondom. Szóról szóra. Mikor az állomáson találkoztunk, legelőször azt mondtam magamban: „No, nézd csak! A madár!" Aztán meg azt: „No, nézd csak, mégsem a madár!" Hiszen te mondtad, hogy ez egy nagy hal az egészségügyben. De most, hogy azt mondod, hogy egyáltalán nem nagy hal az egészségügyben...
Lady Constance keményen a szék karfájára csapott.
- Erről van szó! Baxter tévedett.
- Hogyan?
- Mr. Baxter azt gondolta, hogy ezek az emberek azért jöttek, hogy Horace Davenportot összehozzák a lánnyal. De én nem hiszem. A gyémánt nyakláncról van szó. George, azonnal cselekedni kell!
- De mit? — kérdezte Bosham, és beszélgetésük kezdete óta Lady Constance immár másodszor ütközött meg azon, hogyan hasonlíthat ennyire unokaöccsének gondolkodásmódja Clarence nevű fiútestvéréhez, kit oly gyakran szeretett volna egy tompa tárggyal fejbe verni.
- Csak egyetlen dolgot tehetünk. Nekünk...
- Egy fél pillanat. Nem tévesztetted szem elől a lényeget? Ha tudjuk, hogy ezek a faragatlan fickók rosszban sántikálnak, akkor miért nem riadóztatjuk a rendőröket?
- Azt nem lehet. Azt hiszed, én nem gondoltam erre? De ez annyit tenne, hogy Mr. Baxter elveszíti az állását Alaricnél.
- Hogy? Miért? Merre? Mit? Kinél? Miért veszítené el Baxter az állását?
Lady Constance-ot bosszantotta, hogy a tényálladék megvilágításával kénytelen értékes időt vesztegetni, de megcselekedte.
- Ó, áááh — mondta a felvilágosult Bosham. — Már értem. Na és, nem talál másik állást?
- Persze hogy talál. De nyomatékosította, hogy pályáját Alaric alkalmazásában szeretné folytatni, így aztán a te javaslatodat el kell vetnünk. Nekünk...
- Hadd jegyezzek meg valamit. Az elkövetkező napokban nem kívánok a puskámtól messze tartózkodni. Ez hivatalos bejelentés.

Lady Constance toppantott egyet. E művelet hatásos végrehajtása nem könnyű feladat egy ülő hölgy számára, de neki olyan hatásfokkal sikerült, hogy unokaöccsébe, aki gyermekkorában gyakran kapott tőle a hajkefe keményebbik végével, végre belefojtotta a szót. Lord Bosham, bár tervei között szerepelt még néhány szót ejteni szeretett puskájáról, elállt ettől a szándékától.

- Leszel olyan szíves, és nem vágsz folyton a szavamba, George! Azt mondtam, csak egy dolgot tehetünk. Nekünk egy detektívre van szükségünk, aki figyelemmel kíséri ezeket az embereket.

- Hát persze! — Öccséhez, Frederick Threepwoodhoz hasonlóan, aki mostanában bájos feleségének édesatyja által gyártott kutyaeledelek forgalmazásával foglalkozott a távoli Egyesült Államokban, Lord Bosham is falta a detektív- és rémregényeket, és minden, ami kapcsolatban állt a detektívekkel, rokon húrt pendített meg benne. — Ez igaz! És már meg is van az embered, mi?

- Nekem?

- Tavaly járt itt egy detektív, nem?

Lady Constance megrázkódott. Az idézett személy látogatása nem múlt el nyomtalanul. Néha már arra gondolt, nem is fog. Időnként, kései délutánokon, mikor az ember elernyed és hajlamosabb, hogy különös, morbid képzetek ejtsék rabul, mintha még mindig látta volna azt a kisuvickolt bajuszt maga előtt.

- Pilbeam! — sikoltotta. — Inkább gyilkoljanak meg a saját ágyamban, mintsem még egyszer ebben a házban lássam azt az embert. Te nem ismersz egyetlen detektívet sem?

- Én? Nem. Honnan ismernék?... De, Jupiterre, hát persze hogy ismerek... ugrott fel Lord Bosham ihletetten. — Most, hogy utánagondolok, naná hogy ismerek. Horace embere.

- Hogyhogy Horace embere?

Lord Bosham megpróbált visszakozni. Kissé megkésve észlelte, hogy csaknem bizalmas információkat adott ki. Visszaemlékezett, hogy mikor Horace, Londonból idefelé kiöntötte előtte a szívét, a legteljesebb titoktartásra kérte, a rá, mint magándetektívek munkaadójára vonatkozó adatokkal kapcsolatban.

- Nos, mikor azt mondtam, hogy Horace embere, kissé pongyolán fogalmaztam. Ez egy pasas, akiről Horace azt mondta, hogy egy barátja felfogadta, hogy... hogy... izé... csináljon meg neki ezt-azt.
- És megcsinálta?
- Ó, persze hogy meg.
- Ezek szerint megbízható?
- Ó, a lehető legmegbízhatóbb.
- És hogy hívják?
- Pott. Claude Pott.
- Tudod a címét?
- Azt hiszem, benne lesz a telefonkönyvben.
- Akkor igyekezz és beszélj vele. Mondd, hogy jöjjön ide azonnal.
- Rendben van — felelte Lord Bosham.

13. fejezet

A tény, hogy Lord Emsworth Blandings Császárnőjére vonatkozó ultimátumának kézhezvételét követően a herceg arra az elhatározásra jutott, miszerint mozgósítania kell unokaöccsét, Rickyt, mivel az ügyben erőpolitika alkalmazása vált szükségessé nem lepte volna meg a család katonai hagyományait közelebbről ismerőket. Ennek az embernek az apja két ízben is kivágatta a dél-franciaországi villáját a helyi golfpályától elválasztó, nyírott sövényt. Nagyatyja egyszer megcsavarta a bizottmány egy tagjának az orrát, amikor a klubban ebédelvén, egy nem teljesen kielégítő minőségű omlettet tálaltak fel neki. Dunstable hercegei mindig gőgös, büszke emberek voltak, akik bármikor készek a sértések megbosszulására, intézményes megtorlás alkalmazására — röviden, az utolsók, akiktől mások büntetlenül megvonhatják betevő disznajukat.

A gyors beavatkozásnak köszönhetően a válla hamarosan megszűnt sajogni. Mikor a rákövetkező reggelen felébredt, úgy találta, hogy csupán egy kis merevséget érez válltájékon. De

lelkiállapotában, sajnálatos módon, nem következett be hasonló javulás. Késő éjjelig feküdt ébren, és közben Lord Emsworth fondorlatosságán elmélkedett. De az új nap sem hozott enyhülést. A keserű szájíz nem múlt el, és ez ébren tartotta elhatározását, hogy harcba szálljon jogaiért.

Ebédkor egy távirat jött unokaöccsétől, hogy az ötórás vonattal érkezik. A következő napon, egy újabb álmatlanul töltött éjszaka után, tíz órakor a herceg magához rendelte titkárát, Rupert Baxtert, s kinevezte a kastély garázsából igénybe veendő személygépkocsi parancsnokává, továbbá utasította, hogy vigye az Emsworth Címerhez címzett fogadóba. Pontosan fél tizenegykor érkezett a helyszínre, ahol egy vörös hajú, szeplős fiatalember üdvözölte őt a hallban.

Horace Davenport és unokatestvére, Alaric Gilpin között a rokonoknál szokásos hasonlatosságnak a szikrája sem volt meg. Fizikumukat mindketten apjuktól örökölték, és Ricky Gilpin atyja egy méreten felüli, pankrátori mellbőséggel rendelkező úriember volt. E mellkas apáról fiúra szállt és két fiúgyermeknek is elegendő izomkötegekkel járt. Rickyt nézve az embert talán némileg meglepte, hogy versírással üti el szabad idejét, ugyanakkor fenntartás nélkül elfogadta, hogy tényleg ő takarította el a zöldségeseket a Covent Gardennél.

Ám annak ellenére, hogy külseje most is éppoly tiszteletet parancsoló volt, mint mindig, és továbbra is olyan ember benyomását keltette, akivel egy galamblelkű állampolgár nem szívesen vonul félre egy sötét mellékutcába, Ricky Gilpin ezen az áprilisi reggelen szinte egyetemes szeretetet érzett minden teremtett lélek iránt. Egy ártatlan gyermek is játszópajtásának fogadta volna most, mint ahogy az Emsworth Címer fogadó macskája ezt meg is cselekedte. Marcona külső mögött Móka Miki — íme, ez Ricky Gilpin.

Semmi sem tölt el túláradóbb szeretettel egy fiatal férfit olyan eseményeket követően, amelyekből joggal gondolhatta, hogy szíve hölgye elhidegült tőle, mint ha álmainak e nagyasszonya kijelenti, hogy csakis ő az egyetlen férfi az életében, és ha meg is történt, hogy

egy táncos-zenés összejövetelen egy zulu harcos társaságában mutatkozott, ez utóbbit úgy kell tekinteni, mint egy méla órán kézbe vett, egyszerű játékszert. Polly Pott bizonyságtétele, hogy Horace Davenport a Bohémek Bálján történtek ellenére is elhanyagolható tényező maradt az életében, a velejéig megrázta Rickyt. És ráadásul még ott volt nagybátyja távirata is...

Ez a távirat, úgy vélte, csakis egyet jelenthet. Azaz, elérhető közelségbe kerül egy lehetőség, amely majd lekötelezi irányában a nagybácsit — röviden, olyan helyzetbe kerül, mikor az nemigen kerülheti el, hogyan viszonozza a szívességet. Úgy érezte, a herceg véleménye, ami a Hagymaleves Hadművelet támogatását illeti, nagyrészt megváltozik azután, hogy ő kihúzza a slamasztikából, bármi legyen is az, ami SOS küldésére késztette.

Egy reménykedő és derűlátó Ricky Gilpin szállt fel tehát előző délután a Market Blandingsbe tartó ötórás vonatra, és egy vidám és túláradó kedélyű Ricky Gilpin volt az, aki most sonkaszerű tenyerét kinyújtva a herceg felé közeledett. Csak ekkor vette észre, hogy rokonának karja egy háromszögletű kendőben pihen.

- Te jó isten, Alaric bácsi! — kiáltott fel rémülettől és aggodalomtól vibráló hangon. — Megsérültél? Nagyon sajnálom. Micsoda szörnyűség! Micsoda pech! Mi történt?

A herceg felhorkant.

- Kificamítottam a vállam, mikor egy tojást vágtam a titkáromhoz.

Sokan vannak, akik ilyen tájékoztatás hallatán valami helytelen megjegyzésre ragadtatnák magukat. Ricky azonban tökéletesen viselkedett.

- Mi a fenét követhetett el, hogy kénytelen voltál tojást vágni hozzá? — mondta indignálódva — Az az ember egy ökör. Ki kellene rúgni.

- Meg is teszem, mihelyt befejeztük a beszélgetést. Csak ma reggel tudtam meg, hogy ő volt a füttyös fickó. Mióta csak ide lejöttem — magyarázta a herceg —, egy titokzatos valaki folyton a „Hol odalenn csillog a Loch Lomond”-ot fütyörészte az ablakom alatt. Az idegeimre ment. Ronda egy nóta.

- Utálatos.

- Nem volt szándékomban eltűrni.

- Nagyon helyes.
- Felfegyverkeztem tojásokkal.
- Ez aztán az előrelátás.
- Hogy hozzá vágjam.
- Csakis.
- Tegnap este is ott volt, és persze újra ezzel a tésztával, én pedig megnyomtam az elsütő billentyűt. És mit tesz isten, ma reggel Connie felkeres és összeszid, hogy szégyelljem magam, mert így viselkedtem szegény Mr. Baxterrel.
- Hogy mondhat valaki ekkora sületlenséget? Ki ez a némber?
- Emsworth nővére. Lord Emsworth, Blandings, kastély. Most épp ott időzöm. Persze hogy tökkelütött.
- Az holtbiztos. Minden valamirevaló kiegyensúlyozott asszony egy pillanat alatt belátná, hogy tiéd az igazság. Nekem úgy tűnik, Alaric bácsi — mondta Ricky melegséggel a hangjában —, hogy egy céltudatos és következetes üldözési kampány áldozatául szemeltek ki téged, és nem lep meg, hogy hívattál. Mit kívánsz, mit tegyek? Vágjak még egypár tojást ehhez a Baxterhez? Csak egy szavadba kerül és már ma hozzálátok.

Ha a kendő nem akadályozza, a herceg megveregette volna unokaöccse vállát. Lelkiismeret-furdalást érzett, hogy ennyi éven át így félreismerte. Lehet, hogy Ricky Gilpinnek megvannak a maga hibái — egyesek ferde szemmel néznek versfaragási mániájára —, de a szíve arany.

- Nem — mondta a herceg. — Mától fogva egyetlen tojásvégre kívánkozó Baxter sem lesz a közelben. Pár nappal ezelőtt egyszer már kirúgtam, de valami bolond lágyszívűségtől vezérelten vissza-fogadtam. De most betelt a pohár. Egyébként azért jöttem, hogy a disznóról beszéljünk.
- Miféle disznóról?
- Emsworthéről. Ez is az ellenem irányuló önkény újabb megnyilvánulása!
- Csak nem uszítottak rád egy disznót? — találgatott Ricky.
- Emsworth azt ígérte, hogy nekem adja.
- Ááá, már értem.

- Semmi írás, persze, csak a szokásos, úriemberek közötti megegyezés, melyet mindkét fél minden részletében elfogadott. És most visszakozik.
- Micsoda! — Ricky nem gondolta volna, hogy az emberi természet ilyen mélyre is süllyedhet. — Úgy érted, hogy vissza akarja vonni adott szavát? Az az ember egy gálád mezei poloska.
- A herceg immár teljesen biztos volt abban, hogy tévedett a csodás ifjú embert illetően.
- Ennyire szíven ütött a dolog, fiam?
- Így kell válaszolnia erre minden becsületesen gondolkodó embernek. Végül is az ember bizonyos törvények szerint él.
- Így igaz?
- És elvárja, hogy azokat mások is betartsák.
- Pontosan.
- És most, feltételezem, azt akarod, hogy elcsórjam a disznót neked — kérdezte Ricky.

A herceg csak kapkodott a levegő után. Unokaöccse iránti csodálata most hágott a tetőfokára. Azt hitte, hosszú perceket kell majd eltöltenie fáradságos magyarázkodással. Úgy érezte, a mai fiatalokban ritkán fedez fel az ember az erkölcsi töltéssel párosuló ilyen kitűnő intelligenciát.
- Erről van szó! — mondta. — Mikor ilyen, Emsworth-féle emberekkel van dolgunk, nem válogathatunk az eszközökben.
- Nem hát. Ami belefér. Nos, hogy lássak hozzá? Néhány tanácsra azért szükségem van, ugye megérted?
- Na persze, persze. Meg is kapod. Már rengeteget gondolkodtam a dolgon. Szinte egész éjjel nem aludtam...
- Gyalázat!
- ... és mielőtt elnyomott volna az álom, már a legutolsó részletekig előttem volt az akció terve. Ma reggel még egyszer átgondoltam, és hibátlannak találtam. Van tollad és papírod?
- Itt van. A felső lapot letépem. Rajta van néhány vázlat egy balladához.
- Köszönöm. Tehát akkor — mondta a herceg, és a művészi alkotómunka idegfeszültségének hatására belefújt a bajuszába —

csinálok egy térképet a számodra. Itt van a kastély. Ez itt az én szobám. Előtte gyep van.
- Gyep — hangsúlyozta, és lerajzolt egy rosszul kisütött omlettet.
- Gyep — ismételte Ricky átnézve nagybátyja válla felett. — Látom.
- Itt, a gyep végénél az út lekanyarodik. Tovább kígyózik egy széles rekettyés mentén — ez a gyep távolabbi végénél van —, aztán még tovább a rét mellett, ami a konyhakerthez csatlakozik. Ezen a réten — folytatta a herceg és a nevezett pontot egy kereszttel jelölte meg — van az ól, ahol a disznó székel. Látod, mi ennek a stratégiai jelentősége?
- Nem.
- Én sem láttam — ismerte el a herceg gálánsan — egészen a ma reggeli fogmosásig. És akkor hirtelen átcikázott rajtam.
- Rettentő okos vagy, Alaric bácsi! Néha arra gondolok, hogy híres tábornok lehetett volna belőled.
- Rájössz majd te is. Ha valaki kihozza a disznót az ólból, megbújhat vele a rekettyésben, ami biztosítja az álcázást. Csak akkor fenyegeti a felfedezés veszélye, amikor a gyepen átvág a szobámhoz. Azt javaslom, ezt az akciót szemtanúk kizárásával hajtsuk végre.
Ricky pislogott.
- Nem tudlak követni, Alaric bácsi. Csak nem akarod azt az állatot a szobádban tartani?
- Éppen ez a tervem. A szoba a földszinten van, széles franciaablakokkal. Mi sem egyszerűbb, mint az ablakon át behozni a disznót és elraktározni a fürdőszobában.
- És ott tartod egész éjjel?
- Ki beszél itt éjjelről? Délután kettőkor érkezik a fürdőszobába. Használd az eszedet! Délután kettőkor mindenki ebédel. Inasok, lakájok, és így tovább, mind az ebédlőben. Szoba-, konyha- és egyéb lányok, akik a hálószobákat, konyhát és minden egyebet már kora reggel rendbe tettek. És sikerült megtudnom, hogy a kanász is elmegy ebédelni. Tiszta a levegő. Egy egész kondát el lehetne hajtani délután kettőkor a blandingsi kastély sertéstelepéről, a leleplezés veszélye nélkül.
Ricky le volt taglózva. Igazi vezérkari munka.

- Délután a disznó a fürdőszobában marad — folytatta a herceg —, amíg az est le nem száll. Akkor...
- De bácsikám, szinte holtbiztos, hogy ezalatt valaki bemegy a fürdőszobába. Szobalányok tiszta törülközőt hoznak...
A herceg egy vezérlő tábornokhoz illően kihúzta magát.
- Szeretném én azt látni, hogy valaki bemegy a fürdőszobámba, ha én nem engedem. Egész álló nap a szobámban maradok, és egyszer és mindenkorra megtagadom a belépési engedélyt mindenkitől. Még vacsorázni is ott fogok. És ha bármelyik átkozott szobalány azt hiszi, hogy rám erőszakolhat valamilyen tiszta törülközőt, akkor majd tőlem megkapja a magáét. Aztán a vacsora alatt te visszajössz. Az autót itt hagyod — és a térképvázlatra bökött húsos mutatóujjával —, ahol az út a gyep végén levő bozótnál elkanyarodik. Elhajtod a disznót, berakod a kocsiba és hazaviszed hozzám, Wiltshire-be. Van valami, amit nem értettél meg?
- Nincs, Alaric bácsi.
- És mit gondolsz, meg tudod csinálni?
- Fejen állva is, Alaric bácsi. Már benne is van a kosárban. És hadd jelentsem ki, nem hiszem, hogy lenne Angliában még egy ember, aki így ki tudná gondolni az egészet. Egyszerűen zseniális.
- Úgy gondolod, hogy ez a helyes kifejezés?
- Mi az, hogy!
- Talán igazad van.
- Tuti, hogy igazam van. Ez a hamisítatlan, jéghideg agymunka legkivételesebb megnyilvánulása, amivel valaha is találkoztam. Mit csináltál a világháborúban, Alaric bácsi?
- Ó, ezt is, azt is. Országos jelentőségű dolgokat.
- Arra gondoltam, hogy nem tartoztál-e a vezérkarhoz.
- Ó, nem. Azt azért nem.
- Micsoda pocsékolás! Micsoda felelőtlenség! Még szerencse, hogy ott volt a flotta.
Az Emsworth Címer fogadó halljában a lehető legbensőségesebb hangulat uralkodott. A herceg szerint nagyon kedves Rickytől, hogy így hízeleg. Ricky azt válaszolta, hogy a „hízeleg" szó aligha a helyes kifejezés, mert csupán őszinte véleményt nyilvánított, s aki

valaha is akadt már össze zsenivel, annak osztania kell ezt. A herceg megkérdezte, nem akar-e Ricky inni valamit. Ricky ezt túláradóan azzal köszönte meg, hogy ilyen korán sosem. A herceg megkérdezte, írt-e valamit az utóbbi időben. Ricky azt felelte, hogy nem mostanában írta ugyan, de egy szonettje meg fog jelenni a Költészeti Szemle következő számában. Csuda érdekes dolog, mármint a szonett, ugye, mondta a herceg és az iránt érdeklődött, vajon Ricky meghatározott órarend szerint szokott-e dolgozni, vagy csak leül és várja, hogy megszállja az ihlet. Ricky erre azt válaszolta, hogy számára a legjobbnak az a módszer bizonyult, ha csendben üldögél, amíg egy ötlet fel nem bukkan, akkor felpattan, ráveti magát, üstökön ragadja és többé el sem engedi. A herceg kijelentette, hogy ha valaki egymillió fontot ajánlana fel, akor sem tudna verset írni, mert ismerni kell a trükkjét, és össze sem lehet hasonlítani azzal, ami igazi, kemény agymunkát igényel, és példának disznólopások lebonyolításának kitervelését hozta fel. Ehhez kell az igazi spiritusz — mondta Ricky.

- Csak egyetlen szó lehet alkalmas annak érzékeltetésére, ami a homályos hall ölén lejátszódott — a felek szinte turbékoltak. Éppen ezért ezerszer is sajnálatos, hogy Rickynek elő kellett hozakodnia valamivel, ami e harmónia megbontásával fenyegetett.

- A költők társadalmilag az üzletemberek osztályába tartoznak. Shakespeare ugyan azt írja a költő szeméről, hogy az szent őrületben cikázik menny és föld, föld és menny között, és ebben a mozgásban nincs hely sem evilági porhüvely, sem hírnév számára, de a gyakorlatban az ember úgy találja, hogy e szem egyik sarka általában a bevétel alakulására kacsint. Ricky sem volt kivétel. Mint minden költő, ő is szentelt az álmodozásnak perceket, de ha egy szerkesztő a legutóbbi flekk fejében előre kialkudott egy font helyett csak 99 pennyről szóló csekket küldött neki, nem sok víz folyt le a Themzén, mire az asztalán talált egy igen éles stílusban megfogalmazott levelet, vagy fülei égni kezdtek a telefonkábelen hozzá eljuttatott üzenet hallatán. És most, miután elfogadta a megbízást és a részleteket széltében-hosszában megvitatták, nagyon szeretett volna tiszta vizet önteni a pohárba.

- Apropó, Alaric bácsi — szólalt meg.
- He? — kapta fel a fejét a herceg, akinek félbeszakították egy hosszúnak ígérkező elbeszélését egy általa Dél-Afrikában megismert emberről, aki egyszer állítólag írt egy csasztuskát.
Ricky, noha érezte, hogy az ilyen természetű beszélgetéseket legjobb, ha az ügynökével intézteti el az ember, eltökélte magát.
- Van még egy apróság — mondta. — Számodra mikor megfelelőbb a csekket ideadni, mielőtt a munkát elvégeztem, vagy utána?
A hercegből áradó barátságos melegség egy hirtelen fuvallattal eltűnt. Mintha egy langyos fürdőben kéjelegve egy titkos kéz hirtelen rányitotta volna a hideg csapot.
- Csekket? Miféle csekket?
- Hát a kétszázötven fontról.
A herceg hátrazökkent a székében, felcsapódó bajusza, mint a szél korbácsolta hullám, megtört a Dunstable-orr kemény és sziklaszerű partjain. Egy gyengébb bajusz a gyors, agonizáló lihegéstől talán gyökerestül kiszakadt volna. Az unokaöccséről alkotott iménti jó véleményét sürgős revízió alá vetette. Bár lelkiviláguk számos ponton különbözött, abban mégis egy volt Mr. Pott-tal, hogy ugyanolyan nehezen szabadult meg a pénztől, mint amaz. A herceg megbecsülését csak egy kivételes egyéni bájjal bíró ember lett volna képes megtartani azt követően, hogy kétszázötven fontot kért tőle.
- Mi az ördögről beszélsz te itt? — kiáltotta.
Ricky kissé megszeppentnek látszott, mint a tigrisketrec előtt megtorpanó állatkerti látogató, de annak ellenére, hogy nem volt biztos benne, vajon a vasrács elég erős-e, továbbra is eltökélt maradt.
- Biztos vagyok benne, hogy ezúttal rendelkezésemre bocsátod a hagymaleves-stand megvásárlásához szükséges összeget. Emlékszel, néhány nappal ezelőtt már megvitattuk a kérdést Londonban. Akkor még ötszázról volt szó, de azóta a pasas lement kettőötvenre, feltéve, ha a pénzt a hét végéig a tenyerébe számolom. Szerintem a legjobb az lenne, ha most töltenéd ki a csekket. Akkor még ma postázhatnám, és már holnap meg is kapná. De

természetesen, ahogy neked jobban megfelel. Amennyiben a pénzt péntek reggelig megkapom...
- Fogalmam sincs, honnan veszed ezt a zöldséget!
- Úgy érted, hogy nem adsz kettőszázötven fontot sem?
- Nyilván úgy értem, hogy nem adok kettőszázötven fontot sem — vágta rá a herceg és helyreállítva bajuszának eredeti elhelyezkedését, rágni kezdte azt. — Bah! — mondta, mintegy összefoglalva a történteket.
A turbékolásnak ezennel vége volt.
Feszült csend függött az Emsworth Címer hallja felett.
- Már azt hittem, utoljára hallom ezt a sületlen nonszenszt — törte meg a herceg a csendet. — Mi a fenét akarsz ezzel a hagymaleves-standdal?
Talán a közelmúlt meghitt közelségének emléke — ha lehet így mondani, két, a szonettekről kedélyesen tréfálkozó haver — ösztönözte Rickyt arra, hogy őszinte legyen nagybátyjával. Mialatt beszélt, tudatában volt, hogy az őszinteség olyan tulajdonság, amelyet túlzásba is lehet vinni, és ez a jelen helyzetben kedvezőtlen következményekhez vezethet. De amennyiben a másik fél jobbik énjére kíván hatni, valami hathatós indokkal kell kirukkolnia. És erre csak egyetlen esélye volt — Mr. Pott, Silver Ring-i napjaiban valószínűleg 100 a 8-hoz adta volna —, mégpedig, hogy az ahogy mondani szokták, utat talál a másik szívéhez. Végül is, még a legmegrögzöttebb agglegények is elandalodnak néha egy szép szerelmi románc hallatán.
- Meg akarok nősülni — mondta.
Meglehet, létezik valami, ami utat talál a herceg szívéhez, ám, ami azt illeti, zord külseje e pillanatban ennek semmi jelét nem mutatta. A szemei kidülledtek, mint a tengeri ráké, bajusza pedig ismét felcsapódott orrának hullámtörőjéig.
- Nősülni? — kiáltott. — Hogy érted azt, hogy megnősülni? Te meg vagy húzatva!
Ricky ennek a napnak minden teremtett lélek iránti szeretettel vágott neki, és remélte, hogy ezt a hangulatot képes lesz magában

megőrizni. De nem tehetett róla, ha úgy érezte, hogy a Gondviselés, nagybátyja megteremtésével, kissé túl nagy próbatétel elé állította.
- Még ilyen sületlenséget sem hallottam életemben! Hogy a fenébe engedhetsz meg magadnak egy házasságot? Az évi jövedelmed körülbelül egy lyukas garas, azt is az anyád hagyta rád, és nehogy azt hidd, hogy a szonettjeidből akár a napi cigarettára is futja.
- Éppen ezért akarom megvenni azt a hagymaleves-standot!
- Te képes lennél holmi paprikajancsiként hagymalevest osztogatni?
Rickynek nagy erőfeszítéssel sikerült megállnia, hogy ehhez megjegyzést fűzzön. Érezte, a legjobb, ha hallgat. Nagy lelkierő kellett ugyan azt hagyni, hogy a másik a vitában előnyre tegyen szert, ám ez mégis ígéretesebbnek látszott, mint a kibékülés felé vezető minden utat lezárni egy fitymáló megjegyzéssel. Ámbár, ami igaz, az igaz, ezúttal még egy fitymálásnyi megjegyzés sem jutott eszébe.
A herceg bajusza úgy lengedezett, mint a parti moszat apály idején.
- És magamból is paprikajancsit csinálnék, ha magyarázkodnom kellene egy unokaöcs miatt, aki levest méreget egy nagy vájdlingból. Éppen elég, hogy a barátaim tudnak arról, hogy verseket írogatsz. „Mit csinál az unokaöcséd manapság?" — folytatta a herceg, egy érdeklődő barátot utánozva, aki hogy, hogy nem, valami okból kifolyólag magas fejhangon beszélt. — „Testőrség? Diplomáciai szolgálat? Ügyvédbojtárság?" „Dehogy" — válaszolom én — „Verseket ír" — és akkor az a borzalmas hallgatás! És most azt terjesszem, hogy egy átkozott levesszállítóvá avanzsáltál? Hahh!
Bíborvörös pír öntötte el Ricky arcát. Tettre és ugrásra mindig kész vérmérséklete most olyan állapotba hozta izmait, mint egy mutatványra készülő akrobatáé.
- Ami pedig a nősülési szándékot illeti... Miért akarsz megnősülni? He? Miért?
- Csak hogy megszabaduljak a lánytól. Ki nem állhatom.
- Mi?!

- Mit gondolsz, miért akarok megnősülni? Miért akarnak az emberek megnősülni? Azért akarok megnősülni, mert megtaláltam a legcsodálatosabb lányt a világon és szeretem.
- De hisz azt mondtad, hogy meg akarsz tőle szabadulni!
- Mindössze megpróbáltam mulatságos lenni.

A herceg bekapott egy falat bajuszt. Úgy látszott, az aromát kielégítőnek találta, mert vagy egy percig kérődzött rajta, aztán egy ismételt, erőteljes fuvallattal újra kibocsátotta magából.
- Ki az a lány?
- Nem ismered.
- De ki az apja?
- Semmi különös.

Hirtelen baljós nyugalom szállta meg a herceget, és ez hasonlatossá tette egy olyan vulkánhoz, melyet kizárólag csak saját akarata tart vissza a kitöréstől.
- Ne is mondj többet! Mindent értek. Az a lány egy senki.
- Egyáltalán nem!
- Velem ne vitatkozz! Ez eldönti a dolgot. Egyetlen pennyt sem kapsz tőlem.
- Rendben van. Te pedig egyetlen disznót sem kapsz tőlem.

A herceg hátratántorodott. Ritkán fordult elő, hogy nyílt lázadással találta magát szemben. Sőt, az igazat megvallva, ez még sosem fordult elő vele, és egy pillanatig nem is tudta, mitévő legyen.

Aztán magához tért, és a megszokott, parancsoló tekintet visszatért kidülledt szemeibe.
- Ne használd ezt a hangot velem szemben, ha jót akarsz.
- Most semmilyen piszkavasat nem tudsz a kezed ügyébe keríteni — mondta Ricky. — Az ár, amit a disznólopásért felszámítok, kettőszázötven font disznónként és személyenként, és ha nem kívánod a feltételeimet elfogadni, akkor az üzletből semmi sem lesz. Ha viszont hajlandó vagy kifizetni ezt az igazán szerény összeget ezért a nagyon nehéz és munkaigényes vállalkozásért, részemről hajlandó vagyok eltekinteni a sértésektől, amelyeket arra a lányra tettél, akitől megtiszteltetés lesz a részedre, hogy a családhoz csatlakozik.

- Hagyd abba ezt a bolond beszédet! A lány nyilván az aljanéphez tartozik. Maga a tény, hogy az ember unokaöccse az emberi faj legaljával keveredik, elég ahhoz, hogy gutaütést okozzon. Egyenesen megtiltom neked, hogy elvedd ezt a szobalányt.

Ricky mély lélegzetet vett. Az arca olyan volt, mint a viharos égalja, tekintete cipészárként fúródott nagybátyjáéba.

- Alaric bácsi — mondta —, az ősz fejed megóv tőlem. Egy sír szélén álló aggastyán vagy, aki...

A herceg összerezzent.

- Mit értesz az alatt, hogy a sír szélén állok?

- A sír szélén állsz — ismételte Ricky határozottan. — És én nem foglak belelökni azzal, hogy szájon vághlak, pedig minden kiejtett szavad ezért rimánkodott. De szeretnék mondani valamit. Te vagy a legrondább vérszívó kullancs, akinek a szíve köré az elmúlt fél évszázad során az éhező proletároktól elorozott sonkától és vörösbortól vastag hájréteg rakódott. Rosszul vagyok tőled. Megmérgezed a levegőt magad körül. Viszlát, Alaric bácsi — mondta még Ricky, miközben tüntetően hátrált. — Azt hiszem, jobb, ha elnapoljuk ezt a megbeszélést, különben goromba találok lenni.

És egy olyan búcsúpillantással, amelyet unokaöcs még nem vetett nagybácsira, Ricky Gilpin az ajtóhoz ment és távozott. A herceg ülve maradt. Egy ideig úgy érezte, képtelen felállni.

Egy parancsoláshoz szokott lelkületű embernek meglehetősen kellemetlen dolog kosarat kapni egy pelyhedző állú ifjútól, ezen túlmenően unokaöccse eltökéltsége, amellyel az ő ellenkezése dacára is ragaszkodott ehhez a táncosnőhöz, vagy akárkihez, akivel összeadta magát, önmagában is elegendő lett volna, hogy átmeneti kómát hagyjon maga után. De még ennél is bénítóbb volt annak felismerése, hogy, eltaszítva magától Ricky Gilpint, eltaszította az egyetlen embert, aki a Császárnő becses személyét biztosíthatná a számára. Disznótolvajok nem teremnek minden bokorban.

Dunstable hercege azok közé tartozott, akik könnyen esnek a megszállottság bűnébe, és noha a józan ész mindent elkövetett, hogy meggyőzze, miszerint az életben egy disznó megszerzésén kívül még számos cél létezik, melyekért küzdeni érdemes, mégis úgy

érezte, hogy csakis ez lehet a boldogság és megelégedettség forrása. Az a fajta ember volt, aki akarta, amit akart, és amit most akart, az nem volt más, mint a Blandings Császárnője.

Egy közeli, hűvös hang rezzentette fel elmélkedéséből.

- Elnézést, méltóságos uram.

- He? Mi az? Mi az?

Rupert Baxter továbbra is igyekezett hűvös maradni. Rideg ellenérzést táplált ez iránt az ember iránt. Nem kedvelte azokat, akik tojásokkal hajigálják. Nem is olyan ember volt, akit ellágyítana a csodálat, amely az ilyen, az adott, nehezítő körülmények mellett is nagyfokú pontossággal végrehajtott dobáshoz hasonló, kimagasló sportemberi teljesítményeket övezi.

- Egy rendőr az imént felhívta a figyelmemet, hogy a kocsit el kell vinni a fogadó bejáratától.

- Igen? Akkor mondja meg neki, azt üzenem, hogy ő egy istenverte, fontoskodó aktakukac.

- Méltóságod engedelmével, inkább azt javasolnám, hogy vigyük a kocsit a sarkon túlra.

A herceg nem válaszolt. Hirtelen fellobbanó ihlet szállta meg.

- Hé, maga! — mondta. — Üljön le!

Rupert Baxter leült. A herceg jól szemügyre vette, és látta, hogy a múzsa nem tévedett. A titkár erős, keménykötésű férfi volt, pompásan illett olyan mutatványok bemutatásához, mint amilyen a disznóknak ólból való kicsempészése. Egy perce még úgy érezte, hogy Rickyben csalódván hasztalan keres segédet a munka dandárjának elvégzésére. És most, íme, úgy tűnt, mégis megtalálta. Erről az oldalról nem számíthatott ellenszegülésre. Nagyon is tudatában volt, mily nagyra értékeli Rupert Baxter jelen pozícióját.

- Lopott már disznót? — kérdezte.

- Még nem — felelte Rupert Baxter kimérten.

- Akkor — mondta a herceg — épp itt az ideje.

14. fejezet

Körülbelül du. három óra lehetett, mikor a Market Blandings-i taxi (tul. Ed Robinson) befordult a blandingsi kastély kapuján, és csikorogva nekivágott a hosszú bekötőútnak. Mr. Pott a taxi benzinbűzös belsejéből első ízben emelhette tekintetét Emsworth őrgrófjainak történelmi hajlékára.

Az ő érzései, miközben a fenti műveletet elvégezte, nagyban különböztek a hasonló körülmények között idelátogató vendégekétől. Claude Pott realista volt, és ez a fantáziájában is megmutatkozott. Míg mások, először pillantva egy régi rend utolsó védőbástyájára, általában megcsodálták a festői parkot és az ősi, nemes fákat, avagy megremegtek a romantikus borzongástól arra gondolván, mi mindent láthattak e falak a régi, szép napokban, mikor a lovagokat még az erények jellemezték, ő mindössze arra gondolt, hogy egy ilyen hely gazdája bizonyosan rendelkezik azzal, ami egy Perzsa Királyok partihoz szükséges.

- Mr. Pott, éppúgy, mint Ricky, jó hangulatban érkezett Market Blandingsbe. Lord Bosham telefonhívása éppen lefekvés előtt találta, s ez először ingerültté tette. Ám amint felismerte, hogy a beszélő egy ügyfél, sőt, nemcsak egy szimpla ügyfél, hanem olyan ügyfél, aki a blandingsi kastélyba invitálja, a borúra derű jött. Es ez az érzés azóta sem múlt el.

Mióta csak megismerte Lord Emsworthöt, közelebbi, bensőségesebb kapcsolatra vágyott vele, mert tapasztalt szeme azonnal meglátta benne a balekok királyát. Úgy érezte, Emsworthöt az Anyatermészet is arra teremtette, hogy jóemberek partnere legyen a Perzsa Királyok nevű kártyajáták űzésében, és a gondolat, hogy mikor végre mindketten megtalálták a párjukat, úgy mentek el egymás mellett, mint hajók az éjszakában, keserű szájízt okozott. És erre most felkérik, hogy keresse fel Lord Emsworth otthonát, mi több, még fizetnek is érte...

Nincs mit csodálni tehát, hogy Claude Pott az életet rózsaszínben látta. A derűlátás akkor is tartott, mikor a taxi megérkezett a bejárati

ajtóhoz és Beach, a komornyik bevezette a dohányzóba, ahol egy jól szituált, divatosan öltözött, a nadrágja fenekét a kandalló hívogató tüzénél melengető fiatalembert talált.
- Mr. Claude Pott, mylord — jelentette be Beach, és visszavonult. Modorában az a visszafogottság volt érezhető, amellyel a komornyikok szeretik kihangsúlyozni, hogy ők nem tehetők felelőssé a különös látogatóért.
- A divatosan öltözött fiatalember viszont maga volt a megtestesült szívélyesség.
- Hello, Pott! Szóval megjött, mi? Jó. Csodás. Kitűnő. Fantasztikus. Foglaljon helyet, öreg szaglász! A nevem Bosham. Mellesleg Lord Emsworth fia vagyok. Hogy felfrissítsem az emlékezetét, én vagyok az a pasas, aki felhívta.

Mr. Pott úgy érezte, képtelen megszólalni. Megbízójának látványa mélyen felkavarta.

Egész mostanáig úgy tekintett Lord Emsworthre, mint a lehető legígéretesebb lelőhelyre, amit csak aranyásó telekkönyveztetni remélhet, ám annak fiára vetett egyetlen pillantás is tudtára adta, hogy tévedett. Minden jóravaló ember ilyen balekről álmodik. Hosszú pillanatokig, csendben, úgy meredt Lord Boshamre, ahogy Cortez nézhette az először megpillantott Csendes-óceánt. Nem túlzás kijelenteni, hogy Mr. Pott úgy érezte, mintha egy ismeretlen bolygó úszott volna a látómezejébe.

Lord Bosham az üdvözlőbeszédet követően szintén elgondolkodott. Oly sok, vásárlásait postai megrendelések útján lebonyolító embertársához hasonlóan, most, hogy a csomagot kibontotta, arra gondolt, hogy mégiscsak jobb lett volna az árut vásárlás előtt szemrevételezni. Miként Pongo Twistletonnak is egy korábbi alkalommal, neki is olyan érzése támadt, hogy ha ez az előtte álló fura figura valóban detektív, akkor a detektívekről alkotott elképzeléseit gyökeresen felül kell vizsgálnia.
- Maga a valódi Pott?

Úgy festett, Mr. Pott-tól, aki a Pottok valódiságát, illetve hamisságát firtató kérdést önmagának sem szívesen tette fel, nehezen kap segítséget.

- Úgy értem, a magándetektív. Az ujjlenyomatos-nagyítós pasas.
- A névjegyem — szólt kurtán Pott, aki már többször átélt hasonlót.
Lord Bosham megvizsgálta a névjegyet és meg volt győzve.
- Ááá — mondta. — Helyes. Nos, visszatérve arra, amiről beszéltem, szóval megjött, he?
- Igen, uram.
- Tegnapra vártam.
- Sajnálom, Lord B. Jöttem volna, ha tudok. De a fiúk a Yardon nem engedtek.
- Miféle Yardon?
- A Scotland Yardon.
- Ó? Ah? Na, persze. Maga nekik is dolgozik? — kérdezte Lord Bosham, úgy érezve, hogy ez már döfi.
- Ha megakadnak valahol, mindig engem hívnak — mondta Pott hanyagul. Ez kifejezetten kemény dió volt.
- Mi volt az?
- Nem beszélhetek róla — felelte Mr. Pott. — A számon lakat a Hivatalos Titoktartási Törvény. Nyilván hallott már róla.
Lord Bosham belátta, hogy balsejtelmei megalapozatlanok voltak. Ahogy visszaemlékezett, könyvtára legizgalmasabb detektív regényének főszereplői között nem egyet gátolt — vagy legalább hátráltatott — a félrevezető külső megjelenés. Buxton Black, a „Három halott Mistleigh Court-ban" főhőse és Drake Denver a „Kékszalagos gyilkosságok”-ból jutott hirtelen eszébe. Az elsőről azt hitték, vagyonos ügyvéd, a másikról, hogy semmirekellő aranyifjú. Hogy Mr. Pottról mit is higgyen, azt ebben a pillanatban nem tudta eldönteni, de a lényeg, hogy ez nem számít.
- Hát akkor térjünk a lényegre, nemdebár?
- Örömömre szolgálna, ha röviden körvonalazná a tényállást.
- Röviden? — Lord Bosham tétovának látszott. — Nem tudom, sikerül-e. Ami azt illeti, kedves kopó barátom, ez egy meglehetősen hosszú és bonyolult történet. De olyan rövidre fogom, amilyenre csak tudom. Tudja, mi az a szélhámos?
- Igen, uram.

- Szóval, van egypár belőlük a házban. Ez a lényeg. Három — érti, három! — és úgy szélhámoskodnak, mint a sicc!
- Hmm.
- Erre nyugodtan mondhatja, hogy „Hmm". A tényállás rettenetesen felháborító, és egyáltalán nem csodálkozom, hogy szegény nagynéném így reagált. Egy nő számára nem kellemes érzés, hogy valahányszor a szobájába megy egy zsebkendőért vagy akármiért, félő, hogy ott találja a gazfickókat, amint tűvé teszik a szobát az ékszeresdobozért.
- Férfiakról van szó?
- Kettő férfi. A harmadik viszont, a fentiekkel szöges ellentétben, nő. És ha már szót ejtettünk róla, akkor itt az ideje, hogy megismerkedjen az úgynevezett Baxter Elmélettel. Maga megjegyzi a dolgokat vagy noteszt használ?
- Ez a Baxter az egyik szélhámos?
- Nem — felelte Lord Bosham, azzal az elhatározással, hogy most az egyszer nagylelkű lesz. — Egy kellemetlen kullancs, acélkeretes szemüvegben, de azért nem szélhámos. Ő a herceg titkára, és az elmélete szerint ezek a semmirekellők nem azért jöttek, hogy valamit zsebre rakjanak, hanem hogy rávegyék a herceget, egyezzen bele az unokaöccse és a lány közötti frigybe. Ügyes, de a véleményem szerint tökéletesen figyelmen kívül hagyhatja. A szajré miatt jöttek, ez tuti. Ha elmondom magának, hogy egyikük néhány napja eljátszotta velem a behúzós trükköt, akkor gondolhatja, miféle sátán kutyái ezek. Ha noteszt használ, írja fel, hogy ezek nem riadnak vissza semmitől.

Mr. Pott úgy érezte, teljes a homály. Az egész beszámolóból egyértelműen kiderült, hogy a háznép tökéletesen tisztában van ezeknek a gonosztevőknek az erkölcsi normáival. És mégis, nyilvánvaló, hogy szabadon garázdálkodhatnak a házban, és még unszolják is őket, hogy érezzék magukat otthon.
- De ha tudja, hogy bűnös szándékkal jöttek...
- Miért nem vitetjük el őket vasra verve? Kedves csikkvizsgálóm, én is erre hegyezem a fogam, de ez lehetetlen. Ha egy álló esztendeig

magyaráznám is, akkor sem értené, ezért csak fogadja el, hogy semmiféle... mi az a szó, ami „ny" betűvel kezdődik?
- Mi az a szó, ami „ny" betűvel kezdődik?
- Ezt kérdezem én is. Nyitott? Nem. Nyugodt? Nem. Megvan! Nyilvános. El kell fogadnia, hogy semmiféle nyilvános akcióra nem kerülhet sor, mert ez olyan következményekhez vezetne, amilyenekhez mi nem akarjuk, hogy vezessen. Mikor azt mondom, „mi", elsődlegesen a nagynénémet értem alatta. A magam részéről azt sem bánom, ha Baxter már holnap elveszti az állását.
Pott feladta.
- Nem tudom követni, Lord B.
- Gondoltam, hogy így lesz. De azt a fontos tényt azért megértette, hogy itt hemzsegnek a szélhámosok?
Mr. Pott bólintott.
- Akkor minden rendben. Ez minden, amit tudnia kell. A maga feladata, hogy szemmel tartsa őket. Érti, mire gondolok? Figyelmesen követi őket, és ha látja, hogy a kasszába nyúlnak, akkor elkiáltja magát: „Hé!", mire azok elhúzzák a csíkot. Elég egyszerű, nem? Helyes — mondta Lord Bosham. — Kiváló. Kitűnő. Csodás. Akár neki is láthat. Apropó, maga bizonyára szeretne valami javadalmazás jellegű dolgot, he?
Mr. Pott szeretett volna, mire munkaadója úgy kezdte magából okádni a bankókat, mint valami vízköpő sárkány. Lord Bosham, midőn vidékre indult, mint azt a következő napon tervezte, óvatosságból ellátta magát jó adag készpénzzel.
- Legyen mondjuk egy tízes?
- Köszönöm, Lord B.
- Tessék, fogja.
Mr. Pott szemei csillogtak, miközben nadrágjába süllyesztette a bankjegyet.
- Nagyon sok pénz van önnél, Lord B.
- Lehet, hogy még a holnapi nap folyamán szükségem lesz. A bridgefordi versenyek első napján általában megkopasztanak. Nagyon nehéz a formákat megítélni ezeken a vidéki futtatásokon. Érdekli a lóverseny?

- Egy időben bukméker voltam a turfon. A Silver Ringen.
- Te jó isten! Tényleg? Az öcsém, Freddie egyszer társtulaj volt egy bukie bizniszben. Abba kellett hagynia az apósa miatt, és átment Amerikába kutyaeledel-ügynöknek. Ez a munka nagyon lefoglalja.
- Elhiszem.
- Gondolom, hiányzik, mi?
- Néha igen, Lord B.
- És mivel szórakozik manapság?
- Kedvelem a csendes, meghitt kártyacsatákat.
- Magam is. — Lord Bosham barátságosan méregette ezt a rokon lelket. Ez az ember a szívéből beszélt. — Csak az a bibi, hogy egy házasembernek az ilyesmi átkozottul nehezen jön össze. Maga nős?
- Özvegy vagyok, Lord B.
- Nem szeretem, ha folyton azt mondja, „Lord B." Úgy hangzik, mintha valami csúnyát akarna rám mondani, de közben meggondolná magát. Hol is tartottam? Ja, igen. Mikor otthon vagyok, esélyem sincs egy kis játékra. A nejem ellenzi.
- Vannak ilyenek.
- Minden feleség ilyen. Az ember nagyravágyó, ambiciózus, a nehézségek elől meg nem hátráló sportember, aztán találkozik egy lánnyal, akibe beleszeret, és mikor a bódulat tovaszáll, nemcsak arra ébredünk, hogy visszavonhatatlanul házasok vagyunk, de arra is, hogy egy egész életre kétpennys bridzsre vagyunk kárhoztatva.
- Nagyon igaz.
- Vége a baráti kis partiknak, ahol a határ a csillagos ég.
- Ah!
- Amíg kivárjuk, hogy a szélhámosokat erre fújja a szél — folytatta Lord Bosham —, nem is tehetnénk okosabbat, mint hogy összehozunk egy kis haveri játszmát.
- Ahogy lordságod parancsolja.
Lord Bosham arca megrándult.
- Azt sem szeretem, ha ezt a kifejezést használja. Arra emlékeztet, amikor házassági ígéret megszegésével vádoltak. A védelem képviselője minden áldott alkalommal ezt mondta a bírónak, amikor

az rendreutasította, mert akkor is beszélt, ha nem volt övé a szó. Szóval, hanyagolja ezt is, ha nem esik nehezére.
- Igenis, lordságod.
- Ne nevezzen „lordságod”-nak. Gyűlölöm ezeket a formalitásokat ... Maga tetszik nekem... na nem, ez azért túlzás... mondjuk így: kedvelem az egyéniségét, kopókám, és úgy érzem, barátok leszünk. Hívjon Boshamnek.
- Rendben van, Bosham.
- Akkor hozatok kártyát, jó?
- Amiatt ne aggódjon, Bosham! Van nálam.
A Pott ruhájának mélyéből hirtelen előbukkanó, vaskos csomag felkeltette Lord Bosham érdeklődését.
- Maga mindig hord egy csomag kártyát magával?
- Csak ha utazom. Szeretek pasziánszozni a vonaton.
- És tud mást is játszani?
- Imádom a svindlit.
- Igen, a svindli nagyon jó játék.
- És a csapd-le-csacsit.
- Az sem rossz. De én.tudok egyet, ami túltesz mind a kettőn.
- Mondja... — mondta Pott.
- Mondja csak... — mondta Lord Bosham.
- Mondja csak, hallott már... — mondta Mr. Pott.
- Mondja csak, hallott már egy játékról — vágott közbe Lord Bosham —, amit úgy hívnak, hogy Perzsa Királyok?
Mr. Pott tekintete felfutott a mennyezetre, és egy ideig képtelen volt megszólalni. Az ajkai csendesen mozogtak. Talán imádkozott.
- Nem — szólalt meg végül. — Mi az?
- Ez egy olyan játék, amit régebben sokat játszottam — felelte Lord Bosham —, bár az utóbbi években kissé elhanyagoltam. Mint mondottam, egy rendes férj teljesíti hitvese óhaját. Ha az ott van. De most nincs itt, és szeretném látni, vajon régi képességeim nem rozsdásodtak-e be.
- Érdekes elnevezés — mondta Mr. Pott, még mindig nehezen birkózva meg a beszéd nehézségeivel. — Nehéz megtanulni?

- Én megtanítom egy perc alatt. Lényegében véve ugyanaz, mint a Vak Tyúk. Szóval, ez úgy megy, hogy maga emel egyet, ha érti, mire gondolok, és a másik is emel egyet. Namármost, ha az a kártya, amit maga emelt, magasabb, mint az, amit a partnere emelt, akkor maga nyert. Ezzel szemben, ha a másik kártyája a magasabb, akkor az a nyertes.
- Egy aggódó pillantást vetett Mr. Pottra, mintha azt firtatná, vajon elég érthető volt-e a magyarázat. De úgy látszott, Mr. Pott tökéletesen megértett mindent.
- Azt hiszem, értem már — mondta. — Mindegy, majd rájövök a csínjára játék közben. Akkor csapjunk a lovak közé kedves sport-társam! Csak kövesse, amit a szíve diktál és ne féljen semmitől! Osszon, húzzon, dobjon vagy gurítson! Hölgyek a buliban két pont fórral, kalandorok kíméljenek! Csak tessék, tessék, hölgyek, urak! Aki nem hazardíroz, az nem is kasszíroz!
- Furán beszél — mondta Lord Bosham —, de kétségtelen, hogy a szíve a helyén van. Szóval, rajta, Pott?
- Rajta, Bosham!
- Már leszállt az alkony a tavaszi angol esték misztikus alkonya, mikor a blandingsi kastély bejáratán egy pocakos figura lépett ki és megindult az úton lefelé Claude Pott volt az, a magándetektív, és úti célja az Emsworth Címer fogadó volt. Ott mérik a legjobb sört. Talán különösnek hat, hogy valaki, aki csak az imént érkezett Market Blandingsbe, hogyan tehetett szert ilyen részletes helyismeretre. Ennek az a magyarázata, hogy miután kiszállt a taxiból, első dolga azt volt, hogy próbára tette Ed. Robinson e témakörben való jártasságát. Mr Pott, idegen környékre érkezvén, mielőtt bármihez kezdett volna, a vadonba behatoló felfedezők példáját követve, mindig tájékozódott a partikuláris helyi viszonyokról, ami nála elsősorban az italválasztékot jelentette.
- Ed. Robinson a szóban forgó témában lexikális tudással bírt, emellett közlékeny és tárgyszerű volt. De, bár nagy-nagy melegséggel beszélt a Búzakalászról, a Kocsispihenőről, az Üllő és Kalapácsról, az Idejekoránról, a Kék Tehénről, a Kék Vaddisznóról, a Kék Sárkányról és a Vidám Krikettezőkről, mert az az ember volt,

aki megadja, ami dukál, mégis, értésre adta, hova húz a szíve igazán, és Mr. Pott most erre a helyre tartott.

Lassan, lehajtott fejjel bandukolt, mert közben tízfontos bankjegyeket számolgatott. És mert fejét lehajtva tartotta, nem vette észre, hogy tavaszias léptekkel régi barátja, Lord Ickenham közeleg az úton. Csak akkor nézett fel, mikor egy meglepett hang a nevét kiáltotta.

Lord Ickenham délután barangolt egy kicsit, és egy olyan séta végén tartott, amely során megismerkedett a vidék szinte valamennyi nevezetességével, ám itt egy váratlan nevezetesség bukkant fel, és az élmény hatására mintha szemeiben nem jelent volna meg a viszontlátás öröme. Igazán nem tehetett róla, de úgy érezte, Claude Pott feltűnése tovább bonyolítja a már amúgy is zűrös helyzetet. És bizony, még a bonyodalmakat az élet sójának tartó ember is eljuthat arra a pontra, mikor úgy gondolja, hogy ami sok, az sok.

- Mustár!

- Húú! Lord I.!

- Mi a fenét keresel te itt, Shropshire közepén, Mustár?

Mr. Pott habozott. Egy pillanatig úgy tűnt, a szakmával járó, kötelező óvatosság körültekintővé tette. De úgy döntött, hogy egy ilyen régi cimbora megérdemli, hogy bizalmával tüntesse ki. — Nos, ez titok, Lord L, de tudom, hogy ön nem fogja továbbadni. Hívattak.

- Hívattak? Kicsoda, Polly?

- Polly? Miért, itt van?

- Igen, itt van.

- Azt hittem, az ön birtokán tartózkodik.

- Tévedtél. Ki hívatott?

- Az arisztokráciának egy, a blandingsi kastélyban székelő tagja. A neve Bosham. Tegnapelőtt éjjel felhívott, szakmai szolgálataimat igénybe veendő. Mintha szélhámosok lennének errefelé, és azokat akarná figyeltetni.

Mióta George, Bosham vicomte-ja belépett az életébe, Lord Ickenham első ízben adózott irigy elismeréssel a fiatalember őt is

lóvá tevő intelligenciájának. Már tisztán látta, hogy alábecsülte ellenfelét. Az állomás peronján Bosham, ügyesen elleplezve gyanakvását, hagyta, hogy bárgyúnak higgye, úgy tett, mintha a szája is tátva maradt volna, de közben egész idő alatt azon volt, hogy nyomozót hívasson. A lord kénytelen volt bevallani, hogy ellenfele kígyószerű ravaszsággal tevékenykedett.
- Bosham, az istenért? — kiáltott fel Lord Ickenham, és mélyenszántó pödörintésben részesítette bajuszát.
- Igen. Én leszek a család váratlanul megérkezett régi barátja, és közben nyitva tartom a szemem, hogy nem lépnek-e le a műtárgyakkal.
- Értem. És mit mondott a szélhámosokról? Ismertette a részleteket is?
- Semmit, amit részleteknek nevezhetnénk. De annyit elmondott, hogy hárman vannak — két F. és egy N.
- Én, az unokaöcsém, Pongo, és a te lányod, Polly.
- He?
- A szélhámosok, akikről Bosham beszélt — jobbról balra — a te lányod, Polly, az én unokaöcsém, Pongo, és jómagam.
- Ön tréfálkozik velem, Lord I.!
- Szó sincs róla.
- Szép kis meglepetés.
- Sejtettem, hogy erre nem számítasz. Talán jobb, ha elmagyarázom.
Ám mielőtt belefogott volna, Lord Ickenham egy pillanatig elgondolkodott. Visszaemlékezett, hogy Mr. Pott sosem volt Ricky Gilpin lelkes hódolója, és nem helyeselte, hogy leánya nőül óhajt menni az ebből a szempontból számba sem jöhető fiatalemberhez. Azt is emlékezetébe idézte, hogy Polly szerint apja abban a reményben leledzik, hogy ő nem lesz képes ellenállni Horace Davenport bájainak. Ezért, amennyiben Mr. Pott egyetértését és közreműködését e kis kalandban biztosítani kívánja, helyesebbnek látszott, ha kissé eltér a valódi tényállástól. És Lord Ickenham mindig kész volt a tényektől való eltérésre, ha az jó ügyet szolgált.
- Polly — kezdte végül — beleszeretett Horace Davenportba. Mr. Pott szemei akkorára nyíltak, mint egy nagyobb méretű teásfindzsa,

és olyannyira úrrá lettek rajta az érzelmek, hogy kiejtett egy tízfontos bankjegyet a markából. Lord Ickenham felvette és érdeklődéssel forgatta.
- Ejha! Valaki rád hagyta a vagyonát, Mustár?
Mr. Pott önelégülten mosolygott.
- Majdnem eltalálta, Lord I. Az ifjú Bosham — igazán kellemes fiatalember — megtanított a Perzsa Királyokra.
- Te pedig kifosztottad.
- Csak a kezdők szerencséje — felelte Mr. Pott szerényen.
- Mégis, mennyi?
- Úgy számolom, kétszázötven. Ő akarta, hogy a vesztes duplázhassa a tétet, ha akarja.
- Szép hozomány lesz belőle Pollynak. Rögtön rátérek, hogyan is állnak a dolgok a blandingsi kastélyban. Mert az egész ügy kulcsa, ezt már az elején meg kell hogy értsd, hogy Polly beleszeretett Horace Davenportba.
- Úgy tudtam, hogy Ricky Gilpint szereti.
- Ja, Ricky? Csak egy múló flörtöcske. De még ha lett is volna valami közöttük, az, ahogy a bálon viselkedett, kioltotta a szerelem parazsát.
- A szerelem mijét?
- Parazsát.
- Vagy úgy. Az más — mondta Mr. Pott és lassan igaz valójukban kezdte látni a dolgokat. — Átkozódni, káromkodni és Polly nevét emlegetni, csak mert táncolni ment valakivel, ami mindennapos eset? Azt hiszem, megtiltotta Pollynak, hogy elmenjen. Így bánni egy lánnyal, akinek lelke van. Milyen jogon játszik főnökösdit, és szabja meg, hogy az én egyetlen lányom mit tehet és mit nem? Mit gondol, ki ő? Nyalka Ben?
- Milyen Ben?
- Nyalka. Egy fickó egy lánnyal, „Kinek neve Alice, és a haja csodaszép". A lány nevetett, ha Ben mosolygott, és remegett a félelemtől, ha összevonta szemöldökét. Talán azt várja a lányomtól, hogy ilyen legyen? Húú! Ki hallott már ilyet? Hol élünk, Görögországban?

Lord Ickenham mérlegre tette a kérdést.
- Amennyire én tudom, nem. Miért?
- Nem Görögországra gondoltam — felelt Mr. Pott kissé kelletlenül helyesbítve önmagát. — Törökországra gondoltam, ahol a nők igazi rabszolgák, és még azt sem engedik, hogy lelkük legyen. Ha Polly nem lenne olyan jó természet, akkor jól fejbe verte volna egy borosüveggel. De mit tegyünk, az anyja lánya.
- Miért, mit hittél, kinek a lánya?
- Nem érti, mire gondolok, Lord I. — magyarázta Mr. Pott türelmesen. — Úgy értem, hogy szelíd természetével az anyjára ütött. Az anyjában megvolt egy angyal szeretetteljes kedvessége, és ez megvan Pollyban is. Az anyja egy légynek sem tudott volna ártani, és Polly sem tudna. Egyszer láttam, hogy az édesanyja egy legyet kedvesen a kezébe vett és...
Lord Ickenham közbevágott. Szeretett volna még hallani egyet-mást a néhai Mrs. Pott és a rovarvilág kapcsolatáról, de az idő haladt.
- Tegyük félre a bogarakat egy pillanatra, jó, Mustár? Térjünk vissza Horace Davenportra. Mint mondtam, ő az a férfi, akire Polly szemet vetett. És ő éppúgy szereti Pollyt, mint az őt. A bál után Horace idejött, és egy nappal később mi is követtük.
- Miért?
- Ez igazán egyszerű. Tudod, kicsoda Horace, Mustár? Dunstable hercegének unokaöccse és örököse.
- Ah — sóhajtott Mr. Pott és úgy látszott, mintha kalapot akarna emelni.
- Szerény lehetőségeinkből csupán szélhámosi szerepre futotta, de azt akartuk, hogy happy end legyen és nem tehettünk másként, így Polly elbájolhatja a herceget, aki azt fogja gondolni, hogy íme, a lány, akit unokaöccse és örököse nőül kell hogy vegyen. Ez a herceg egy kemény dió, Mustár. Inkább a gallérját a nyakához varratja, mintsem új inggombokat vegyen. Horace már gyermekkora óta halálosan retteg tőle, és sosem merne megnősülni anélkül, hogy a beleegyezését elnyerné Mielőtt Polly az oltár elé járulhat Horace-szal, a herceget szeretetteljesen és türelmesen meg kell

puhítani. És nem tudom eléggé nyomatékosítani, hogy neked a háttérben kell maradnod. Pollyról azt kell hogy higgyék, hogy az én lányom.

Néhány jól megválasztott mondattal Lord Ickenham tehát vázolta a tényállást. Mikor azonban befejezte, Mr. Pott kritikus hangot ütött meg.

- Úgy látom, túlbonyolítják az egészet. Miért ne jöhetne Polly ide, mint az én lányom?

- Nos, ami megtörtént, megtörtént — mondta Lord Ickenham taktikusan. — Túl késő már ezen változtatni. De azért megértetted?

- Ó, hogyne.

- Tudtam, hogy megérted. Az eszedet még senki sem ócsárolta, bár ismerek néhány embert, aki már szóvá tette, hogy szokásoddá vált mindig ászt emelni. Visszakanyarodtunk oda, ahol az elején kezdtük. Mármint a pénzhez, amit lefejtél Boshamről. Mondj neki istenhozzádot, Mustár.

- Nem tudom követni, Lord I.

- Kedves, öreg barátom, szeretném, ha ezt a pénzt most ideadnád...

- Hogyan?!

- ... és én átadnám Pollynak, mint esküvői ajándékot. Tudom, tudom — folytatta Lord Ickenham együttérzően. — Nem is kell mondanod, micsoda kínt okoz ez neked. Tudom, hány gondolat bánt tégedet. De egyszer minden ember életében sor kerül arra, Mustár, hogy döntenie kell, vajon az igaz, nemes oldalra áll-e, vagy kivert kutyaként él tovább. Képzeld magad Polly helyébe. Szegény gyereknek kell hogy legyen valami a zsebében, hogy ne érezze, milyen az, ha valakinek üres kézzel kell hozzámennie ahhoz a férfihoz, akit szeret. A büszkesége kívánja ezt.

- Igen, de... Hé!...

- És gondolj arra, hogy mindig atyai kedvességgel csüggtél rajta. Volt bárányhimlője gyerekkorában?

- Volt neki, de nem erről van szó...

- De erről van szó, Mustár. Gondolj csak vissza, ahogy ott feküdt kipirultan, lázasan. Akkor mindent, amid csak volt, odaadtál volna neki. Látom, a szemedet elfutotta a könny.

- Rosszul látja.
- Pedig el kellett volna hogy fussa.
- Nem helyeslem, hogy egy fiatal lány tele legyen pénzzel. Nem bánom, adok neki egy tízest.
- Bah!
- De kétszázötven...
- Semmiség, cserébe a lelked nyugalmáért. Ha most csalódik benned, soha többé nem lesz egy boldog perced. Bűnös dolog lenne megengedni, hogy egy olyan érzékeny lány, mint Polly, egy fillér nélkül menjen férjhez. Te nagyvilági ember vagy, Mustár. Te tudod, mi az a kelengye. Amikor mindenből kettő kell. És kiteheted-e őt annak a lealacsonyodásnak, hogy leendő férjétől kérjen pénzt azokra az intim fehérneműkre, amelyek említésétől egy finom hölgy férfitársaságban tartózkodni köteles? Kényszerítsd erre, és olyan sebet ejtesz a lelkén, amelyet az évek ugyan elrejthetnek, de létezni nem szűnik meg sosem. Mr. Pott egyik lábáról a másikra állt.
- Minek azt megmondani, mire kell a pénz?
- Az isten szerelmére, Mustár, ne akard a dolgot megkerülni. Igenis, meg kell mondania, mire kell a pénz. Egy nő nem turbékolhat a szeretett férfival az alkonyi homályban, hogy aztán hirtelen, mintha csak mellékes dologról lenne szó, kétszázötven fontot kérjen tőle. Őszintén és egyenesen kell beszélnie a fűzőkről és alsószoknyákról. Erre kényszerítenéd? Ez csúnya foltot hagy az életrajzodban, kedves barátom. Ahogy én látom — mondta Lord Ickenham gondterhelten —, a keresztútnál állsz, Mustár. Erre van Polly boldogsága, lelked békéje... arra neked önmegvetés, neki nyomor. Melyiket választod? Szinte látom megboldogult feleségedet, amint felteszi magának ugyanezt a kérdést. Látom, ahogy odafenn... lenéz... vár... izgatott... azt nézi, helyesen választasz-e. Ne engedd, hogy csalódjon, Mustár.
- Mr. Pott tovább váltogatta lábait. Szemmel láthatóan el volt érzékenyülve, de azért nem annyira, hogy más emberré akart volna válni.
- És mit szólna egy húszashoz?

- Mindent vagy semmit, Mustár, mindent vagy semmit. A fenébe is, nem vész el az a pénz. Még mindig lefejheted Horace-ról Perzsa Királyokban a mézeshetek után.
- Mr. Pott arcán olyan fény villant át, hogy egy pillanatra szinte megszépítette.
- Húú! Hát persze, nem igaz?
- Úgy látom, ez megoldaná az egész problémát.
- Hát persze, hogy adok. Fogja az egészet, Lord I.
- Köszönöm, Mustár. Tudtam, hogy nem csalódom benned. És most, ha megbocsátasz, megyek és lefürdöm. Ebben a nagy kószálásban egészen shropshire-i lettem. Amint ezt lemosom magamról, megkeresem Pollyt és elmondom neki a nagy újságot. Sosem fogod megbánni, amit tettél, kedves barátom.

Ezzel a jóslatával Lord Ickenham tévedett. Mr. Pott nagyon is hamar megbánta. Nem az az ember volt, aki csak nézi, hogyan folyik ki a kezéből kétszázötven font, és máris kételyek kezdtek keringeni benne azt illetően, hogy vajon tekinthető-e ez a tranzakció, miként társa könnyedén beállítani próbálta, mindössze egy ideiglenes kölcsönnek. Jóval mielőtt Market Blandingst elérte volna, már azon gondolkozott, vajon megbízhat-e Horace Davenportban. A Perzsa Királyokhoz két játékos kell, és meglehet, Horace-ról kiderül, hogy azon furcsa, kellemetlen emberekhez tartozik, akik nem találnak örömet ebben a játékban. A lóversenyekre menő vonatokon már találkozott ilyenekkel.
- Ugyanakkor viszont minden jó cselekedetben van valami lelkesítő, és Claude Pott, mire belépett az Emsworth Címer fogadó bárjába, voltaképpen megelégedett, boldog ember benyomását keltette. Minden tekintetben elég jó hangulatban volt ahhoz, hogy egy kis társalgásba elegyedjen, és a vágy, hogy lelkét kiöntse, arra indította, hogy az egyetlen vendéghez, egy nagydarab fiatalemberhez forduljon, aki a bár homályos végében üldögélt.
- Szép napunk van — mondta.
A másik megfordult. Ricky Gilpin volt az.

15. fejezet

Ricky azért jött a bárba, hogy hányattatott lelke enyhülést találjon, és ennél bölcsebbet nem is tehetett volna. Reményeinek összeomlását, álompalotáinak porba dőlését semmi sem teheti igazán elviselhetővé egy fiatalember számára, de azért a G. Owens, az Emsworth Címer tulajdonosa által felszolgált sör kétséget kizáróan megteszi a magáét. A házilag főzött Owens-féle serital maga a folyékony vigasz, mert mindig rámutat a dolgok napsütötte oldalára, ezüstösen csillogó belsejére. Piciny kezét tenyerünkbe csúsztatja és azt suttogja: „Fel a fejjel!" Ha Lear királynál lett volna kéznél egy kupányi, akkor jóval kevesebbet élvezhetnénk ma a „Fújj szél, szakadj meg, fújj, dühöngj!" tésztából.

Rickyre úgy hatott, mint a hipnózis. Az Alaric bácsival folytatott beszélgetést követő többórás önmarcangolás egy megtört embert hozott a söntésbe. Amikor pedig Mr. Pott belépett, már ismét egy, a jövővel bátran szembenéző embert talált ott.

A pénz, amint arra a söröcske rámutatott, nem minden. „Nézzük csak" — érvelt. — „Nevetséges lenne azt állítani, hogy nincs ezernyi módja annak, hogy egy okos és vállalkozó szellemű fiatalember a házassághoz elegendő pénzhez jusson. Az egész házassági sóderben nem a pénz a lényeg, hanem a lány. Ha vele minden rendben, akkor minden, minden rendben. Igaz, pillanatnyilag le vagyunk égve egy kicsit, na és? Polly ott van és éppúgy szeret, mint valaha. És majd csak lesz valahogy."

- És íme, megjelent Mr. Pott. Amint meglátta, mintha a hályog hullott volna le Ricky Gilpin szeméről.

- Mind ez idáig meg sem fordult a fejében, hogy a hagymalevesstand vételárát Claude Pott személyén keresztül biztosítsa. Pedig, ha jobban megvizsgáljuk, mennyire magától értetődő megoldásnak látszik. Mr. Pott Polly apja. Ő maga megmentette egyszer Mr. Pottot a dühödt tömeg elől. Ennek a Mr. Pottnak szent kötelessége, hogy rendelkezésére bocsássa az összeget, egyrészt, hogy lánya boldogságát megalapozza, másrészt, hogy a régi adósságból

törlesszen egy kicsit, amit minden emberfia amúgy is halálosan jogosnak tartana.
- Nocsak! Üdv, Mr. Pott! — mondta.
A hangjában megbúvó kedvességben nyoma sem volt meglepődésnek. A másik felbukkanásának magyarázata kézenfekvő volt. Nyilvánvalóan a bridgefordi versenyre jött, amiről szinte szünet nélkül hallani, mióta csak Market Blandingsbe érkezett. Ám, ha ő nem is volt túlzottan meglepve, hogy itt látja Mr. Pottot, Mr. Pott annál inkább meg volt lepve, hogy itt látja Ricky Gilpint.
- Az ifjú Gilpin! Mit keres ön itt?
- A nagybátyám hívatott. A blandingsi kastélyban lakik most, néhány mérföldre innét. Üzleti ügyben kérte a segítségemet.
Mr. Pott megrémült.
- Úgy érti, a kastélyba készül?
- Nem. A nagybátyám idejött ma reggel, hogy a dolgot megtárgyaljuk, de nem jött össze. Ma este visszamegyek Londonba.
Mr. Pott fellélegzett. A gondolat, hogy a fiatalember feltűnése a blandingsi kastélyban összekuszálhatja a cselszövés hálójának szálait, megrémítette.
- Ön természetesen a verseny miatt jött, ugye?
- Úgy is van — felelte Mr. Pott, hálásan a tippért.
- És hol szállt meg?
- A közelben.
- Igyon egy kis sört. Jó.
- Kösz — mondta Mr. Pott. — Köszönöm.
Ricky Gilpin nem folytatta, amíg vendége el nem látta magát frissítővel. Egyedülálló és független ember volt egész életében és most zavarta, hogy egy viszonylag idegentől kell pénzt kérnie. De nagy erőfeszítéssel legyőzte ezt a félénkségét. Idegen vagy sem, emlékeztette önmagát, szinte bizonyos, hogy Claude Pott jó pár hetet töltött volna kórházban, ha nincs Alaric Gilpin a közelben.
- Mr. Pott.
- Uram?
- Van valami, amiről szeretnék önnel beszélni, Mr. Pott.
- Nocsak?

- Szereti ön a hagymalevest?
- Nem.
- Nos, igen sok ember szereti. És ezzel kapcsolatban szeretnék önnek egy üzleti ajánlatot tenni.
- Ó!
Ricky kortyolt egyet G. Owens házi főzetéből. Nem kerülte el a figyelmét társa modorának igencsak tartózkodó volta. Mr. Pott szemeit amúgy is mintha valami védőhártya fedte volna el. Most pedig úgy tűnt, hogy még egy pótréteget is felhelyezett.
- Nem tudom, vajon Polly említette-e önnek, hogy lehetőségem lenne egy hagymalevesstand megvásárlására. Bizonyára látott már ilyent a Piccadilly Circus környékén.
- Mintha csakugyan említette volna.
- Gondolom, elragadtatással. Ezekből csak úgy dől a pénz. Mindegyik egy-egy aranybánya. Az, amelyikről beszélek, egy amerikai barátomé. Felajánlotta, hogy kétszázötven fontért eladná nekem.
Az összeg említésére Mr. Pott fájdalmasan összerándult, mint akinek érzékeny pontjára tapintottak. Még mindig képtelen volt maga elé képzelni Horace Davenportot, mint egy, a Perzsa Királyok iránt elkötelezett sportembert. Volt, hogy maga elé tudta képzelni, amint megemeli a paklit. Volt, hogy nem volt képes erre. A jövő homályba burkolózott.
- Ez rengeteg pénz — szólalt meg.
Ricky elámult.
- Rengeteg? Egy jól menő üzletért London hagymalevesivó negyedének szívében? A pasas egyszerűen elkótyavetyéli. De honvágya támadt New York után, és már holnap elhajózna, ha lehetne, szóval, az a helyzet, hogy ez a jól menő üzlet az enyém lehet kettőötvenért, feltéve, ha a pénzt a hét végéig előteremtem. És engedje meg, Mr. Pott, hogy megjegyezzem, hogy a stand potenciális lehetőségei fantasztikusak. Éjszakán át álltam ott és néztem, hogyan rohanják meg lógó nyelvvel a piálásokról hazatérők. Akár az egymást a vízért letipró bölénycsorda.
- Ez esetben a legjobb, ha folyósítja a barátjának ezt az összeget.

- Megtenném, ha lenne. Pontosan ide akartam kilyukadni. Tudna ennyit kölcsönözni?
- Nem.
- Olyan kamatot adok, amilyent csak akar.
- Nem, uram. Ne számítson rám.
- De nem állíthatja, hogy nincs ennyije.
- Van ennyim, sőt, még több is. A keddi Kalap Futamnak köszönhetően, pont ennyi készpénz van a zsebemben.
- Akkor miért...
Mr. Pott kiürítette korsójából a maradékot, de a nemes főzet nem idézett elő nála ellágyulást. Mintha csak limonádéval töltötte volna tele magát.
- Megmondom, miért. Mert ha önnek adnám, ön felkeresné a lányomat, és telebeszélne a fejét, hogy menjen önhöz nőül. Polly könnyen befolyásolható. Akár az anyja. Bármit megtesz, hogy másokat boldoggá tegyen. Ön előjönne a mesével, ő pedig sutba dobná a józan eszét. És aztán jönne — mondta Mr. Pott — a keserű ébredés.
- Hogy érti azt, hogy keserű ébredés? Polly szeret engem.
- Miből gondolja?
- Ő maga mondta.
- Pusztán, mert jól nevelt. Még hogy szereti önt? Brr! Ugyan mi vinné rá? Én, ha lány lennék, nem adnék önnek egyetlen szál virágot sem a hajamból.
- De hát ön teljesen kopasz.
- Nincs értelme személyeskedni — mondta Mr. Pott mereven. — És hadd emlékeztessem önt arra, hogy a haj nem minden. Volt egy csomó fickó, aki azt kívánta, bárcsak jobban hasonlítana rám ebből a szempontból. Ott van például Absolon. De ön szándékosan nem akarja megérteni megjegyzésem lényegét, azaz, hogyha én lány lennék, és lenne hajam is és abban még virágok is lennének és ha ön kérne ezekből a virágokból, akkor én nem adnék belől önnek. Mert végül is, ifjú G., kicsoda ön? Csak egy költő. Egyszerűen egy rőt hajú tintanyaló, és kész. Polly többre hivatott.
- Sajnálom, hogy nem kedvel...

- Nem erről van szó. Hanem arról, hogy a fenti tény az ön hátrányára hozható fel, amennyiben mint egyetlen lányom kérője jelentkezik. Alapvetően nincs semmi baj önnel, ifjú G., elismerem, hogy a bal horogja egyenesen csodálatos, de ön nem egy „homm-szeriőz". Ez egy francia kifejezés — magyarázta Mr. Pott — és annyit tesz, egy fickó, akinek sikerei vannak, és aki képes egy bájos leányzóról úgy gondoskodni, ahogy egy bájos leányzóról gondoskodni illik. Ha ön egy „hommszeriőz" lenne, akkor nem vesztegetné az idejét holmi versfaragásra.

Ricky belül nyugalomra intette magát. Ám a nyugodtság nem volt éppen az a tulajdonság, ami Rickynél a megpróbáltatások perceiben kéznél szokott lenni.

- Az én lányomnak vagyonos emberhez kell mennie. Namármost, Horace Davenport...

- Horace!

- Nagyon helyes, hogy ilyen hangsúllyal ejti ki Horace nevét, ő egy herceg unokaöccse — mondta Mr. Pott tiszteletteljes hangon.

- Nos, ha sznobok akarunk lenni, én is egy herceg unokaöccse vagyok.

- Ó, csakhogy az ön mamájának nem volt dohánya, Horace papájának pedig volt. És ez nagy különbség. Ahogy én látom, az ön mamája rangon alul házasodott. Ma már persze túl késő ezen bánkódni.

- Én csak azt bánom, hogy ön nem hallgat a józan érvekre.

- Mert még egyet sem hallottam.

Csend lett. Mr. Pott szeretett volna még egy krigli sört, de ahogy a dolgok alakultak, úgy festett, hogy ezúttal neki kell fizetnie.

- Mr. Pott — mondta Ricky. — Én egyszer megmentettem az ön életét.

- Azon az utolsó, rettegett napon, mikor mindnyájunknak számot kell adnunk, ezt majd felírják önnek a jó oldalra. Bár, ami azt illeti — mondta Mr. Pott hanyagul —, kétségtelen, hogy magam is el tudtam volna bánni azokkal a fickókkal.

Az apjától örökölt izmok megfeszültek Ricky állán.

- Remélem, még sok alkalma lesz, hogy ezt bizonyítsa — mondta.

- Ez fájt Mr. Pottnak.
- Ez csúnya dolog volt öntől.
- Annak is szántam. Mert — mondta Ricky most már őszintén, — ha létezett valaha is hordóhasú, köpcös, emberbőrbe bújt galandféreg, aki megérdemelte volna, hogy a belső alkatrészeit kitapossák belőle és a maradékon nehézsúlyú pankrátorok ugrándozzanak szöges bakancsban, akkor ön az, Mr. Pott. Ha legközelebb látom, hogy a tömeg az utcán meg akarja önt lincselni, felajánlom majd, hogy tartom a zakójukat, azután félreállok és mosolygok.
Mr. Pott felemelkedett.
- Hooóó! Ha maga ennyire elvetemült alak, akkor nem csodálom, hogy Polly Horace-t szereti.
- Megkérdezhetem, honnan vette, hogy Polly Horace-t szereti?
- Azonnal láttam, mikor a bálba indultak. Olyan szemekkel nézett rá, hogy abban a pillanatban arra gondoltam, egyetlen gyermekem végre megtalálta álmai hercegét. És azóta egy megbízható forrás megerősítette ezt.
Ricky nevetett.
- Talán érdeklődésére fog számot tartani, hogy Polly megígérte nekem —- mondta —, hogy soha többé nem találkozik Horace-szal.
- Ez az, ami egyáltalán nem tart számot az érdeklődésemre — vágott vissza Mr. Pott —, mert tudomásomra jutott, hogy rendszeresen találkoznak.
Hogy ilyen körülmények között megbocsátható-e Rickynek, hogy ezen a ponton Mr. Pott arcába vágta, hogy hazudik és csak az menti meg attól, hogy kitörjék a nyakát, hogy egy ilyen, méreten aluli, pimasz frátert becsületes úriember még szőlőkaróval sem illet, mindez nyitott kérdés marad. Mr. Pott mindenesetre nemleges álláspontra helyezkedett, és mereven kihúzta magát.
- Ifjú G. — mondta —, további kellemes délutánt kívánok önnek. Azok után, amit mondott, mindenféle kapcsolatot megszakítok önnel. Néha az ember túl messzire megy, és most ön is ezt tette. A frissítőmet majd valahol másutt fogyasztom el.
Hogy ezt megcselekedje, ezennel elvonult a Vidám Krikettezők-be. Ricky néhány percig ülve maradt. Most, hogy a

felháborodás első hullámai elültek, inkább derűs, mint haragos volt. A hazugság olyan ügyetlen, annyira átlátszó volt. Önmagát hibáztatta, hogy hagyta, hogy egyáltalán felbosszantsák.

Ha volt valami biztos ebben a bizonytalan világban az az, hogy Polly tiszta, mint víz a tenyérben. Hogy ilyen apával hogyan válhatott ilyenné, az egyike a világ nagy rejtélyeinek, de ettől a tény tény marad. A gondolat, hogy Polly csaló lehet, elfogadhatatlan volt. Ricky Gilpin ragyogó szívvel kelt fel és végigment a fogadó hátsó ajtajához vezető folyosón. Úgy érezte, friss levegőre van szüksége. Mr. Pott után kissé szűknek érezte a helyiséget.

Az Emsworth Címer kertje a folyóparton terül el és tavaszi estéken nagyon kedves, jó illatú pihenőhely. Ricky szeretett volna még maradni egy ideig, de el akarta érni az esti londoni expresszt és még be sem csomagolt. Kelletlenül visszafordult és éppen elérte a fogadó ajtaját, amikor a helyiségből egy kiszűrődő hang ütötte meg a fülét.

- Halló — mondta a hang. — Halló.

Ricky ámultan visszahőkölt. Csak egyetlen ember van a világon, aki a „halló”-t ilyen ritmusos mekegéssel ejti ki.

- Halló... Polly?

Ricky Gilpin szíve akkorát ugrott, mint hopákozó ukrán népi táncos. Már többször gondolkodott azon, hogyan érezhetik magukat a pasasok az elektromos székben, mikor az arra kijelölt ismeretlenek ráadják a kakaót. Most megtudta.

- Halló! Polly? Polly, cicám, itt Horace. Igen, tudom. Rá se ránts. Azonnal találkoznunk kell. Élet-halál. Tegyél le mindent a kezedből, és amilyen kis angyal vagy, tudom, rögtön rohanni fogsz. Találkozzunk a kastély bejáratánál, az úton. Nem akarom, hogy valaki meglásson minket. He? Mi? Igen. Rendben. Kocsival vagyok. Előbb odaérek, mint te.

Egy vörös hajú gránátrepesz süvített be az Emsworth Címer halljába. A sarokban, közel az ablakhoz, ott állt a telefon, de a beszélő már eltűnt. És az utcáról egy autó felberregő hangja hallatszott be.

Ricky Gilpin az ajtóhoz ugrott. Egy csillogó Bingley rugaszkodott neki a Fő utcának, kormányánál egy hosszú, sovány, ismerős alak ült.

Egy pillanatig arra gondolt, hogy kiált egyet. Aztán egy jobb megoldás villant az eszébe, nekilódult és fellendítette magát a Bingley hátsó ütközőjére. Horace Davenport, aki nem értesült arról, hogy potyautas is van a fedélzeten, megnyomta a gázpedált és a Bingley felgyorsult.

A fürdőtől felfrissült Lord Ickenham elhagyta a szobáját és Polly keresésére indult. Miután képtelen volt megtalálni, tájékoztatást kért a dohányzóban gubbasztó, hangtalanul a semmibe meredéssel foglalatoskodó Pongótól. Az élet terhe, teljes súlyával, ugyanis épp az imént zúdult rá Pongo Twistleton nem túl széles vállaira.

- Te vagy az, fiam? Nem láttad Pollyt valahol?

Pongo kiemelkedett gondolatai sűrűjéből.

- De igen. Láttam...

Elhallgatott. A szemei szinte kiugrottak gödrükből. Csak most vette észre, hogy a másik mit tart a kezében.

- A fenébe! Pénz?
- Ühüm.
- Mennyi?
- Kétszázötven font.
- Te Szent Habakuk! Honnan szerezted?
- Lehet, hogy nem fogod elhinni — Mustár Pott-tól.
- Micsoda?!
- Úgy bizony. Meg fog lepni, de Mustár, szakmai hivatását gyakorlandó, nemrég a kastélyba érkezett, mivel Bosham idehívatta, hogy minket szemmel tartson. Azt hiszem, alábecsültem Boshamet mint veszélyforrást. Úgy tűnik, átlátott a szitán, és nem hagyta magát meggyőzni, hogy nem én vagyok az, aki lelécelt a bukszájával, és úgy döntött, segéderőre van szüksége. Fene fineszes fickó. Teljesen megtévesztett. Hogy mi vette rá arra, hogy épp Mustárt szemelje ki London kopóinak miriádjából, annak megválaszolása meghaladja erőmet. Csak feltételezem, hogy Horace-tól hallott róla. Egy szó, mint száz, Mustár itt van, és nem vesztegeti az idejét.

Alighogy betoppant, fél órán belül lehámozta ezt a szép kis összeget Boshamről, aztán mint az angyal Jákobbal, megbirkóztam vele én is, és íme, itt az eredmény.
Pongo minden ízében remegett.
- Ez óriási! Ez aztán a happy end! A tettes nevét fel kell jegyezni minden ház falára. Tudtam, hogy előbb vagy utóbb megcsapolod őket. Drága Fred bácsi! Nincs senki olyan, mint te! Senki! Hoci!
Lord Ickenham ráébredt, hogy unokaöccse egy félreértés áldozata. Sajnos, ki kellett józanítania ebből.
- Sajnálom, fiam, ez nem a tiéd.
- Hogy érted ezt?
- Polly számára tettem félre. Ez annak a hagymaleves-standnak az ára, amely lehetővé teszi számára, hogy egybekeljen azzal, akit szeret. Sajnálom. Megértem, micsoda csapás ez neked. Csak azzal menthetem magam, hogy neki nagyobb szüksége van rá, mint neked.
Pongót kemény fából faragták. Egy pillanatig úgy érezte, hogy a világ feneketlen zűrzavarban széthullik körötte, de jobbik énje máris átvette a parancsnokságot. Igen, belátta, jobb lesz ez így. Fájó volt arra gondolnia, hogy karmait nem tudta rátenni a vérdíjra, de ez a fájdalom nem volt kellemetlen. A szerelem megkövetel ilyen áldozatokat.
- Már értem — mondta. — Igen. Ebben van valami.
- Hol van Polly?
- Azt hiszem, lement Market Blandingsbe.
- Mit keres ő Market Blandingsben?
- Most megfogtál. De épp az imént kinn cigarettáztam a teraszon, mikor megláttam őt kalapban és csizmában, és mikor megkérdeztem, azt a benyomást keltette bennem, hogy valami ilyesmire készül.
- Nos, akkor menj utána és hozd vissza a napsugarat az életébe. Ez a gondolat, úgy tűnt, nem villanyozta fel Pongót.
- Ez oda-vissza négy mérföld.
- Te erős és fiatal vagy.
- Miért nem mész te?

- Mert az életkornak megvannak a maga kiváltságai, fiam. A délelőtti séta elálmosított, és arra ösztönöz, hogy aludjak egy szemhunyásnyit. Gyakorta mondogatom, hogy nincs kellemesebb, mint egy vidéki ház kandallója mellett szunyókálni. Indulj csak.

Pongo nem nagy elragadtatással bár, de nekivágott, és Lord Ickenham a szobája felé vehette útját. A tűz pattogott, a karosszék puha volt, és a gondolat, hogy unokaöccsének négy mérföldet kell kutyagolnia, kellemesen megnyugtatta. A csendet kisvártatva egy, a platnin fütyülő teáskannához hasonlatos hang törte meg.

Ám a kellemes dolgok sosem tartanak soká. Egy kis alvás, egy kis szendergés, egy kis alvás közbeni ujjösszefűzés, és már jön is valaki, aki megrázza a vállunk.

Lord Ickenham felült és konstatálta, hogy a vállát rázó személy nem más, mint Horace Davenport.

16. fejezet

Lord Ickenham előzékenyen felemelkedett. Azt állítani, hogy a váratlan látomás teljesen érzéketlenül hagyta volna, a tények elferdítése lenne. Egy pillanatra érzelmei nagyon is hasonlóvá tették egy némajáték hősnőjéhez, aki előtt, tűzeső kíséretében, egyszer csak felbukkan a Sötétség Ura. De idegrendszere tökéletes kontroll alatt állt, és külsőleg semmi sem mutatta, milyen mélyen felkavarta az eset.

- Ó, jó estét! Jó estét! — mondta. — Mr. Davenport, ha nem tévedek? Micsoda öröm, hogy láthatom. De mit keresünk itt? Azt hiszem, abban maradtunk, hogy Bournemouthba megyünk és ott egy kis pihengetéssel kúráljuk ki magunk. Mi késztetett minket, hogy átírjuk a menetrendet?

- Hé! — vágott közbe Horace.

Tiltakozóan felemelte a kezét. A szemei olyan ember szemei voltak, aki tűzön kelt át az imént, és egész testében gyengén remegett, mintha lenyelt volna egy kisméretű segédmotort.

- Bocsánat?
- Ez a többes szám első tészta. Hanyagolja. Sehogy se stimmel.
Valami azt súgta Lord Ickenhamnek, hogy ez nem az a mindent készséggel elfogadó Horace Davenport, mint a korábbi. De azért kitartott.
- Persze, persze, kedves barátom. Sajnálom, ha ingerli. Ez csak szakmai modorosság, amire könnyen rászokik az ember. A legtöbb páciensem megnyugtatónak találja.
- Nahát, tényleg? Maga és a maga sügér páciensei!
A leplezetlen keserűség, amellyel az ifjú ember e szavakat kiejtette, meggyőzte Lord Ickenhamet, hogy itt gáz van. Mégis, megpróbált mindent, ami csak tőle tellett.
- Bocsánat?
- Ne kérjen folyton bocsánatot. Ámbár, a fenébe is — mondta Horace élesen —, nagyon is magára fér. Merthogy így kitolt velem. Talán érdekli, hogy mindent tudok.
- Igazán?
- Úgy bizony. Ön nem Sir Roderick Glossop.
Lord Ickenham felvonta a szemöldökét.
- Igen szokatlan állítás. Megvallom, nem szeretem ezt a hangot. Hevességre utal. Mondja csak, nem voltunk mi...
- Hagyja végre abba! Figyeljen. Ön Valerie Fred bácsija. Találkoztam valakivel, aki ismeri Glossopot, és a legkisebb részletekig leírta nekem.
Lord Ickenham az a fajta volt, aki el tudja viselni az elkerülhetetlent. Talán nem leli kedvét benne, de elviseli.
- Ebben az esetben, meglehet, nincs sok értelme továbbra is ragaszkodni ehhez az ártatlan füllentéshez. Úgy van, kedves barátom, önnek tökéletesen igaza van. Én Valerie Fred bácsija vagyok.
- És én Pongo Twistletonnal és Polly Pott-tal találkoztam akkor. Nem volt — hogy is mondjam — nem volt szép dolog, hogy önök hárman, szélhámosok, elhitették velem, hogy bediliztem. Most már látom, hogy egyáltalán nem volt semmi bajom.
- Bizonyára nagy kő esett le a szívéről.

- Amennyiben tudni akarja, mit érzek, hát fene zabos vagyok!
- Az ön érzelmei a lehető legmegalapozottabbak, és csak annyit mondhatok, hogy sajnálom. A szívembe markolt, hogy meg kell tennünk, de stratégiai szempontból elengedhetetlenül szükséges volt. Ön útban volt, és minden adódó eszközzel el kellett önt távolítanunk. Engedje meg, hogy megmagyarázzam, mi szél hozott minket inkognitóban a blandingsi kastélyba. Higgye el, nem puszta szeszélyből jöttünk. Reméljük, hogy Polly beférkőzhet a herceg szívébe anélkül, hogy az tudná, ki ő, és így kikövezhetjük a Rickyvel kötendő frigyhez vezető utat. Ön ismeri a tökfejű vénembernek az osztálykülönbségekről alkotott nézeteit. Ha Ricky elmondaná, hogy egy kétes származású lányt kíván elvenni — és nem hiszem, hogy valaki lehetne kétesebb származás, mint a kedves, öreg Mustár —, akkor az ön nagybátyja gondolkodás nélkül megtiltaná a kihirdetést. Titokban kellett cselekednünk és nem bízhattunk abban, hogy az ön nyílt és becsületes természete nem fog bennünket elárulni.
- Horace haragja egy csapásra zavarodottsággá változott.
- De én azt hittem, hogy Ricky és Polly szakítottak.
- Távolról sem. Igaz, a báli eset után volt egy kis ideiglenes nézeteltérés, de Polly női taktikája nyomán gyorsan felszívódott. Ricky már újra száz százalékig áhítatos szerelmes.
- Akkor miért akar meggyilkolni?
- Nem akarja.
- De igen, szavamra!
- Ön valaki másról beszél.
- Én nem beszélek valaki másról. Az imént találkoztam vele a kocsim hátulján, és határozottan kijelentette, hogy szilánkokra szaggat, és végigkergetett a helyi birkalegelőn.
- Az ön kocsijának a hátulján, ugye ezt mondta?
- Ezt. Mikor én kiszálltam elöl, ő leszállt hátul és már nekem is esett.
- Azt hiszem, nem tudok lépést tartani ezzel a távirati stílussal — mondta Lord Ickenham. — Jobb, ha elmondja az egészet, mert látom, a történet zsúfolásig telve van érdekfeszítő eseményekkel.

Első ízben történt meg, hogy Horace felderült. Lerítt róla, hogy egy kellemes gondolat futott rajta keresztül.
- Holtbiztos, hogy le fogja kötni. Igen, Jupiterre, üljön csak le és készítsen jegyzeteket. Higgyen nekem, randa slamasztikába került. „Egy átok rabja vagyok, szólott Lady of Shalott." Na, ehhez mit szól?
Lord Ickenham kissé homályosnak találta.
- Rébuszokban beszél, fiam. Próbálja meg magában háttérbe szorítani a delphoi jósnőt. Az A legyen továbbra is A, a B pedig B.
- Rendben van. Ha azt akarja, hogy dióhéjban foglaljam össze, Valerie tudja, hogy ön miben sántikál és legkésőbb holnap megérkezik ide.
Ezt az egyet Lord Ickenham sem látta előre. Megszokta már, hogy a Sors csapásait minden esetben egyenes derékkal fogadja, most azonban szabad szemmel is jól kivehetően eltátotta a száját, sőt, egy pillanatra még mintha hetyke bajsza is lekonyult volna.
- Valerie? Ide?
- Gondoltam, hogy ez mellbe vágja.
- Ugyan! Mindig örömmel látom kedves unokahúgomat, igazán. Ezek szerint, megint összejöttek?
Horace barátságosabbá vált. Még mindig neheztelt a vele űzött tréfáért, és a stratégiai szempontokat semmi esetre sem volt hajlandó kifogásként elfogadni, mégis, lehetetlen volt nem csodálattal adózni ennek a vasembernek.
- Tegnap egy étteremben találkoztunk. Megbeszélésünk értelmében azért mentem oda, hogy sort kerítsek életem nagy murijára, mielőtt Bournemouthba vitorlázom. Emlékszik, megegyeztünk abban, hogy egy nagy hepaj jótékony hatású lenne.
- Ó, igen. Valóban így volt.
- És ön javasolta, hogy áztassam magam egy „Májusi Királynő" néven ismert keverékbe.
- Pontosan. A mindent feledni akarók legjobb barátja. És ízlett?
- Nos, igen is, meg nem is. Sajátos kotyvalék. Egy ideig az ember úgy érzi, mintha övé lenne az egész világ. De ahogy a dolog folytatódik, nagy-nagy szomorúság lopódzik belénk. Az első

felvonás — kellemes. Öröm a felsőfokon, kék madarak fütyörésznek szívhezszólóan. De mikor a második felvonás közepére érünk, az egész megváltozik. Azon kapjuk magunkat, hogy elmerengtünk, mivégre is vagyunk mi ezen a romlott világon. A kilátások egyre sötétebbek. Könnyek szöknek a szembe. Minden szomorú és reménytelen.
- Ez nagyon érdekes. A magam részéről sosem hatoltam annyira a dolgok mélyére, mint ön. Fél-lityis-Ickenham, így hívott mindenki.
- Éppen elértem a második etapot, mikor, na ki jön be? Hát persze, hogy Valerie, meg egy idősebb hölgy, aki külsejéről ítélve, igen fontos láncszemet képezhet a pekingi palotapincsik szaporítási folyamatában. Helyet foglaltak, és aztán már csak arra emlékszem, hogy közéjük nyomakodtam és elzokogtam Valerie-nak, milyen nyomorult is vagyok én.
- Ez bizonyára a társalkodónőt is módfelett érdekelte.
- Valóban. Szinte itta a szavaimat. Egészében véve kedves, öreg madárka. Mindent neki köszönhetek. Mikor rájött, miről van szó, vehemensen védelmébe vett. Ami azt illeti, Valerie eleinte nem mutatott valami sok megértést. Hideg és büszke volt, és csak azt mondogatta, hogy vigyem a könyökömet arrébb az öléből. De a kedves, vén csirke gyorsan magához ragadta a kezdeményezést. Mint kiderült, vele is megesett valami ilyesmi, és nekünk alkalmunk nyílott a tragédia részleteivel közelebbi ismeretségbe kerülni.
- Ezek szerint ön ismertette az eljegyzés felbontásának körülményeit a pekingi tenyészszukával?
- Hogyne. Azon nyomban. Van ebben a Májusi Királynőben valami, ami feloldja az ember gátlásait, ha érti, mire gondolok. És mikor a teljes szinopszist megadtam, akkor mondta el a saját sztoriját. Valami olyasmiről volt benne szó, hogy egyszer, régen, hőn szeretett egy fickót, de valami miatt összevesztek, az sarkon fordult, elutazott Malaysiába és ott feleségül vette egy gumiültetvényes özvegyét. És mindez csak azért, mert ő túl büszke volt kimondani azt az egyetlen szót, ami mindent helyrehozott volna, évekkel később egyszer egy csupa fehér liliomból álló bokréta érkezett Malaysiából, rajta rövid üzenet: „így kellett lennie".

- Megható.
- Nagyon. Egy vödröt telesírtam. És akkor a pincsi rajtam keresztül Valerie-hoz hajolt, és azt mondta, hogy a megbocsátás erejét nem szabad próbára tenni. Hagyni kell, hogy valami lecseppenjen valamire, fogalmam sincs, mit akart ezzel mondani, de a hatása frenetikus volt. Láttam, hogy Valerie tekintete ellágyul és egy könnycsepp kúszik a szemébe. A következő percben szoros ölelésben fonódtunk össze.
- És aztán?
- Nos, az est túl hosszúra nyúlt ahhoz, hogy mindent elmeséljek. A pekingi hölgy addig beszélt az ő maláj ültetvényeséről, míg sírva fakadtam, aztán Valerie is sírva fakadt, végül a palotakutya is szabad folyást engedett könnyeinek. Körülbelül ezután jött a főpincér, és javasolta, hogy ezt a rítust folytassuk talán valahol másutt, így valamennyien elmentünk hozzám és sonkát ettünk tojással. Miközben kiosztottam a fejadagokat, hirtelen rádöbbentem, hogy hiszen én bolond vagyok és nincs jogom egy bájos lányt magamhoz láncolni. Ezt megemlítettem Valerie-nek és akkor az egész dologra fény derült.
- Értem már.
- A palotapincsi jól ismerte Sir Roderick Glossopot, mert az unokaöccsét, Lionelt már kezelte valami elmekórral, és mikor leírta azt az embert, nyilvánvaló lett, hogy ő nem lehet ő. Ebből egyenesen adódott, hogy ön csak ön lehet.
- Kristálytiszta logika.
- És mikor elgondolkodtam, hogy vajon mi vihette önt arra, hogy engem bevigyen az őserdőbe, Valerie a fogát csattogtatta és kijelentette, hogy tuti, hogy ön valami rosszban sántikál, és ezért akart engem az útból félreállítani. El kell ismernie, hogy ez így is van. Nagyon intelligens lány.
- Módfelett. Már gondoltam rá, hogy az lenne az igazi, ha egyszer őt kellene lóvá tenni.
- Az egésznek az lett a vége, hogy ma reggel lement Ickenham-be, csak hogy megbizonyosodjon, hogy ön nincs a helyén — és az a szándéka, hogy onnan egyenest idevágtat és mindenki előtt leleplezi

önt. Én átláttam, hogy korán reggel kell jönnöm, mielőtt ő megérkezik. Mert tudja, minden megbocsátva, és minden elfeledve, a szerelem a régi lánggal ég, de azért van egy kis bibi. Valerie mintha gyanakodna Pollyra.
- Csak nem az önök között levő barátság miatt?
- De igen. Komoran megjegyezte, hogy Polly nagyon szép lány lehet, és ki tudja, talán nem csupán szánalomból vittem el a bálba. Viselkedéséből arra következtettem, hogy további nyomozást tervez e tárgyban.
- Egyszóval, nem buzog önben a vágy, hogy Valerie ideérve találkozzon Pollyval és a saját szemével lássa, milyen is valójában?
- Szinte egyáltalán nem — vallotta be őszintén Horace. — Éppen ezért, amilyen gyorsan csak tudtam, idejöttem, és Polly értésére szeretném adni, hogy tisztuljon innen, amíg még lehet.
- Micsoda agyafúrtság.
- Az Emsworth Címerből telefonáltam neki, és megbeszéltük, hogy a kastély kapujában találkozunk. Aztán beugrottam a kocsiba és odahajtottam. Képzelje megrökönyödésemet, mikor kiszállok az orrból és látom, hogy Ricky leugrik a tatról.
- Startnak nem rossz.
- Nem bizony. Repülő startnak. Úgy megugrottam, mint egy nyúl. Miután úgy háromnegyed mérföldet megtettem, közben talán kétszer érintve a talajt, kívül találtam magam a kastélyon. Ott megálltam és áttekintettem a helyzetet. Beláttam, hogy miután Pollyt elkerültem, a legjobb lenne, ha önnel venném fel a kapcsolatot. Tudtam, melyik az ön szobája, és azzal az elgondolással lopóztam be, hogy megvárom, amíg vacsora előtt átöltözni jön. Hogy így kinyújtózva találom önt ebben a sorsdöntő órában, az csak egy újabb fejtörő, amellyel ezen a zűrös estén találkoznom rendeltetett.
- És azt kívánja tőlem, hogy találjam meg Pollyt és vegyem rá, hogy ne legyen a színen, mikor Valerie megérkezik?
- Pontosan.
- Polly el lesz távolítva. Valójában, azt hiszem, egyikünknek sem kellene a kedves rokon üdvözlésére felsorakozni. Emlékszem, nemrég azt mondtam unokaöcsémnek, Pongónak, hogy a

Twistletonok nem szívódnak fel sosem, de a szabály alól van kivétel. Ha Valerie arról számolhatna be a Legfőbb Vezérkarnak, hogy egy elmeorvos szerepében talált rám a blandingsi kastélyban, annak olyan következményei lehetnének, amelyek megdöbbentenék az emberiséget. De ha eltűnök, mielőtt ideér, akkor semmi olyan nem várhat rám, amin a szilárd tagadás ne segíthetne. Legyen biztos, fiam, hogy időmet nem kímélve összetoborzom segédjeimet, és ön visszavihet bennünket Londonba. Az araboktól eltérően, akiknek időre van szükségük, hogy sátraikat összecsavarják, mielőtt csendben olajra lépnek, mi még csomagolni sem fogunk.

- De hogy jutok a kocsihoz? Ricky őrszolgálatot teljesít mellette.

- Azt hiszem, én majd eloszlatom ezt a kis nézeteltérést önök között. Legelőször is, megkeresem és elmagyarázom neki a helyzetet. Azt javallanám, hogy ön maradjon itt, amíg visszatérek. Ha nagybátyja be találna jönni, és ön ez esetben el kívánna bújni a szekrényben, csak tegye bátran. Érezze otthon magát.

Az este hűvös és jó szagú volt, lágy szellő suttogott a fák között, mikor Lord Ickenham lefelé sétált az úton. A felette tornyosuló fellegek ellenére igen jó hangulatban volt. Sajnálta, hogy a blandingsi kastély elhagyására kényszerül, mert azt kellemes helynek találta, amely telis-teli van érdekes emberekkel, de felismerte, hogy eljött az idő, mikor tovább kell állni. Pollynak pénzt, Pongónak pedig egy biztató ígéretet szerzett, és a Császárnőt is biztonságban tudta a herceg fenyegető kezétől. Úgy érezte, nincs miért maradnia. Még néhány megnyugtató szót intéz Polly heves vérű trubadúrjához, és a kedves epizódot akár le is lehet zárni.

- Félúton volt a kastély kapuja felé, mikor léptek zajára lett figyelmes. Egy törékeny alak közeledett a félhomályban.

- Polly?

- Hello.

Lord Ickenham meg mert volna esküdni, hogy a lány dallamos beszéde ezúttal leszállított félhangokat is tartalmaz. Mikor megálltak egymás mellett, viselkedésében szokatlan közönyt észlelt.

- Mi a baj?

- Semmi.
- Ne titkolózz előttem, gyermekem. Már sötét van ugyan, de azért látom, hogy úgy kókadozol, mint egy hervadt virágszál. Szinte Pongo-szerű hangulatban vagy. Gyerünk, ki vele, mi történt?
- Ó, Fred bácsi!
- Hello. Egyébként már köszöntem. Az ördögbe is, mi ez az egész?
Néhány percbe beletelt, amíg végül Polly elhúzódott Lord Ickenhamtől és megtörölte szemeit.
- Sajnálom. Csak bolondot csinálok magamból.
- Ugyan. Mindannyian szeretnénk egy jót bőgni néha-néha. Pongónak is ajánlani fogom. Fogadok, hogy összeakadtál ifjú lovagoddal. Azért mentél, hogy Horace-szal találkozz a kapunál, és Rickybe botlottál. A viselkedésedből arra következtetek, hogy a benne rejtező haramia ezúttal háttérbe szorította a poétát.
- Szörnyű volt. De nem hibáztatom érte.
- Azt az áldott, jó lelket? Ugyan, miért is tennéd?
- Nézd, én tudom, mit érezhet. Megígértem, hogy sosem találkozom többé Horace-szal, és erre ott talál, amint titokban éppen hozzá készülök.
- Ne legyél ilyen pokolian megértő, gyermekem. Miért ne találkozhatnál te Horace-szal, amikor csak jólesik? Mi jogon írja elő neked ez a dalos pávián, hogy kivel találkozhatsz és kivel nem? Mi történt?
- Tombolt és kiabált velem. Azt mondta, hogy mindennek vége.
- Ezt már mondta a bál után is. Mégis megnyugtattad.
- De most nem sikerült.
- Legalább megpróbáltad?
- Nem. Elvesztettem a nyugalmam és ugyanolyan undok akarni lenni, mint ő.
- Derék lány vagy.
- Borzalmas volt. Gyűlölt engem.
- És te? Gyűlölöd őt?
- Dehogy gyűlölöm!
- Úgy érted, hogy mindezek után még mindig szereted?
- Hár persze hogy szeretem.

- Csodálatosak vagytok, ti nők! Jól van, majd én mindent rendbe teszek. Épp hozzá indultam.
- Ennek semmi értelme.
- Ezt mondták Kolumbusznak is. Ne aggódj, kedvesem. Kezembe veszem az ügyet. Tisztában vagyok a képességeimmel, bár néha még engem is meghökkentenek. Ilyenkor felteszem magamnak a kérdést, vajon van-e határa e csodaember lehetőségeinek? Még mindig nem értem, miért kell neked ez a fickó, de ha kell, akkor megkapod.
Továbbment és végül elért a kapuhoz, ahol megpillantotta az út mellett álló Bingleyt. Közelében, mint oroszlán a ketrecében, egy tagbaszakadt alak járkált fel s alá. Dord Ickenham megszólította.
- Mr. Gilpin, ha nem tévedek.

17. fejezet

Ezen az áprilisi napon oly sok zűrös dolog történt már Ricky Gilpinnel, hogy aligha csodálkozhatunk azon, ha a kedve nem volt valami napsugarasnak mondható. Egy hercegekkel, Pottokkal, Horace Davenportokkal és hűtlen lányokkal teli világban csak egy kivételesen filozofikus beállítottságú ember képes az emberiség iránti szeretetét sértetlenül megőrizni, és Ricky Gilpin sosem volt az. Mogorván összehúzta a szemöldökét. Nem tudta, ki ez az elegáns úriember, de készen állt arra, hogy utálja.
- Ki maga?
- A nevem Ickenham.
- Ó?
- Szóval, már ismer. Bizonyára Polly beszélt rólam.
- Ő.
- Akkor, kölcsönkenyér visszajár alapon, most én fogok beszélni Pollyról.
Remegés futott át Ricky Gilpin izmos testén.
- Ön nem fog. Vele végeztem.

- Ne mondja ezt.
- De mondom.
Lord Ickenham sóhajtott.
- Fiatalság, bolondság! Elherdálja a boldogságot, mint egy meggondolatlan gyermek — itt egy pillanatra elgondolkodott, mit is herdálnak el és hogyan a meggondolatlan gyermekek —, a szappanbuborékokat langy, nyári nap sugárinál. Nem jól van ez így. Bizony. Elmondhatok önnek egy rövid történetet, Mr. Gilpin?
- Nem.
- Évekkel ezelőtt — még Ricky Gilpinnel is keményebb ember kellett volna ahhoz, hogy Lord Ickenhamet elhallgattassa, ha az el kívánt mesélni egy történetet — szerettem egy lányt.
- Nem látta véletlenséggel Horace Davenportot?
- Halálosan szerettem őt.
- Ha látja, mondja meg neki, hogy semmi értelme gyáván elbújnia. Ha kell, hetekig is strázsálok itt.
- Összevesztünk valamin. Szó szót követett. És az lett a vége, hogy elviharzott és hozzáment egy gumiültetvényeshez.
- Előbb vagy utóbb kénytelen lesz idedugni az orrát, és akkor ízekre szaggatom.
- És évekkel később egy egyszerű, fehér liliomokból álló csokor érkezett, rajta csak egy rövid üzenet: „így kellett lennie". Ugye, micsoda tragédia? Ha hallgat egy öreg ember tanácsára, aki eltaszította boldogságát, csak mert túl büszke volt, hogy kiejtse azt az egyetlen szót, ami...
Egy fémes hang hallatszott. Ricky Gilpin rúgott bele a sárhányóba.
- Figyeljen ide — mondta. — Már most megmondhatom, hogy csak az idejét pazarolja. Tudom, hogy Polly küldte, hogy levegyen a lábamról...
- Küldött, hogy levegyem a lábáról? Kedves barátom! Rosszul ismeri azt a büszke teremtést!
Lord Ickenham elhallgatott. Eddig csak egy elmosódott alakot látott a félhomályban, de most Ricky belépett a fényszóró által bevilágított, aranyszínű körbe.

- Mondja csak — kérdezte a lord —, az ön apja nem egy Billy Gilpin nevű fickó? Az egyik ír ezredből?
- Williamnek hívták, és a connaughti Vadászoknál szolgált.
- Miért?
- Gondoltam. Ön kiköpött mása. Nos, most, hogy ezt tudom, nem is csodálkozom, hogy ilyen ostobán viselkedik. Ismertem az ön atyját, és bárcsak lenne annyiszor öt fontom, ahányszor kocsmákban és csapszékekben, fáradságot nem kímélve, megpróbáltam józan belátásra bírni. Valamennyi csökönyös öszvér közül, akik a legcsekélyebb semmiségért is belekötöttek az asztal lábába...
- Ne beszéljünk most az apámról! Ha arra céloz, hogy a legcsekélyebb semmiség az, ha egy lány, akiről az ember feltételezi, hogy szereti, elmegy bratyizni Horace Davenporttal, miután megígérte ...
- De kedves fiam, hát nem érti, hogy éppen az ön iránt érzett szerelemből ment el bratyizni Horace-szal?... Hadd magyarázzam meg, és ha önt még ezután sem önti el a szégyen és a megbánás, akkor ön híján van az emberi érzéseknek. Először is, semmi más, csakis az ön iránti vonzalom vitte rá Pollyt, hogy elmenjen az Albert Hall-i bálba. Csak nem képzeli, hogy egy lány élvezetet lel abban, ha mindenki szeme láttára egy zulu jelmezbe és teknősbéka-szemüvegbe öltözött fickóval mutatkozik? Polly azért ment a bálba, mert kész volt akár testi és lelki kínszenvedések vállalására is, csakhogy az ön érdekeit elősegítse. Az volt a szándéka, hogy mikor Horace kissé becsíp, ráveszi, hogy folyósítsa önnek azt az összeget, ami egy hagymaleves-stand vásárlásához elengedhetetlen.
- Micsoda?!
- A táncleckékkel heteken át serényen magához édesgette, és a bál estéje tette volna fel a koronát az egész vállalkozásra. Remélte, hogy azzal a hírrel mehet majd önhöz, hogy a megpróbáltató várakozásnak vége, és végre egybekelhetnek és boldogan élhetnek, amíg meg nem halnak, közben pedig áldásos hagymalevesporciókban részesíthetik a nagy ivászatok holtrészeg túlélőit. Ám az ön nyakassága tönkretette a szép tervet. Egy lány nem kérhet kölcsön pénzt egy férfitól, mikor az a Marlborough utcai rendőrőrsön csücsül. Az ösztöne megsúgta Pollynak, hogy Horace nem lesz

megfelelő hangulatban. Újabb alkalom kellett. Mikor megtudta, hogy Horace valószínűleg itt lesz, ő is idejött. Találkoztak. Megszerezte a pénzt...
- Ő... Mit?
- Úgy bizony. Nála is van. El akarta hozni önnek.
- De honnan tudta, hogy itt vagyok?
Egy másodperc törtrészéig Lord Ickenham tanácstalan volt.
- Női megérzés — ajánlotta megoldásként.
- De...
- Egy a lényeg — vágott közbe Lord Ickenham nyersen. — Mit számít, honnan tudta, hogy ön itt van? Elég az hozzá, hogy tudta, és lélekszakadva igyekezett önhöz a pénzzel, mint gyermek becses kincsével. És ön — mit tett ön? Bitangul, csibészül bánt vele. Nem lep meg, hogy örül, hogy ép bőrrel megúszta.
- Ó, te jó isten! Örül?
- Ezt mondta, mikor az imént találkoztunk. És nem hibáztatom érte. Bizalom nélkül nincs szerelem, és szép kis tanúbizonyságot tett ön a bizalomról, nem gondolja?
- Ha Horace Davenport e pillanatban látta volna Ricky Gilpin arcát, talán nem is hitt volna a szemeinek. Aligha lett volna képes elhinni, hogy azok az izzó szemek ilyen jámboran képesek pislogni, hogy az az acélos áll olyanná szelídülhet, mint egy krémes tölteléke. A jövő Hagymaleves Királyán minden tünet arra mutatott, mintha valaki tarkón csapta volna egy nedves homokkal töltött zoknival.
- Micsoda bolondot csináltam magamból — mondta, és a hangja olyan volt, mint egy ébredező madár első csipogása.
- De még mekkorát.
- Jól elfuseráltam a dolgokat.
- Örülök, hogy végre belátja.
- Hol van Polly? Látnom kell.
- Most nem tanácsolnám. Úgy látszik, ön nem érti, mit jelent az, ha valaki így viselkedik egy lánnyal. Polly nagyon dühös önre. őrültség lenne most találkozni vele. Ön csak egyetlen dolgot tehet. Mikor szándékozik visszamenni Londonba?
- Úgy volt, hogy az esti vonattal megyek.

- Akkor tegye ezt. Polly is otthon lesz nemsokára. Mikor megérkezik, ön menjen és vegyen csokoládét — sok-sok csokoládét —, küldje el neki és mellékeljen egy bűnbánó epigrammát.
- Úgy lesz.
- Aztán kérje, hogy fogadja önt. És amikor azt mondom, kérje, akkor azt szó szerint gondolom.
- Természetesen.
- Ha kellően szerény és bűnbánó lélekről tesz tanúbizonyságot, akkor nem látok okot a kétségbeesésre. Polly szerette önt egyszer, és meglehet, ismét szeretni fogja. Majd én beszélek vele és meglátom, mit tehetek.
- Nagyon rendes öntől.
- Semmiség. Szeretnék hozzájárulni, hogy egy régi barátom fia révbe jusson. Jó estét, Gilpin fiam, és emlékezz... csokoládé — szerény, bűnbánó csokoládé — sok-sok csokoládé.

Pongo Twistleton szerencsére nem volt jelen, amikor nagybátyja beszámolt Pollynak a közte és Ricky Gilpin között történtekről, mert itt egy olyan érzelmes jelenetre került sor, amely létezése alapjaiban rázta volna meg a fiatalembert.

- Jól van, no — mondta végül Lord Ickenham. — így állnak a dolgok, és a te feladatod csak annyi, hogy nyeregben maradj és használd ki a stratégiai előnyöket. Örülök, hogy azt mondtam, küldjön csokoládét. Egy ilyen felfuvalkodott kakas sosem gondolna arra, hogy csokoládét adjon egy lánynak, csak úgy. Igen hézagosan ismeri a társadalmi illemkódex gyengébb nemre vonatkozó paragrafusait.
- De miért nem engedted, hogy találkozzunk?
- Kedves gyermekem, ez tönkretette volna mindazt, amit elértem. Te a karjaiba vetetted volna magad, és ő máris azt hinné, hogy ő a főnök. De így, ha akarod, kezes bárannyá teheted. A csokoládét hűvös tartózkodással fogadod el, ez semmire sem kötelez, és végül, ha már hetek óta a küszöbödön alszik, egyre újabb vezeklő csuhák rendelésével halmozza el a szabóját, hamut szór a fejére, és a lelki gyötrelmektől már lötyög rajta a ruha, akkor végre megbocsátasz neki — és értésére adod, hogy ilyesmi soha többé nem fordulhat elő.

Nem szabad, hogy ezek a domináns hímek azt képzeljék, hogy könnyedén vehetik a dolgokat.
- Polly összeráncolta a szemöldökét. Egy virágokkal és lágy zenei futamokkal teli világban ez a felfogás sértette a fülét.
- Nem látom be, miért kell ennek harccá fajulnia.
- Ez törvényszerű. A házasság harcmező, nem rózsás ágyikó. Kinek a mondása ez? Túl jól hangzik ahhoz, hogy a sajátom legyen. Nem mintha tőlem nem telne ki ilyesmi, különösen a fürdőszobában.
- Én szeretem Rickyt.
- Nagyon helyes. De a boldog házasélet révébe vezető egyetlen biztos út az, ha már az indulásnál tisztázzuk, hogy ki van a kormányrúdnál. Az én drága feleségem már a mézeshetek alatt eldöntötte ezt, és azóta ideális szövetséget alkotunk.
Polly hirtelen megtorpant.
- Ez badarság. Látni akarom Rickyt.
- Kedvesem, ne tedd!
- De igen.
- Megbánod.
- Nem bánom meg.
- Gondolj mindarra, amit érted tettem.
- Azt teszem, és el sem tudom mondani, mennyire hálás vagyok érte, Fred bácsi. Csodálatos voltál. Megmentettél és új életet adtál. De nem bánhatok így Rickyvel. Meggyűlölném érte saját magamat. Nem bánom, ha azt hiszi, hogy ő a főnök. Én akkor is szeretni fogom.
Lord Ickenham sóhajtott.
- Jól van, ha így gondolod. „A férfi tiszta, széles homloka, királyi tekintete az Abszolút Fensőbbségét hirdették." Ha ez az, amit akarsz, akkor azt hiszem, nincs értelme érvelni. Ha eltökélted, hogy elszalasztod az égből pottyant alkalmat, hogy a helyére tedd ezt a fiatalembert, akkor csak folytasd, kedvesem, és az Isten áldása rajtatok. De már nem tudtok találkozni. Elment a vonattal. Holnapig várnod kell.
- De hol van az még? Nem küldhetnek egy táviratot?

- Nem — felelte Lord Ickenham szilárdan. — Mindennek van határa. Legalább a női méltóság látszatát tartsd fenn. Miért nem kéred meg Horace-t, hogy vigyen fel a kocsijával Londonba ma éjjel?
- Úgy gondolod, megtenné? Ma már a háta mögött van egy hosszú út.
- Leghőbb vágya, hogy egy újabb hosszú utat tegyen, feltéve, ha te is mellette vagy. Pongo és én holnap reggel követünk a közkedvelt nyolc huszonötös vonattal.
- Hát ti is elmentek?
- De még mennyire. Horace majd mindent elmesél. A hálószobámban megtalálod. Nekem még el kell kapnom Pongót, hogy tájékoztassam. A friss hírek majd felderítik. Valami okból kifolyólag, Pongo nem boldog itt. Apropó, nem láttad valahol?
- De igen. Mikor visszajöttem Rickytől.
- Helyes. Csak azt akartam tudni, megkaptad-e a pénzt.
- Odaadott valami pénzt, de én visszaadtam neki.
- Vissza?
- Igen. Nem akartam azt a pénzt.
- De édes gyermekem! Az a pénz volt a hagymaleves-stand ára! A hozományod!
- Tudom. Pongo elmondta. — Polly felnevetett. — De éppen akkor vesztünk össze Rickyvel, örökre szakítottunk, én a Themzének akartam menni, kellett is nekem hozomány! Megmondanád neki, hogy mégis szükségem van rá?
Lord Ickenham fojtottan felnyögött.
- Ha tisztában lennél a körülményekkel, nem beszélnél ilyen vidáman és könnyedén. Arról tájékoztatni Pongót, hogy végül mégis igényt tartanál a pénzre, nem olyan kellemes feladat, mint gondolod. Ki merem jelenteni, hogy helyi érzéstelenítést alkalmazva, szike és csipesz segítségével végül képes leszek leválasztani a pénzt a boldogtalanról, de tudom, csúnya, krákogó hangok kíséretében fogja kiköhögni. De azért bízhatsz bennem. Én megvédem az érdekeidet, bármi áron. Holnap délután elviszem a

dohányt a Pott-tanyára. Most igyekezz és keresd meg Horace-t. Tudom, örömmel fogadja egy korai indulás tervét.
- Fred bácsi, te egy angyal vagy!
- Köszönöm, kedvesem.
- Ha te nem lettél volna...

Lord Ickenham arra ébredt, hogy karjainak ismét dolga akadt, és pártfogói rokonszenvének már megint sokkal bensőségesebb módon adta jelét, mint azt egyik unokaöccsének puritán nézetei okvetlenül szükségesnek vagy helyénvalónak ítélték volna. Aztán egyedül maradt, és Polly, egy hang a sötétben, boldogan énekelve ment a maga útján.

Úgy tíz perccel később Lord Ickenham már lefelé bandukolt az úton, mikor egy másik éneklő hangra lett figyelmes. A felismerés fájdalmat okozott. Nem fordult elő gyakran, hogy Pongo Twistleton, alaptermészetének jellegéről megfeledkezve, csalogányként dalra fakadjon, és a gondolat, hogy a ritkán felcsendülő dallamot a szívből kedvelt fiatalember ajkáról letörölje, egyáltalán nem csábította Lord Ickenhamet.
- Te vagy az, Pongo?
- Hello, Fred bácsi! Kellemes esténk van, nemde?
- Ó, nagyon.
- A levegő! A csillagok! A tavasz illata!
- Na persze. — Öööö — Pongo, fiam, az a pénz...
- Ami Pollynak járt? Ja, igen — amúgy is el akartam mondani. - Felajánlottam neki, és képzeld, egy pennyt sem kért belőle!
- Igen. — De...
- Azt mondta, hogy visszaadta a rézgyűrűt Rickynek és már nincs szüksége rá.
- Pontosan. De azóta...
- Így aztán zsebre vágtam, lementem Market Blandingsbe, bevágtattam a postára, kétszázat betettem egy borítékba George Buddnak, ötvenet meg egy másik borítékba Stexes Prossernek, és ajánlva feladtam mindkettőt. Hál' istennek minden rendbe jött. Szabadnak érzem magam — mondta Pongo —, mint egy madár.

Lord Ickenham nem tudott azonnal válaszolni. Ujjával bajuszát csavargatta és elgondolkodva nézett unokaöccsére. Érezte, hogy halvány neheztelés támad benne a Gondviselés iránt, amiért a dolgokat ily nehézzé teszi a jó emberek számára.
- Ez — szólalt meg végül — kellemetlen.
- Kellemetlen?
- Az.
- Hogyhogy? Nekem úgy tűnik...
Pongo elhallgatott. Egy rettenetes gondolat rázta meg.
- Ó, bácsikám! Nehogy azt mondd, hogy meggondolta magát, és most már kell a dohány?
- Attól tartok, ez a helyzet.
- Azt mondod, összejöttek Rickyvel?
- Azt.
- És kell a pénz, hogy egybekelhessenek?
- Kell.
- Ó, jóságos nagyanyó!
- Szóval — mondta Lord Ickenham —, ez kellemetlen. Ettől nem tágítok. Azt mondtam Rickynek, hogy a pénz gyakorlatilag már Pollynál van, mire hajlandó volt eltávozni az esti vonattal, miközben levesestányérok garmadája táncolt aranyos vízióban a szemei előtt. Pollynak meg azt mondtam, hogy holnap magam viszem hozzájuk a dohányt, mire ő dalolva szintén el. Kellemesnek igazán nem nevezhető, ha a tényeket elébük kell majd tárnom. Egy kis csalódottság elkerülhetetlen lesz.
- Nem lehetne felhívni Buddot és Stexest, hogy adják vissza a lóvét?
- Nem.
- Én sem bízom az ilyen uzsorásokban. Hát akkor?
Lord Ickenham arca felderült. Látta már, hogy még nincs veszve semmi. Serény elméjében ritkán állt be tartós üzemzavar.
- Megvan! Mustár!
- Hogyan?
- Mustár Pott. Ő a mi emberünk. Nyilvánvaló, hogy Mustárt még egyszer meg kell csapolni. Biztos, hogy kissé nyűgös lesz, ha megtudja, hogy a korábbi adomány, ahelyett, hogy biztosította volna

szeretett lánya boldogságát, arra ment el, hogy könnyítsen egy futó ismerős — ez te vagy — pénzügyi nehézségein, de nincs kételyem azirán t, hogy retorikai képességeim hatására, természetes lelki fájdalmát feledve, még egyszer bedobja magát.
- Bosham?
- Nem Bosham. Aki délután egyszer már játszott Perzsa Királyokat Mustárral, ritkán rendelkezik olyan lelki tartással, hogy ezt az este folyamán még egyszer megtegye. Emsworthre gondoltam.
- Az öreg Emsworth? Na de az ördögbe is!
Lord Ickenham bólintott.
- Értem én, mire célzol. Úgy érzed, nem való becsapni egy házigazdát, aki a szájától vonta meg a száraz kenyeret, hogy nekünk enni adjon, és szerinted, általánosságban véve, ez nem becsületes dolog. Egyetértek veled. Ez kétségtelenül foltot ejt az Ickenhamek becsületén, és bárcsak ne lenne muszáj. De ilyen válságos helyzetben az ember kénytelen jobbik énjét háttérbe szorítani. Azt hiszem, még nem is mondtam neked, hogy húgod, Valerie rövidesen megérkezik.
- Miii!
- Így tájékoztatott Horace, és őt megbízható hírforrásnak tekinthetjük. Ez azt jelenti, hogy holnap a nyolc huszonötös vonattal okvetlenül el kell tűnnünk. Ebből is láthatod, hogy nem piszmogunk, ha Polly anyagi bázisát biztosítani akarjuk. Nem az a kérdés: „Helyes-e Emsworthöt megvágni? Nem is az, hogy:
" Van-e morális alapunk a jó öreget megkopasztani?" Hanem, hogy: „Van-e neki méze?" És nála tele a kaptár. Ebből kifolyólag, Emsworth meg lesz kopasztva. Megyek is, hogy útjára bocsássam a nehéz követ. Majd később beugrom jelentéstételre.

18. fejezet

Egy komor és gondolataiba merülő Pongo Twistleton öltözött vacsorához ezen az estén második emeleti kis szobácskájában. Általában a nappali krizantémból csillogó, éjszakai kardvirággá

változás művelete élvezetet jelentett neki. Szerette a megnyugtató borotválkozást, az élénkítő fürdőt, a hófehér ingmell lágy ropogását és az érzést, hogy néhány percen belül szembe találja magát az egybegyűltekkel. De ma este kedvetlen és szórakozott volt. Ajkai összeszorultak, tekintete messze révedt. Még a nyakkendő csomózása sem tette igazán vidámmá.

- A hír, hogy húga útban van, hogy csatlakozzék a blandingsi kastélyban időző csöppnyi társasághoz, meglehetősen megrázta Pongót. Felerősödött a megérkezés óta benne bujkáló érzés, hogy veszély leselkedik rá és rossz emberek ólálkodnak körötte. Egy idegen sikátorban kóborló, fél szemmel a téglát markoló kamasz fiúkra sandító macska átérezné, amit érzett. És ez az idegi megterhelés önmagában is elég lett volna ahhoz, hogy figyelmét a készülődésről elvonja.

De a lelki békéjét veszélyeztető tényezők közül a rossz előérzetnél is sokkal fájóbb volt a lelkiismeret-furdalás. Mióta csak első látásra beleszeretett Polly Pottba, arról álmodott, hogy alkalma lesz majd valami nagy áldozatot vállalnia érte. Látta magát, amint megveregeti a lány csöpp kezét, mikor az megtörten köszönetet rebeg a bámulatosan nemes cselekedetért. Látta magát, amint belenéz a lány szemeibe azzal a szeszélyes, ferde Ronald Colman-mosollyal. Odáig ment, hogy össze is tákolt egy kis beszélgetést a fenti esetre, amely úgy kezdődött, hogy: „Ugyan, ugyan, kislány, semmi az egész. Csak azt akartam, hogy boldognak lássam" — és a továbbiakban persze még ennél is hatásosabb fordulatok következtek.

És erre fel, mi történt? Az ábra az, hogy hacsak a Perzsa Királyok atyamestere közbe nem lép és az utolsó előtti órában meg nem menti a helyzetet, akkor ő lesz az, aki tönkretette Polly életét. Ahhoz, hogy az ilyen gondolatok súlya alatt gyötrődő ember enyhülést találjon, egy igazán jól megkötött nyakkendő szükségeltetik, de a tükörbe nézve úgy találta, hogy az övé bizony igencsak kontár kezekre vall. Sőt, oly messze esett az általa ideálisnak képzelt mintától, hogy már-már azon volt, hogy szétbontsa a csomót, és egy újnak veselkedjen neki, mikor az ajtó kinyílt és Lord Ickenham lépett be.

- Na? — kiáltott Pongo várakozással telve.

És e percben, jóllehet korábban már azt hitte, az a mélypont, most ijedten regisztrálta, hogy szíve még mélyebb bugyrokba is képes aláhanyatlani. A nagybácsi orcájára vetett egyetlen pillantás elárulta, hogy nem az örömteli híreket hozó kurír áll előtte.

Lord Ickenham megrázta a fejét. A viselkedésében volt valami, ami szinte dermesztő hangulatot árasztott.

- A Flottában is csalódnunk kellett, fiam. Felmentő sereg sehol a láthatáron, a vízkészlet kimerült, és a vadak még mindig itt üvöltenek az erőd falán túl. Más szóval, Mustár cserbenhagyott bennünket.

Pongo egy székhez tántorgott és nehézkesen belezuhant. Az elméjét próbára tévő, súlyos teher nagyságáról abból is képet alkothatunk, hogy mielőtt ezt megcselekedte volna, még arról is megfeledkezett, hogy a nadrágja térdét felhúzza.

- Nem vállalta?

- De igen, és el kell ismerni, mindent megpróbált. Ahogy előre számítottam, zsémbelt egy ideig, de hamarosan sikerült a szívére beszélnem. Elfogadta tervemet és acélos lélekkel kijelentette, hogy csak kerítsem elő Emsworthöt, a többit rá bízhatom. Elővette a pakliját, szeretetteljesen megsimogatta, akár egy igazi lovag, aki a csata előtt még utoljára megvizsgálja, elég éles-e a szablyája. És abban a percben belépett Emsworth.

- Pongo lassan bólintott.

- Már ne is folytasd. Emsworth nem akart játszni.

- Épp ellenkezőleg, hajlandó volt néhány partira. Ez egy bonyolult és hosszú történet, fiam, és azt hiszem, jobb, ha nem vágsz közbe folyton, különben lekéssük a vacsorát, mire rá tudok térni a napirendre.

- Miféle napirendre?

- A teendőket illetően van egy kis tervem, majd mindjárt vázolni is fogom. Addig is, hadd menjek csak sorban. Mint mondtam volt, Emsworth belépett és lerítt róla, hogy valami erős érzelem tartja a szorításában. A szemei kidülledtek, a szemüvege ferdén lógott az orrán és alig hallhatóan motyogott valamit. Mindig így csinál, ha

valami kihozza a sodrából. Végül kiderült, hogy az ártányt ellopták. Egy kis tea utáni vizitre ugrott volna be hozzá, mert ez mindig felfrissíti, de az állat nem volt otthon. Az ól üres, az ágy érintetlen.
- Ó?
- Azt reméltem, találsz méltóbb kifejezést is ehhez a mély, emberi tragédiához, mint egy szimpla „Ó?" — mondta Lord Ickenham feddőleg. — Hiába, az ifjúság kérges szívű, bizony. Úgy van, a disznót ellopták. Emsworth gyanúja, természetesen, azonnal a hercegre terelődött. Nagyon megdöbbent, mikor rámutattam, hogy ő aligha lehetett az elkövető, mivel egész délután ki sem mozdult a szobájából. Rögtön ebéd után visszavonult, és azóta senki sem látta. És a hálószoba ablakán sem lóghatott ki, mert azt láttuk, hogy egy óra harminctól kezdve, Baxter ott üldögélt a pázsiton. Mondhatnád, hogy Baxter viszont nem volt ebédelni. Kiderült, hogy enyhe hasmenés gyötri, és úgy döntött, hogy a mai ebédet kihagyja. Ő tanúsítja, hogy Dunstable nem mutatkozott. Az eset be fog kerülni a történelem nagy rejtélyei közé, egy lapon a Vasálarcossal és a Marie Celeste titokzatos eltűnésével. Az ember hiába keresi a megoldást.
Pongo, aki egyre növekvő türelmetlenséggel hallgatta az elbeszélést, ezt tagadta.
- Én nem is keresem. Fütyülök az egészre. Fenébe minden disznóval, ez a véleményem! Csak nem azért jöttél, hogy disznókról csevegjünk? Mi lett Pott-tal és a kártyapartival?
- Lord Ickenham elnézést kért.
- Sajnálom, attól tartok, hogy mi, öregek, gyakran elkalandozunk a témától. Emlékeznem kellett volna arra, hogy téged Emsworth disznajának a sorsa szinte egyáltalán nem érdekel. Nos, én mondtam Emsworthnek, hogy most leginkább valami kikapcsolódásra lenne szüksége, és nincs kitűnőbb mód erre, mint egy kis kártyázgatás. Mustár pedig rávágta, hogy hát nem különös, éppenséggel akad nála egy pakli, és a következő percben már le is ültek a játékhoz.
Lord Ickenham szünetet tartott és áhítattal szívta be a levegőt.
- Csodás látvány volt. Perzsa Királyok mesterfokon. A tudás esszenciáját sosem láttam szemléletesebben megmutatkozni, mint akkor ott, Mustár játékában. A leánya boldogságáért játszott, és úgy

látszott, ez ihletet kölcsönöz neki. Azt hiszem ilyenkor általában szokás a baleknek időnként néhány játszmát engedélyezni, de nyilvánvalóvá vált, hogy Mustár szerint ilyen válságos órán nincs helye semmiféle régimódi udvariaskodásnak. Mellőzte a hagyományokat és megnyert minden egyes partit. Mikor a játék véget ért, Emsworth felállt, megköszönte a kellemes időtöltést, és még hozzátette, hogy micsoda szerencse, hogy nem pénzben játszottak, mert akkor minden bizonnyal szép összeget veszített volna, majd elhagyta a szobát.
- Ó, a fenébe!
- Látod, ez már helyes kifejezés. Még én is meglepődtem. Mustár állítja, hogy egyszer egy disznó megharapta, de kétlem — bár ez életének nagy pillanata lehetett —, hogy akkor jobban érzelmeinek hatása alá került volna. Emsworth távozása után vagy öt percig semmi mást nem tudott kinyögni, mint hogy ilyen még nem történt vele. Nos, a jó pap is holtig tanul. És akkor, hirtelen fényt láttam megvillanni az arcán, olyan volt, mint egy megöntözött virág, ha új életre kell. Megfordultam és láttam, hogy a herceg jött be a szobába.
- Ah!
- Csak semmi „Ah!", fiam. Már megmondtam az elején, hogy ez a történet nem végződik happy enddel.
- A herceg nem akart játszani?
- Neked az a mániád, hogy az emberek nem akarnak játszani. Az emberek mindig játszanak, ha Mustár azt akarja, hogy játsszanak. Mintha hipnotizálná őket.
- Nem, a herceg örült, hogy játszhat. Azt mondta, hogy a szűk szobába zártan a délután nagyon unalmas volt, és most, hogy kijött kicsit levegőzni, pont egy kis Perzsa Királyokra vágyik. Azt mondta, hogy fiatal emberként meglehetős tehetséget árult el ebben a műfajban. Mustár szeme csillogott. És leültek jászani.

Lord Ickenham kivárt. Látszott rajta, hogyan vív harcot benn a természetes vágy, hogy mesélőként a lehető legtöbb részletre térjen és a humanitárius érzés, amely arra készteti, hogy rövid zárva feloldja az unokaöccsére nehezedő feszültséget. Az utóbbi kerekedett felül.

- Dunstable kijelentése, hogy e játékban kitűnő képességekkel bír, teljesen beigazolódott — mondta röviden. — Ugyanakkor hozzá kell tennem, hogy Mustár nem volt formában. A nem sokkal korábbi hatalmas erőfeszítés elgyengítette és elkedvetlenítette. Egy szó, mint száz, Dunstable tíz perc alatt háromszáz fontot metszett ki belőle.
- Pongo elámult.
- Háromszáz fontot?
- Ez volt a vége.
- Kp-ben?
- Helyben fizetve.
- De ha így van, miért nem adta oda Miss Pottnak?
- Áááá, értem, hova akarsz kilyukadni! Nos, Mustár bizonyos fokig különös fickó. Nem könnyű rávenni, hogy megváljon a nyereményétől. Még lánya kedvéért sem hajlandó istenhozzádot mondani a tevékenységéhez szükséges alaptőkéhez. Az ember homályosan ugyan, de azért látja az indító rugókat.
- Én nem.
- Pedig vannak.
- És akkor most mit csinálunk?
- Hogyan? Ja, most természetesen belopózunk a herceg szobájába és megfújjuk a dohányt.

A régi jó ismerős, a furcsa, lidérces érzés újra meglegyintette Pongót. Feltételezte, hogy jól hallott minden szót — nagybátyja mindig is nagy gondot fordított a szép artikulációra —, de hihetetlennek tűnt, hogy ez így volt.
- Megfújjuk?
- Meg.
- De te nem lophatsz pénzt!
- Hát, nem valami szép dolog, az igaz. De majd kölcsönnek tekintem és részletekben — szabálytalan részletekben — visszafizetem. Sőt, minden törlesztés mellé egy fehér liliomokból álló csokrot mellékelek.
- De, a fenébe is...

- Tudom, mit akarsz mondani. A te felsőfokon képzett jogász elméd számára rögtön nyilvánvaló, hogy a művelet kimeríti a magántulajdon terhére elkövetett testi sértés vagy garázdaság fogalmát, és még jó, ha nem minősül birtokháborításnak is egyúttal. De ennek meg kell lennie. Polly érdeke mindenekfelett. Emlékszem, Mustár egyszer azt mondta, úgy nézek Pollyra, mintha a saját lányom lenne és nem egy idegené. Igaza volt. Azt hiszem, az én érzelmeim Polly iránt körülbelül ugyanolyanok, mint Emsworthéi a disznaja iránt, és ha lehetőségem nyílik arra, hogy boldoggá tegyem, nem engedem, hogy valamiféle, mondvacsinált skrupulusok az utamba álljanak. Kenyérre kenhető, törvénytisztelő ember vagyok, de ennek a gyereknek a boldogságáért hajlandó vagyok akár olyan gonosztevővé válni, aki hetet üt fejszével egy csapásra. Tehát, ehhez ragaszkodom, megfújjuk a dohányt.
- Csak nem akarsz engem is belekeverni?
Lord Ickenham megdöbbent.
- Belekeverni? Micsoda kifejezés ez? Természetesen, feltételezem, hogy örömmel vennél részt benne te is.
- Nem tudsz ilyen játékba belerángatni — felelte Pongo határozottan. — Agárverseny — igen. Kastélykapuk kidöntése — igen. Rablás — nem.
- De édes fiam, gondolj arra, hogy te segíthetnéd hozzá Pollyt a pénzhez, amire olyan nagyon szüksége van...
- A kutyafáját!
A lelkiismeret-furdalás újra elöntötte Pongót, akár egy hullám dagály idején. A pillanat sodrásában megfeledkezett erről a szempontról. A szégyentől megvonaglott.
- Ezt nem szabad szem elől tévesztened. Sőt, azt hiszem erkölcsi kötelességed is, hogy beszállj.
- Igazad van.
- Akkor számíthatok rád?
- Természetesen. Hogyne.
- Jó. Tudtam, hogy így lesz. Nem lenne szabad tréfálkoznod egy idős emberrel, Pongo. Már szinte arra gondoltam, hogy komolyan beszélsz. Jól van, no, most már megkönnyebbültem, ugyanis a te

együttműködésed is szükséges az általam kigondolt tervecske kivitelezéséhez. Hogy vannak a hangszálaid mostanában? De hiszen, emlékszem. Mikor az úton találkoztunk, úgy csiripeltél, mint egy pacsirta. Majdnem összekevertelek Carusóval. Nagyszerű.
- Miért?
- Mert az lesz a feladatod — egyszerű és könnyű feladat, majd én levizsgáztatlak —, hogy letanyázz a Dunstable ablaka alatti pázsiton és elénekeld a „Hol odalenn csillog a Loch Lomond"-ot.
- Mi? Miért?
- Folyton ezt hallom tőled, „Miért, Miért?" Pedig egyszerű. Dunstable, bizonyos okokból kifolyólag, állandóan a szobájában tartózkodik. Először is, ki kell onnan mozdítanunk. Még egy olyan újsütetű rabló is, mint én, tudja, hogyha fel akarja forgatni egy ember szobáját a pénzért, akkor ezt annál kényelmesebben teheti, minél kevésbé van a tulaj jelen. A „Loch Lomond" majd kicsalogatja. Tudjuk, milyen készségesen reagál erre a régi, szép dalra. A te szereped az, hogy eljátszd Loreley és a lidércfény keverékét. Szirénénekeddel kicsalod Dunstable-t és kinn is tartod, mert majd mész előtte a sötét parkon át. Közben én besurranok, és megteszem, amit kell. Látsz valami hézagot ebben?
- Addig nem, amíg valaki meg nem lát téged.
- Baxterre gondolsz? Igazad van. Mindig mindenre gondolni kell. Ha Baxter látja, hogy felszívódtunk, biztosan feltámad benne a nyomozóösztön. Majd beadok Baxternek egy K. O.-bogyót.
- Egy mi?
- Lehet, hogy te záróra-pirula néven ismered.
- De honnan a fenéből szerzel ilyen K. O.-bogyót?
- Mustártól. Hacsak az életről alkotott felfogását meg nem változtatta mióta megismertem, akkor biztos, hogy van nála néhány. A régi szép napokban ki se tette a lábát nélkülük. Mikor a klubot vezette, csak a K. O.-bogyók józan és körültekintő alkalmazása tette képessé, hogy piciny nyáját rendben és egyetértésben elkormányozza.
- És hogyan akarod elérni, hogy Baxter bevegye?
- Majd csak találok rá módot. Mit gondolsz, a szobájában van most?

- Azt hiszem.
- Akkor először beugrom Mustárhoz, aztán — orvosi hivatásomtól vezérelve — hasmenése után megvizsgálom Baxtert. A dolognak ezt a részét nyugodtan rám bízhatod. Rád csak vacsora után kerül sor. Óra indul pontosan kilenc harminckor.
- Lord Ickenham számára közvetlenül azután, hogy nemkívánatos társaságát kevéssel a fentieket követően Rupert Baxterre ráerőltette, teljesen világossá vált, hogy utóbbi már messze nem az a korábbi találkozásaik alkalmával megismert, acélos, kemény fiatalember. A Beach, a komornyik által Lady Constance-hoz eljuttatott üzenet burkolt tartalma nem az anyakocák eltulajdonítását fontolgató ember számára szükséges szabadidőt és remetei magányt biztosító fortély volt csupán. Munkaadójának megbízása totális felfordulást idézett elő Baxter emésztőrendszerében. Még a legnagyobbaknak is akad gyenge pontja. Baxter esetében, éppúgy, mint Napóleonében, ez az Achilles-sarok a gyomor volt.

Estefelé már némileg jobban érezte magát, ám ekkor a gondolat, hogy még előtte áll a megpróbáltatás, amely a Császárnőnek a hercegi fürdőszobában létesített, ideiglenes lakóhelyéről új otthonába történő elszállításával jár, újabb, az előzőnél is komolyabb rohamokat okozott. Lord Ickenham felbukkanásának pillanatában a belsejében szabadon garázdálkodó körülbelül tizennyolc kandúr ismét hancúrozni kezdett.

Így aztán nem is volt elvárható, hogy sugárzó arccal fogadja látogatóját. Nem is tette. Miközben egy pillanatra szünetet tartott, hogy mellényét megsimogassa, oly módon meredt vendégére, hogy még a legérzéketlenebb személy is okvetlenül barátságtalannak minősítse.
- Nos? — sziszegte összeszorított fogai között.
Lord Ickenham nem számított udvarias fogadtatásra, de ez a magatartás semmi esetre sem kerülte el figyelmét. Azon nyomban két embernek is elegendő nyájasságot préselt ki magából, mivel körülbelül ez volt a kívánt mennyiség.
- Csak beugrottam, hogy megvizsgáljam — magyarázta — és hogy részvétemet kinyilvánítsam. Hanyagsággal vádolhat, hogy

nem jöttem előbb, de tudja, hogy van ezekben a vidéki viskókban. Az ember teljesen szétforgácsolódik. Nos, kedves barátom, hogy érzi magát? Elkapta a gyomoridegesség, értem én. Kellemetlen, nagyon kellemetlen. Módfelett hiányoltuk önt az ebédnél, és mindnyájan — természetesen, én sem kevésbé mint a többiek — mély részvétünket fejeztük ki.
- Megvagyok a maga részvéte nélkül is.
- De vajon meglehetünk-e részvét nélkül, Baxter, még ha a leghalványabbról van is szó? Mi több, az én részvétem gyakorlati és konstruktív formát ölt. Van valami — mondta Lord Ickenham, és elővett egy fehér pirulát —, amitől, garantálom, hogy elfelejti a legrosszabb gyomorfájást is. Egy kis vízzel vegye be.
Baxter gyanakvással fogadta az ajánlatot. A szélhámosokról szóló ismeretei azt diktálták, hogy ritkán cselekszenek emberbaráti indítékokból. Vegyük csak górcső alá egy szélhámos kedvességét és kiderül, hogy mögötte valami bűzlik.
És ekkor villámként cikázott át rajta egy gondolat, úgyhogy átmenetileg feledte a testi kínokat.
Munkaadóját illetően Rupert Baxternek nem voltak illúziói. Nem ringatta magát abban a hitben, hogy Dunstable hercegének nyers modora aranyszívet takar és úgy érezte — igen helyesen —, hogy ha a hercegnek kék szegélyű porcelántányéron egy mézzel leöntött aranyszívet szolgálnának fel, az azt sem tudná, mi az. Ugyanakkor viszont úgy ítélte meg, hogy ura és parancsolója igenis háládatos természet, és pillanatnyilag úgy tűnt, hogyha ő, Baxter, sikerrel hajtja végre a disznólopás veszedelmes feladatát, a vén kutya aligha rúgja ki azért, mert engedélye nélkül részt vett egy álarcosbálon. Más szóval, bár már-már úgy látszott, hogy ennek az előtte álló embernek a sarokvasa alatt kell holtáig sínylődnie, most rájött, hogy az semmi hatalommal nem bír többé felette és ő büntetlenül szembeszállhat vele.
- Látom, itt van a pohara. Beleteszem a pirulát — így. Vizet töltök bele — így ni. Felkeverem. És már kész is. Igya csak meg, és lássuk, mi történik.
Baxter gúnyosan eltolta a poharat.

- Maga nagyon kedves — mondta —, de nincs értelme a forró kását kerülgetni. Nyilvánvaló, hogy azért jött, hogy levegyen a lábamról ...
Lord Ickenham megbántva nézett vissza rá.
- Ön nagyon gyanakvó természet, Baxter. Jól tenné, ha legyőzné magában az embertársai iránti bizalmatlanságot.
- Ön valamit akar.
- Csak hogy ismét a régi önmaga legyen.
- Ön ki akar engem engesztelni, és tudom is, hogy miért. Megingott a hitében, hogy vajon az erő, amellyel engem a markában tartani vél, valóban akkora-e, mint gondolja.
- Ezt nagyon szépen mondta. Szeretem, ahogyan beszél.
- Engedje meg, hogy megmondjam, hogy egyáltalán nem akkora. Nem tart a markában. A biliárdszobában folytatott beszélgetésünk óta változott a helyzet. Módom volt munkaadóm számára nagy szolgálatot tenni, és ennek eredményeként már nem fenyeget az elbocsátás veszélye. Tájékoztathatom önt, itt és most, hogy azon leszek, hogy elérjem, hogy önt nyomban kiutasítsák a házból. Jaj! — tette hozzá Baxter, meglehetősen lerontva méltóságteljes és hatásos beszédét azzal, hogy hirtelen a rekeszizmához kapott.
Lord Ickenham szánakozva méregette.
- Kedves barátom, az ön viselkedésében valami azt súgja nekem, hogy önnek fájdalmai vannak. Legjobb, ha megissza azt az orvosságot.
- Ki innen!
- A lehető legjobb hatással lesz önre.
- Kifelé!
Lord Ickenham sóhajtott.
- Rendben van, ha így kívánja — és ahogy megfordult, az ajtóban összeütközött Lord Boshammel.
- Hello! — mondta Lord Bosham. — Helló-hellóó-elló! Helló-elló-elló!
Mindezt igen sokatmondó hangsúllyal ejtette ki. Úgy érezte, van valami igencsak baljóslatú abban, hogy a gonosztevőt ilyen körülmények között egyedül találja Baxterrel. Miután a legjobb

detektívregények terén szerzett ismeretei csaknem olyan átfogóak voltak, mint öccséé, Freddieé, tudta jól, mi történik, mikor ezek a fickók bejutnak a szobákba. Egy formális látogatás átlátszó ürügyén kobrákat csempésznek be és a munka dandárját már azokra bízzák. - Nos akkor viszontlátásra — szokták mondani — és kimennek. De a jó öreg kobra nem megy ám ki. Ott ólálkodik, megbújik a függöny mögött stb.
- Hello — tette hozzá, folytatva a megkezdett mondatot. — Akar valamit?
- Csak vacsorázni — felelte Lord Ickenham.
- Ó? — mondta Lord Bosham. — Egy perc és készen lesz. — Mit keresett itt a pasas? — kérdezte feszülten, mikor az ajtó becsukódott.
Baxter egy percig nem válaszolt. Épp azzal foglalatoskodott, hogy a mellkasát csapkodta, mint az esküvői vendég Coleridge örökbecsű művében.
- Kirúgtam, mielőtt megmondhatta volna — mondta, midőn a fájdalom alábbhagyott. — Látszólag az hozta ide, hogy adjon valamit a gyomorrontásomra. Egy tablettát. Abba a pohárba rakta. De valójában persze arra akart rávenni, hogy ne rántsam le róla a leplet.
- De ön nem is tehetné vagy igen? Ez az állásába kerülne.
- Többé nem áll fenn ennek a veszélye.
- Úgy érti, ha tudtára jutna az öreg Dunstable-nek, hogy azon az éjszakán ön tényleg tivornyázott, mégsem kapná meg az útilaput?
- Pontosan.
- Végre tudom, hányadán állunk! Lehullottak rólam a béklyók, és most már úgy bánhatok ezekkel a szélhámosokkal, ahogyan a szélhámosokkal bánni kell. Szóval, ez teljesen hivatalos, ugye?
- Abszolúte. Jaj!
- Fáj?
- Úúú!
- A maga helyében — mondta Bosham —, meginnám a kotyvalékot, amit itthagyott az a gazfickó. Mi baja lehet? A tény, hogy a fikcó szélhámos, még nem okvetlenül jelenti azt, hogy nem kúrálhat ki

egy kis útjába akadó gyomorfájást. Gurítsa le, vén, vonagló kígyó, vegyen mély lélegzetet, számoljon magában, egy-kettő-hááá-rom!

Egy újabb csikarás elvette Baxter kedvét a további ingadozástól. Belátta, hogy a tanács helyes. A poharat az ajkához emelte. Nem ürítette ugyan egy-kettő-hááá-romra, de azért kiürítette.

Aztán, még ha korábban szándékában állt volna is egy-kettő-hááá-rmat mondani, már túl késő volt ehhez.

Lenn a szalonban Beach, a komornyik, pórázát rángató kutyaként várta a lélektani pillanatot, hogy megszólaltassa a vacsorára hívó gongot. Lady Constance, lefelé jövet, a korlát felett vetett rá egy pillantást, de nem nyugtathatta sokáig szemeit a látványon, mert a tőle balra eső folyosón egy ügető alak tűnt fel. Unokaöccse, Lord Bosham volt az. Mikor odaért, csuklójánál fogva megragadta Lady Constance-ot és lerángatta az alkóvba. Jóllehet a lady már hozzá-szokott unokaöccse szélsőséges megnyilvánulásaihoz, ez a művelet átmenetileg elakasztotta a lélegzetét.

- GE-ORGE! — kiáltott végül, mikor visszanyerte.

- Igen, tudom, tudom. De figyelj ide!

- Részeg vagy?

- Dehogy vagyok. Micsoda ostoba gondolat! Fel vagyok ajzva, az igaz, de tökjózan vagyok. Figyelj, Connie néni! Ismered ezeket a szélhámosokat? A-t, B-t és C-t? A helyzet kezd meleg lenni. „A" az imént hidegre tette Baxtert egy K. O.-bogyóval.

- Mi? Nem értem.

- Hát, jobban nem tudom elmagyarázni. Ez a kőkemény helyzet. „A" szélhámos benyomott Baxternek egy szundi-dzsúszt. És szerintem, hogyha ezek a fickók így kezdenek viselkedni, az jelent valamit. Mégpedig azt, hogy a mai este az az este. Azaz, ha terveznek valami piszkos munkát szerény körünkben, akkor arra sort kerítenek, még mielőtt a holnapi nap felkel. Hopplá! — rezzent meg Lord Bosham nyugtalanul, mikor a gong megkondult odalenn.

-Vacsora. De már be is fejeztem, amit mondani akartam. Menjünk. De jegyezd meg, Connie néni, és jegyezd meg jól — abban a pillanatban, hogy felkelünk az asztaltól, magamhoz veszem az öreg duplacsövűt és lesben állok. Nem tudom, mi következik, és te sem

tudod, de hogy valami következik, az mérföldekre bűzlik, és én résen leszek, mint egy nyeretlen kétéves a rajtbokszban. Szóval, azt akarom mondani, az ördögbe is — mondta Lord Bosham szinte önkívületben —, nem engedhetjük meg az ilyesmit, mi? Ha megengedjük a szélhámosoknak, hogy úgy hancúrozzanak, mintha megvették volna kastélyt, akkor szép kis helyzetnek nézünk elébe!

19. fejezet

Húsz perccel kilenc után Dunstable hercege a szobájában elköltött vacsorát követően, kávéját és szokásos esti likőrjét várta. Jóllakottságot érzett, mert jó evő volt és most is jól belakott, de hiányzott az a mentális elernyedés, amely az igazi elteltség szokásos velejárója. Minden eltelt perc aggódóbbá és izgatottabbá tette. Rupert Baxter nem jelentkezett szolgálattételre, és ennek elmaradása olyan mértékben hatott rá, mint az Istenek válaszának elmaradása Baal papjaira. Ütött a jó ég tudja, minek az órája, és Baxternek semmi jele. A fiatalembernek, aki most kezét halántékára szorítva feküdt ágyában, és heves, de eredménytelen kísérleteket tett, hogy koponyáját a kettéhasadástól megóvja, bizonyára csak növelte volna fájdalmait, ha tudja, munkaadója miféle kőszénfekete gondolatokat táplál személyéről.

Az ajtó nyitódása, melyet Beachnek, a komornyiknak a belépése követett, aki egy tálcán kávét és egy nagy pohár brandyt hozott, egy pillanatra felvidította a herceget, ám a ráncok visszatértek homlokára, mihelyt meglátta, hogy a komornyik nincs egyedül. A herceg kívánságlistáján e percben a látogatók az utolsó helyre csúsztak vissza.

- Jó estét, kedves barátom! Tudna számomra egy percet szakítani?

Körülbelül a vacsora derekán futott át a gondolat Lord Ickenhamen, hogy az általa eltervezettnél talán létezne egy könnyebb és hatékonyabb módszer is arra, hogy a hercegtől a Pollynak szánt összeget megszerezze. Nem mintha valami skrupulusa támadt volna

az eredetileg rögzített tervet illetően, de a vacsoránál uralkodó szinte teljes némaság időt adott neki arra, hogy elgondolkodjék, és ennek az elmélyedésnek az eredménye rossz előérzet volt.

A felvázolt manőver sikere — ezzel szembe kellett nézni — nagymértékben függött Pongo operaénekesi képességeitől, és attól tartott, hogy Pongo, ha kutyaszorítóba kerül, törött hegedűként szólal majd meg. Mondd egy fiatalembernek, hogy álljon ki a pázsit közepére és énekelje el a „Hol odalenn csillog a Loch Lomond”-ot, és mérget vehetsz rá, hogy elfelejti a dallamot, vagy hogy a lámpaláztól újra mutálni kezd. Lord Ickenham úgy érezte, sokkal jobb lesz, ha egyszerűen és célratörően megpróbál a herceg jobb érzéseire apellálni — és ha ez nem hozna eredményt, akkor, végső mentsvárként, még mindig segítségül hívhatja a legalább ilyen egyszerű és célratörő K. O.-bogyót.

Egy pohár brandy csodás fedőszervül szolgálna a nyugtatónak, és Lord Ickenham, mikor megcsapolta Mr. Pott árukészletét, elővigyázatosságból több ilyen mágikus tablettát vett magához. Ezek egyike még mindig a mellényzsebében lapult.

- Arról a pénzről lenne szó, amit attól az embertől — azt hiszem, Pott a neve — nyert ma este — folytatta Lord Ickenham.

A herceg egy megfontolt morgást hallatott.

- Beszéltem vele, és a lehető legnagyobb mértékben el van keseredve.

A herceg újra horkantott egyet, ezúttal gúnyos felhanggal, és Lord Ickenhamnek úgy tűnt, mintha valami furcsa visszhang felelt volna rá a fürdőszobából. Végigfutott rajta, hogy a szoba akusztikája már sokakat megtréfálhatott.

- Úgy van, el van keseredve. Úgy fest, hogy a pénz, amivel játszott, nem a sajátja volt.

- Hé! — a herceg felélénkült. — Hogy érti ezt? Kirabolta a kasszát vagy ilyesmi?

- Nem, nem. Szó sincs róla. Az az ember egy gáncs nélküli lovag. Csakhogy a pénzt a lánya hozományára spórolta össze. És most fuccs neki.

- És mit vár tőlem, mit tegyek?

- Nem lenne hajlandó visszaadni neki?
- Visszaadni?
- Ez nagyon nemes, nagylelkű, megindító cselekedet lenne.
- Ez nagyon hülye, idétlen, hájfejű cselekedet lenne — helyesbített a herceg, kisegítve a jelzőiből kifogyott Lord Ickenhamet. — Visszaadni? Még mit nem! Életemben nem hallottam ilyent.
- Az az ember nagyon szomorú.
- Úgy kell neki.

Lord Ickenham lassan ráeszmélt, hogy mikor azt tervezte, hogy a herceg jobb érzéseire fog apellálni, akkor kihagyta a számításaiból azt a lehetőséget, hogy ilyen talán nincs is neki. Álmodozó tekintettel elővette a pirulát a zsebéből és elgondolkodva ide-oda gurítgatta a tenyerén.

- Micsoda szerencsétlenség lenne a lánynak, ha nem mehetne férjhez — mondta.
- Ugyan miért? — kérdezte a herceg, aki megrögzött agglegény volt.
- Jegyben jár egy kitűnő, ifjú költővel.
- Akkor — válaszolt a herceg, és az arca bíborszínűre változott (a Dunstable-ok nem könnyen felejtenek) — örüljünk neki, hogy kinn van a slamasztikából. Hallani sem akarok költőkről! A föld söpredéke.
- Szóval, nem adja vissza a pénzt?
- Nem.
- Gondolja meg — mondta Lord Ickenham. — Itt van a szobában, nem?
- Mit számít az?
- Csak arra gondoltam, hogy ha már úgy is itt van — kéznél — és csak annyit kellene tenni, hogy elővesszi az íróasztalból ... vagy a bárszekrényből...

Egy kis várakozó szünetet tartott. A herceg csendben maradt.

- Szeretném, ha még egyszer meggondolná.
- Nem fogom.
- A megbocsátás erejét — mondta Lord Ickenham, mert nem tudott jobbat kitalálni, mint hogy kövesse a Horace-féle pincsi bevált módszerét — nem szabad próbára tenni...

- Mit nem szabad mit csinálni?
- A megbocsátás erejét. Próbára tenni. Hadd cseppenjen alá úgy, mint lágy eső a mennyből a földre. És az kétszeresen áldott lészen...
- Hogy számolta ezt ki?
- ... mert megáldja azt is, aki adja, s azt is, aki kapja — magyarázta Lord Ickenham.
- Sosem hallottam ennél nagyobb szamárságot — mondta a herceg.
— Azt hiszem, magának hiányzik egy kereke. Mindegy. Hagyjon magamra. A titkáromat várom, egy fontos megbeszélésre, és minden percben itt lehet. Nem látta véletlenül valahol?
- Váltottunk néhány szót vacsora előtt, de azóta nem találkoztunk. Valószínűleg mulat valahol.
- Majd adok én neki mulatozást, csak találkozzunk!
- Bizonyára nem tud elszakadni az ostábla vagy a sakk színes világától. Fiatal vér!
- A fene a fiatal véribe!
- Ah, ez bizonyára ő lesz!
- He?
- Valaki kopogott.
- Semmit sem hallottam.

A herceg az ajtóhoz ment és kinyitotta. Lord Ickenham kinyújtotta a kezét a brandys üvegért és levette a tetejét. A herceg visszajött.
- Nincs ott senki.
- Ó, akkor biztosan én tévedtem. Nos, ha azt kívánja, hogy elmenjek, akkor távozom. Ha nem kívánja megtenni azt a nagylelkű gesztust, amit javasoltam, akkor nincs mit mondanom. Jó éjt, kedves barátom — fejezte be Lord Ickenham és kifordult az ajtón.
Körülbelül egy perccel később a folyosón megjelent Mr. Pott.

A blandingsi kastély valamennyi lakója közül, akik a vacsora során intenzív agymunkát végeztek — és ilyenből meglehetősen sok volt aznap este —, Claude Pott volt az, aki elméjét a legkeményebben megdolgoztatta. Ennek eredményeként iparkodott most a herceg szobája felé. Reménykedett, hogy képes lesz rávenni, játsszék vele egy-két leosztás Ingatag Jóskát.

Az esti tragédia nemcsak megalázta és kiürítette zsebeit, de heves gyanakvással is töltötte el. Képtelen volt magyarázatot találni arra, hogyan történhetett meg ez a csoda, de minél többet töprengett a herceg diadalán, annál nagyobb lett benne a meggyőződés, hogy becsapták és rászedték. Becsületes ember, mondta magának, még sosem nyert ellene Perzsa Királyokban, és önmagát hibáztatta, hogy olyan játékot választott, ahol lehetséges, hogy egy gátlástalan ellenfél szerét ejtheti ennek. Az Ingatag Jóskával szemben ilyen jellegű kifogás nem merülhet fel. Többéves tapasztalat győzte meg arról, hogy Ingatag Jóskában egyszerűen verhetetlen.

Telve a legjobb reményekkel, éppen befordult volna a Kerti Lakosztályhoz vezető folyosó sarkán, mikor felbukkant a herceg és nagy sebességgel egymásnak ütköztek.

Miután Lord Ickenham magára hagyta, Dunstable hercege ülve maradt és ingerülten meredt maga elé. Aztán felállt. Utálatos, sőt, lealacsonyító dolog ugyan titkárok után koslatni, mégis, mit tehet egyebet, minthogy a hiányzó Baxter keresésére indul. Kisietett tehát, és éppen jókor, hogy azon nyomban összeütközésbe keveredjen a szörnyű fráterrel.

Aztán rájött, hogy ez nem az a szörnyű fráter, hanem egy másik, nem kevésbé szörnyű fráter, mégpedig éppen az a hozományra epekedő lánnyal rendelkező fickó, aki iránt, mióta végighallgatta Lord Ickenham eszmefuttatását, élénk ellenszenvet érzett. Nem sok ember iránt érzett szeretetet, de a legkevesebb szeretetet azok iránt érezte, akik pénzt akartak belőle kiszedni.

- Gahh! — mondta és kiszabadította magát.

Mr. Pott egy kedveskedő mosolyt eresztett meg. A mosoly igen hevenyészett kivitelben készült, mert sietve kellett összetákolnia, de úgy, ahogy volt, hagyta, hogy a herceg részesedjék belőle.

- Hello, Méltóságod — mondta.

- Menjen a pokolba — felelte a herceg és miután az illemkódex által előírt udvariassági kötelezettségeknek ezzel eleget tett, továbbügetett és eltűnt a szem elől.

Ekkor egy idea szállta meg Mr. Pottot, és orcája, egy virágzó rózsató legmarkánsabb tulajdonságait magára öltve, bíborba borult.

Egészen e percig Mr. Pott egyetlen vágya az volt, hogy egy Ingatag Jóska nevű kártyajáték médiumként történő közbeiktatásával visszaszerezze az elvesztett anyagi javakat. Most átlátta, hogy az események egyszerűbb és kevésbé körülményes módon is happy endhez vezethetnek. Valahol a herceg szobájában fellelhető az erkölcsileg az ő tulajdonát képező háromszáz font, és ez a szoba most üres volt. Ha most bemegy és magához veszi az összeget, úgy elkerül egy csomó fárasztó és unalmas közjátékot.

Ha az alkalom úgy kívánta, köpcös testalkatát meghazudtoló sebességre is képes volt. Most úgy szökellt végig a folyosón, mint egy gumilabda. Csak amikor úti célját elérte, ébredt rá, hogy kár volt sietnie. A herceg gondolatait rabul ejtette ugyan most valami, de azért mégsem annyira, hogy elfeledje szobája ajtaját bezárni.

Egy ilyen helyzet joggal hozna zavarba bárkit, és egy pillanatig Mr. Pott sem látott teljesen tisztán. Ám vele született zsenialitása szót kért, és rádöbbentette, hogy egy szobába való bejutáshoz nem az ajtó az egyetlen lehetőség. Ott vannak a franciaablakok, és nagyon valószínű, hogy egy ilyen balzsamos estén, mint a mai, a herceg nyitva hagyta őket. Egy kiadós vágta után leért a pázsitra, ahol azonnal átlátta, hogy reményeiben ezúttal, sajnos, csalatkoznia kellett.

Mr. Pott most már belenyugodott a vereségbe. Voltak ismerősei Londonban, akiknek egy ilyen ablak meg sem kottyant volna. Egy darab meghajlított dróttal úgy kinyitják, mint ő egy halkonzervet, és közben mosoly is játszik az ajkukon. De Mr. Pott nem rendelkezett ilyen irányú képességekkel. Bánatosan és lemondóan, mint ahogy Mózes tekintett az ígéret földjére a Piszgá hegy csúcsáról, arcát odanyomta az üveghez és benézett a szobába. Ott volt a kedves, öreg szoba, készenlétben és hívogatóan, de gyakorlati szempontból lehetett volna akár száz mérföldre is. Ekkor az ajtó kinyílt és a herceg belépett rajta.

Mr. Pott legyőzött emberként, egy sóhajtással elfordult, amikor valahonnan, kéznyújtásnyi közelségből, egy hang az éjszakában belevágott a „Hol odalenn csillog a Loch Lomond" szívbe markoló dallamába. És alig hallgattatta el a vissza-visszatérő refrén a fák ágai

között megtelepedett madarakat, mikor a franciaablakok kivágódtak, és Dunstable hercege egy elnyújtott „Hé!" kiáltással az ajakán, puskagolyóként átsüvített a pázsiton. Mr. Pott számára a dal csupán egy dal volt, semmi több, ám a hercegnek szemmel láthatóan mélyebb üzenetet közvetített.

A melódia hirtelen felhangzását úgy tolmácsolta magának, hogy Baxter az, aki odakünn csicsereg, és így próbálja felhívni gazdája figyelmét. Hogy miért énekel Baxter a szobán kívül ahelyett, hogy bejönne egyenest, ezt a problémát e pillanatban a herceg maga sem volt képes megoldani. Feltételezte, hogy ennek az embernek jó oka lehet olyasmit cselekedni, amely az első pillantásra kissé rendhagyónak látszik. Meglehet, gondolta a herceg, hogy komplikációk támadtak, amelyek Baxtert arra késztették, hogy ilyen kerülő és titokzatos módon keressen kapcsolatot a főparancsnoksággal. Derengett is neki valami a kamaszkorában olvasott történetekből, ahol hasonló helyzetekben az éjszakai baglyok huhogását utánozták.

- Hé! — szólítgatta, és megkísérelte összeegyeztetni a kiáltozás és a fojtott hangon történő beszéd ellentmondásos feladatát — Ide! Hé! Hol van, a fenébe is?

Erőfeszítései, hogy az énekessel kapcsolatot létesítsen, furcsa módon mindegyre meghiúsultak. Ahelyett, hogy veszteg maradna és jelentéstételre sorakozna, a másik úgy tűnt, egyre távolabb vonult vissza. Mikor a *„Loch* Lomond" ismét felhangzott, mintha már a pázsit másik végéről jött volna a hang. A herceg, fojtottan szitkozódva, most ebbe az irányba galoppozott, mint a versben szereplő, a Csillagot követő, egyszeri ember. Mr. Pott, akit mindig is kitűnő helyzetfelismerő képesség jellemzett, becsusszant a franciaablakon.

Ám alighogy ezzel végzett, lépések hangjára lett figyelmes. Valaki közeledett a füvön át, mégpedig olyan sebesen, hogy nem vesztegethette az idejét, ha egy zűrös magyarázkodást el kívánt kerülni. Nagy lélekjelenléttel beugrott a fürdőszoba ajtaján. Amint az ajtó bezárult, Lord Ickenham lépett be.

Lord Ickenham nagyon meg volt elégedve. Az unokaöccsének előadásában felvillanó mesteri tudás egészen elbűvölte. Nem is hitte volna, hogy ez a fiú ilyen bravúros kunsztokra képes. Legjobb esetben is egy kis szégyenlős csipogást remélt, de ennek a nyomra akadó vérebnek és a Szilvesztert üdvözlő skót dalnoknak az egymásba oltását sejtető, teli torokból jövő vonítás mind mennyiségi, mind minőségi szempontból kielégítette. Lehet, hogy Pongo intonálásában volt némi tökéletlenség, viszont úgy húzta ki a herceget a szobából, mint dugót a palackból. Lord Ickenham nem is emlékezett, hogy látott-e herceget ennél gyorsabban mozogni valaha.

Már éppen hozzá is látott volna a hozomány utáni sebes, de alapos kutatáshoz, ám közbejött valami. Szinte megdermesztette a fürdőszoba ajtaja mögül felhangzó kétségbeesett és velőtrázó sikoly. A következő pillanatban Mr. Pott tántorgott ki az ajtón és villámgyorsan bevágta azt maga mögött.

- Mustár! — kiáltott Lord Ickenham, teljesen megfeledkezve magáról.

- Húúú! — mondta Mr. Pott, és bár e megjegyzés bőségesen szegélyezte életútját, még sosem ejtette ki nagyobb nyomatékkal.

Általában, Claude Pott meglehetősen visszafogott ember volt. Olyan világban élt, ahol a kimutatott érzelmek pénzbe kerültek. De voltak dolgok, amelyek képesek voltak még az ő hidegvérét is megtörni, és ilyen volt a felfedezés, miszerint egy kis fürdőszobában össze van zárva a világ legnagyobb disznójával.

Mikor búvóhelyére belépett, egy pillanatig a Császárnőt csupán a sötétben is terjengő aroma jelezte. És ha Mr. Pott úgy érezte is, hogy odabenn a levegő egy kissé áporodott, mindenesetre ez volt minden, amit érzett. Ám ekkor valami hideg és nedves nyomakodott lelógó kezéhez, és az igazságra fény derült.

- Mustár, kedves barátom!

- Brrr! — felelte Mr. Pott.

Minden tagjában reszketett. Egy kétszáz fontot nyomó ember számára nem könnyű feladat úgy remegni, mint a kocsonya, de neki sikerült. Gondolatai örvényként forogtak, és ebből a forgatagból

egyetlen mindent elsöprő vágy bontakozott ki — inni, inni! Hatalmába kerítette a mindent lebíró vágyakozás egy gyors helyrebillentő után, és ekkor látómezejébe került a megkönnyebbülés forrása. Igaz, teljes megkönnyebbülést ettől nem remélhetett. Az a pohárka brandy az asztalon nem sok eredménnyel kecsegtetett. Amire most valóban szüksége van, az egy csordultig teli vödör. De legalább megteszi az első lépést a helyes irányban.

- Mustár! Állj!

Lord Ickenham figyelmeztetése épphogy megkésett. A végzetes korty már elhagyta Mr. Pott ádámcsutkáját, és mire elismerőleg megrázta volna fejét, a pohár kezei közül már a földre is hullott és ő azon nyomban követte. Ha egyszerre húsz disznó húsz helyen harapta volna meg Claude Pottot, akkor sem roskadhatott volna össze hibátlanabbul.

Lord Ickenham részvétteljes tekintettel adózott a földi maradványoknak, és képtelen volt visszatartani egy rosszalló ciccegést. Tudta, itt nincs mit tenni. Csak az Idő, a nagy gyógyító, teheti Claude Pottot ismét a jobb napokat látott Claude Pottá. Felemelkedett és azon tépelődött, hova is rejthetné a testet, amikor egy hang hallatszott a háta mögül.

- Helló-belló-elló-ellóóó! — mondta a hang, és a szavakban félreérthetetlen dorgálás bujkált.

Igéretéhez híven és főleg sikeresen hajtotta végre Lord Bosham a lesben állás taktikáját, mint azt Connie néninek a vacsorát megelőzően körvonalazta volt. Most ott állt az ablakban, a kétcsövű mordályt kényelmesen lógatta maga mellett.

- Nocsak, nocsak, nocsak, nocsak. Nono — tette hozzá és válaszra várva szünetet tartott.

Ezt azonban Lord Ickenham nem volt képes megadni. Az idegei bármennyire is vasból voltak ugyan, néha még ő is sóbálvánnyá dermedt. Az est folyamán egyszer már sor került erre, amikor Horace Davenport bukkant fel a semmiből. Lord Bosham hasonló jellegű felbukkanása ismét ezzel az eredménnyel járt. A nyelve mintha megbénult volna, és végül Lord Bosham volt az, aki a társalgást folytatta.

- Az ördögbe is! — mondta, még mindig erős rosszallással a hangjában.
- Szépen vagyunk! Kivonta forgalomból szegény öreg Pottot, mi? Ez egy kicsit túl erős. Nagy költségekkel detektíveket fogadunk, és amint munkába lépnek, maga K. O.-bogyókkal már ki is készíti őket.

Érzéseivel harcolva szünetet tartott. Látszott rajta, hogy maga sem tudja rászánni magát, hogy kimondja, amit gondol. A szeme végigpásztázta a szobát és felderült, mikor megpihent a bárszekrény ajtaján.
- Másszon csak be oda — mondta és a puskával rámutatott. — Befelé a bárszekrénybe, egy-kettő! És semmi visszabeszélés!

Ha Lord Ickenhamnek szándékában állt is valami frappáns visszavágást fontolgatni, most ezennel letett róla. Belépett a bárszekrénybe és mögötte a kulcs megfordult a zárban.
Lord Bosham csengetett. Egy méltóságteljes alak tűnt fel az ajtóban.
- Ó, Beach!
- Mylord?
- Hozzon néhány embert és vitesse fel Mr. Pottot a szobájába.
A komornyik nem árult el semmi érzelmet, mikor a Kerti Lakosztály padlóján a testnek tűnő valamit megpillantotta. Nem tett ilyesmit a két ember, Charles és Henry sem, akik nem sokkal ezután az elszállítást eszközölték. A blandingsi kastély mindig is büszke volt a jól képzett személyzetre. Mr. Pott lábbal előrefelé letűnt a színről, mint ahogy az elhasznált gladiátorokat is elszállították az arénából. Lord Bosham magára maradt a gondolataival.

Ezeket joggal hihetnők eufórikusaknak, hiszen kétségtelen, hogy merészen és határozottan viselkedett egy embert próbáló helyzetben. De ez csak részben volt igaz. A győztes diadalába annak az embernek a lelki fájdalma vegyült, aki látja, hogy mindez csak félmunka volt. Tagadhatatlan, hogy „A" szélhámosra rátette a féket, de eredetileg azt remélte, hogy „B" szélhámossal is leszámol majd. Azon gondolkodott, vajon a fickó nem lapít-e valahol, és ha igen,

mégis hol. Ekkor érzékeny füleihez egy röfögő hang hatolt, és rájött, hogy a fürdőszobából ered.
- Rá-rá! — kiáltott Lord Bosham, és ha inkább a szavak, mint a tettek embere lett volna, valószínűleg hozzátett volna egy „Halla-li!'-t is. Nem sokat bíbelődött a kérdéssel, hogy vajon miért röfögnek a szélhámosok. Egyenesen odaszökött a fürdőszoba ajtajához, szélesre tárta és ugyanazzal a mozdulattal hátra is ugrott, puskáját készenlétbe helyezte. Egy pillanatnyi csend következett, aztán a Császárnő, nemes pofáján némi érdeklődéssel, lassan előcsoszogott.

Blandings Császárnője azok közé a disznók közé tartozott, akik a dolgokat úgy veszik, ahogy jönnek. „Nil admirari" — vallotta ő is a horatiusi mottót. Ám annak ellenére, hogy általában hűvös és tartózkodó volt, a nap eseményei kissé elgondolkodtatták. Különösen a fürdőszobát találta furcsának. Egész életében ez volt az első olyan hely, ahol az élelmiszer-ellátás színvonala nem elégítette ki szükségleteit. Az egyetlen ínyére való csemege egy borotvaszappan-sütemény volt, és elgondolkodott szemöldökráncolással ezt eszegette épp, mikor Mr. Pott csatlakozott hozzá. Ahogy most felbukkant, a szája körül még mindig habzott egy kevéssé, és talán ez okozta, hogy Lord Bosham álmélkodása olyannyira felerősödött, hogy nem elég, hogy kidülledt szemekkel egy vagy két yardnyira hátrahőkölt, de egyszersmind puskája ravaszát is meghúzta.

A szűk szobában a durranás úgy hangzott, mint egy lőporraktár robbanása, és ez meggyőzte a Császárnőt, amennyiben meggyőzésre szüksége volt, hogy ez nem egy megállapodott sertéseknek való hely. Piciny malac kora óta nem tett fürgébb mozdulatot, mint amit egy méltóságteljes séta megkíván, de most Jesse Owens sem jöhetett volna el a rajtgépről sebesebben. Kis időbe telt, amíg betájolta magát, de miután — kronológiai sorrendben — nekiment az ágynak, az asztalnak és a karosszéknek, végre rátalált az ablakra, és már a színről való távozás műveleténél tartott, mikor, nyomában Lady Constance-szal, Lord Emsworth rontott a szobába.

Egy puska dördülése a hálószobákban olyan dolog, amely hajlamos felkelteni egy vidéki ház tulajdonosának érdeklődését, és Lord Emsworth élénk kíváncsiságtól áthatva érkezett a helyszínre. Egy „Hogy? Mi?" remegett az ajkán, de a tűnőfélben lévő kunkori faroknak és a terjedelmes hátsó fertályoknak a látványa nyomban elvonta figyelmét a fedett pályás lövészgyakorlatokhoz hasonló banális dolgoktól. Egy szívből jövő kiáltással megigazította monokliját, és célba vette a házon kívüli, szabad terepet. Kisvártatva enyelgő szavak foszlányai hallatszottak be a sötétből.

Lady Constance nekitámaszkodott a falnak és kecses kacsóját a szívére tapasztatta. Kissé szaporán szedte a levegőt, és szemei jobbra-balra futkostak gödrükben. A blandingsi kastélyban nincs helye nyápicoknak, ezt a leckét már régen megtanulta, de annak legutóbbi megnyilvánulása, hogy mi mindent tartogat még az élet e fedél alatt, még az ő edzett lelkének is sok volt.

- George! — suttogta elhaló hangon.

Lord Bosham már ismét régi, vidám önmaga volt.

- Minden rendben, Connie néni! Csak egy kis baleset történt. Sajnálom, hogy zavartalak.

- Mi — mi történt itt?

- Sejtettem, hogy tudni szeretnéd. A történet a következő. Bejöttem, és észleltem, hogy „A" szélhámos hidegre tette a mesterdetektívet egy olyan K. O.-bogyóval. Jó öreg muskétámmal sakkban tartottam és bezártam a szekrénybe. Aztán azt hittem, hogy „B" szélhámos röfög a fürdőszobában, kivágtam az ajtót, és csak akkor fedeztem fel, hogy az nem más, mint a főnök kocája. Miközben természetes meglepetésemben hátratáncoltam, öntudatlanul meghúztam a ravaszt. Ennyi az egész. Nem történt semmi különös.

- Azt hittem, megölték a herceget.

- Nincs ilyen szerencsénk. Apropó, kíváncsi vagyok, hova tűnhetett.

- Áááá. Itt van Beach. Majd ő megmondja. Nem tudja, hol van a herceg, Beach?

- Nem, mylord. Elnézést kérek, mylady.

- Igen, Beach?

- Egy Miss Twistleton nevű hölgy érkezett, mylady.

- Miss Twistleton?
Lord Bosham ezen az estén legjobb formájára emlékeztetett.
- Ez az a lány, aki fityiszt mutatott Horace-nak — emlékeztette nagynénjét.
- Tudom — felelte Lady Constance türelmetlenül. — Úgy értettem, hogy kerül ide ilyenkor?
- Úgy vettem ki a szavaiból, mylady, hogy Miss Twistleton az ötórás vonattal érkezett Londonból.
- Úgy értem, mit akar itt ilyenkor?
- Azt megtudhatjuk — mutatott rá Lord Bosham — tőle magától. Hova horgonyozta le, Beach?
- A hölgyet a dohányzóba vezettem, mylord.
- Akkor azt javaslom, fel a dohányzóba! Magam részéről lefogadom, hogy azt hiszi, Horace itt van, és azért jött, hogy megmondja, mennyire sajnálja a kegyetlen szavakat. Aáá, Beach.
- Mylord?
- Tud bánni egy puskával?
- Fiatal koromban a vásári céllövöldében, meglehetős szakértelemre tettem szert a légpuska kezelésében.
- Akkor fogja ezt. Ez ugyan nem légpuska, de az elv ugyanaz. A vállához szorítja — így —, és meghúzza a ravaszt — így... Ő, sajnálom — mondta Lord Bosham, mikor a fülsüketítő durranás visszhangja elült, és nagynénje, valamint a komornyik, akik jóval magasabbra szökkentek, mint az tőlük előzetesen elvárható lett volna, visszatértek az anyaföldre. — Megfeledkeztem arról, hogy töltve van. Micsoda butaság! Most tölthetek újra! Egy gazfickó van a szekrényben, Beach, egy ördög, akit sasszemmel kell figyelni, és azt kérem magától, maradjon itt, és figyelje, nem jön-e ki. Bármiféle trükköt bedobna, például, megpróbálná kitörni az ajtót, csak vállhoz a fegyvert és bele a közepibe! Ért engem, Beach?
- Igen, mylord.
- Akkor vitorlát fel, Connie néni — szólt Lord Bosham —, és gyerünk!

20. fejezet

Loreleyek és lidércfények sikertelen üldözése egy ugrásra kész, sípcsontot törni képes szörnyekkel teli, sötét kerten át, sosem lehet megfelelő testgyakorlat egy kényelemhez szokott, türelmetlen alaptermészetű ember számára. Egy kimerült és bosszús herceg sántikált vissza szobájába néhány perccel azután, hogy Beach megkezdte a virrasztást. Meglepetése, hogy a szobáját egy komornyik foglalja el — méghozzá nem egy közönséges, rangjelzés nélküli komornyik, hanem egy állig felfegyverzett komornyik —, meglehetősen nagyméretű volt. A látvány egyáltalán nem lohasztotta ingerültségét. Egy percig csendben tisztogatta bajuszáról az éjjeli rovarokat és közben vészterhesen méregette a tolakodót. Aztán felcsattant.

-Hé? Mi ez? Mi az ördög ez? Mit képzel maga, hogy megszállja az én magánlakosztályomat egy ilyen fene nagy mordállyal? Ez a legistenvertebb ház, ahol valaha is jártam! Csendes kikapcsolódásra vágytam, de mielőtt még egyetlen izmomat is ellazíthatnám, azt látom, hogy a szobám telve van átkozott, hadra kelt komornyikokkal. Ne tartsa rám, azt az izét, miszter! Tegye le és úgy magyarázzon!

- Beach ebben a nehéz helyzetben is megőrizte azt az udvarias kimértséget, amely már oly sok éve Shropshire legjobb komornyikjává tette. Bármennyire emberpróbáló volt is a herceg modora, ő semmi mást nem mutatott, mint a tiszteletteljes vágyat, hogy tudásszomját kielégítse.

- Bocsánatot kérek jelenlétemért excellenciádtól — mondta engesztelően — de Lord Bosham utasított, hogy maradjak itt és ideiglenes távolléte idején helyettesként működjek közre. Őlordsága úgy tájékoztatott, hogy egy gonosztevőt raktározott el a szekrényben.

- Egy mit?

- Egy gonosztevőt, exellenciás uram. Valami országúti martalóc, úgy sejtem. Őlordsága értésemre adta, hogy ebben a szobában talált erre az emberre, és, miután lefegyverezte, bezárta a szekrénybe.
- Hogyan? Melyik szekrénybe?
A komornyik megmutatta a kérdéses objektumot, mire a herceg egy megsebzett kiáltást hallatott.
- Te jó isten! A tavaszi öltönyeim! Azonnal engedje ki!
- Őlordsága úgy utasított...
- A fenébe őlordságával! Nem vagyok hajlandó eltűrni, hogy holmi gonosztevők összebüdösítsék a ruháimat. Miféle gonosztevő?
- Nincs tudomásom róla, uram.
- Biztosan valami évek óta nem mosdott, hitvány csavargó. Most küldhetem az egész ruhatáramat a tisztítóba! Engedje ki azonnal!
- Igenis, excellenciás uram.
- Én elfordítom a kulcsot, maga ideáll, készenlétben a puskával. Tehát, amikor azt mondom, „Három" Egy... kettő,... három... Nahát, az agyas pasas!
- Lord Ickenham egyáltalán nem élvezte a szobafogságot, mert a szekrényt szűknek és kényelmetlennek találta. Ám ennek ellenére olyan volt, mint mindig.
- Ah, kedves hercegem — mondta szívélyesen, mikor előbújt —, még egyszer jó estét. Használhatnám a hajkeféjét? A zsúptető egy kicsit összekuszálódott!
A hercegnek úgy kidülledt a szeme, mint egy főtt ráknak.
- Hát maga volt odabenn? — kérdezte. Lehet, hogy ez a kérdés nélkülözte a mélyebb logikai megfontolást, de vannak helyzetek, mikor az ember agya képtelen a gyors váltásra. Lord Ickenham igennel válaszolt. — De mi a fenét csinál maga? Szekrényekben mászkál? Lord Ickenham gyöngéden végighúzta a kefét ezüstös fürtjein.
- Azért mentem be oda, mert egy puskát tartó ember kért meg rá. Éppen errefelé kószáltam a pázsiton, mikor megláttam, hogy az ön ablaka nyitva van, és azt gondoltam, milyen jó lenne még egyszer elbeszélgetni önnel. Ám alighogy beléptem, feltűnt Bosham, fegyverrel a kézben. Nem tudom, ön hogy van ezekkel a dolgokkal,

kedves barátom, de nekem az a véleményem, hogy ha egy heves fiatalember, ujját puskája ravaszán tartva azt mondja, hogy menjünk be a szekrénybe, akkor a legjobb, ha a kedvében járunk.
- De miért mondta önnek, hogy menjen be a szekrénybe?
- Most feladta a leckét. Ugyanis Bosham nem adott lehetőséget a kérdezősködésre.
- Úgy értem, ön nem egy országúti martalóc.
- Valóban. Az egész dolog meglehetősen fura.
- Majd én a végére járok. Hé, maga, menjen és hozza ide Boshamet.
- Igenis, excellenciás uram.
- Az egészben az a lényeg — mondta a herceg, mikor a komornyik szélhajtotta, méltóságteljes vitorlás hajóként elhagyta a szoba vizeit —, hogy az egész família bolond, bár ezt már régóta tudom. Épp most találkoztam Emsworthszel a kertben. Különösen viselkedett. Disznótolvajnak nevezett és még sok egyébnek. Nos én elfogadom, hogy most dühös, mint egy söröskocsis, de holnap mégis elmegyek. És többé nem is jövök ide. Hiányolni fognak, de nem tehetek róla. Bosham rálőtt magára?
- Nem.
- De valakire rálőtt.
- Igen, a sortüzet én is hallottam.
- Az a fickó nincs magánál. Az ember élete nincs biztonságban itt. Ah, már itt is van. Hé, maga!

Az ajtón át kisebb menet vonult be a szobába. Az élen Lady Constance jött. Mögötte egy magas, csinos lány, akiben Lord Ickenham minden nehézség nélkül felismerte unokahúgát, Valerie-t. A sort Lord Bosham zárta. Lady Constance hidegnek és eltökéltnek látszott, Valerie Twistleton még hidegebbnek és még eltökéltebbnek, míg Lord Bosham csupán zavarodottnak volt mondható. Atyjára és Freddie öccsére abban is hasonlított, hogy a feje nem a legfejlettebb testrészei közé tartozott, és a történet, amelyet a dohányzóban végighallgatott, természeténél fogva nem gyengeelméjűek fogyasztására szolgált. Egy, magát Miss Twistletonnak nevező leányzó, Ickenham grófjának unokahúga, hirtelen előbukkant a semmiből azzal a történettel, hogy „A"

szélhámos nem más, mint az ő nagybátyja, és ez Lord Boshamet, a maga észbeli képességeivel, teljes felfordulásban hagyta. Csak azt remélte, hogy további fény derül majd a rejtélyes bonyodalmakra.
- Hogy gondolja, hogy ... .. a herceg elhallgatott. Rámeredt Lady Constance másik társára, akit, mivel figyelmét eddig Lord Boshamre összpontosította, csak most vett észre. — Mi ez? Hát maga honnan kerül ide?
- Ez itt Miss Twistleton, Alaric.
- Tudom, hogy Miss Twistleton. Ismerem.
- Ah! — szólt Lord Bosham. — Szóval, ő Miss Twistleton? Felismeri?
- Persze, hogy felismerem.
- Akkor tévedtem — felelte Lord Bosham. — Én azt hittem, hogy ő „D" szélhámos.
- George, te hülye vagy!
- Igenis, Connie néni.
- Bosham, maga egy átkozott bolond.
- Igenis, herceg.
- Tökfej!
- Igenis, Miss Twistleton. Csak éppen megérintett egy futó gondolat, hogy Miss Twistleton, noha azt állította, hogy ő Miss Twistleton, nem biztos, hogy Miss Twistleton, hanem csak úgy tesz, mintha ő lenne Miss Twistleton, de csak azért, hogy ő legyen a felmentő sereg „A" szélhámos számára. De, természetesen, ha valamennyien ragaszkodnak ahhoz, hogy Miss Twistleton valóban Miss Twistleton, akkor ez az elmélet megdől. Sajnálom, Miss Twistleton.
- George, leszel szíves abbahagyni ezt a badarságot!
- Igenis, Connie néni. Csak megemlítettem, mi érintett meg futó gondolatként.
- Most, hogy Miss Twistleton személyazonosságának kérdése — azaz a tény, hogy ő egy valódi Miss Twistleton és nem egy ál Miss Twistleton — eldöntésre került, a herceg visszatért ahhoz a sérelemhez, amelyet néhány perccel korábban már megkísérelt szellőztetni.

- Talán most már meg fogja magyarázni, maga üresfejű Bosham, hogyan gondolja, hogy ez az ember összerondíthatja, megrongálhatja a tavaszi öltönyeimet, arról nem is beszélve, hogy meg is fulladhatott volna?
- Lady Constance közbelépett.
- Azért jöttünk, hogy kiengedjük Lord Ickenhamet.
- Kiengedni kit?
- Lord Ickenhamet.
- Hogy érti azt, hogy Lord Ickenhamet?
- Ez az úr itt Lord Ickenham.
- Úgy van — mondta Lord Ickenham. — Lord Ickenham vagyok. És ez itt — folytatta és egy kedves pillantást vetett a fagyos Valerie-re — az én legkedvesebb unokahúgom.
- Én vagyok az egyetlen unokahúgod.
- Talán pont ezért vagy a legkedvesebb — felelt Lord Ickenham.
A hercegnél szinte Bosham-szerű szellemi ködképződés következett be.
- Semmit sem értek. Ha maga Ickenham, akkor miért nem mondta, hogy maga Ickenham? Miért mondta nekünk azt, hogy maga Glossop?
- Ez az — szólalt meg Lady Constance. — Várom, hogy Lord Ickenham magyarázatot adjon...
- Én is — mondta Lord Bosham.
- ... különleges viselkedésére.
- Úgy van, különleges. Ez a helyes kifejezés — helyeselt Lord Bosham. — Ami azt illeti, a viselkedése egész idő alatt különleges volt. Nagyon különleges. Kezdjük azzal, hogy megcsinálta velem a behúzós trükköt Londonban.
- Csak, hogy lássam, kivitelezhető-e egyáltalán, kedves barátom — magyarázta Lord Ickenham. — Mindössze egy tudományos célból végzett kísérlet volt az egész. Egyébként a pénztárcáját már vissza is küldtem. Ha hazaér, otthon várja önt.
- Igazán? — kiáltott fel Lord Bosham kissé meglágyulva. — Örömmel hallom. Szeretem azt a pénztárcát.
- Nagyon szép pénztárca.

- Ugye? A feleségemtől kaptam születésnapi ajándékként.
- Csak nem? Hogy van a kedves felesége?
- Ó, köszönöm, nagyon jól,
- „Kincset lel, ki jó feleségre lel."
- Ezt elmondom neki. Nagyon szép. Az ön mondása?
- Bölcs Salamoné.
- Ó? Mindegy, akkor is továbbadom. Szépen hangzik.
Lady Constance úgy találta, patríciusi nyugalmának megőrzése nehézségekbe ütközik. Ezt a nehézséget unokaöccse társalgása egyáltalán nem enyhítette.
- Ne a nejeddel törődj most, George! Mindnyájan nagyon kedveljük Cecilyt, de most nem kívánunk róla csevegni.
- Nem, nem, persze hogy nem. Magam sem tudom, hogyan kötöttünk ki ennél a témánál. Mégis, mielőtt másra térnénk, szeretném megemlíteni, hogy ő a legeslegjobb angyal a világon. Rendben van, Connie néni. Tiéd a pálya. Lady Constance modora még mindig őrzött némi ridegséget.
- Tényleg befejezted?
- Ó, hogyne.
- Teljesen biztos vagy benne?
- Ó, teljesen.
- Akkor megkérdem Lord Ickenhamet, hogy megmagyarázná-e, miért jött a blandingsi kastélyba Sir Roderick Glossopnak kiadva magát?
- Lássuk a térképet!
- Maradj csendben, George!
- Igenis, Connie néni.
Lord Ickenham gondterheltnek látszott.
- Nos, mondta — ez egy hosszú történet.
Valerie Twistleton tekintete, mikor összetalálkozott nagybátyjával, kemény és barátságtalan volt.
- A te történeteid nem lehetnek elég hosszúak — mondta, és a hangjában egy kis fémes csengés érződött. — És különben is, előttünk az egész éjjel.

- És miért nyújtóztatta ki — kérdezte Lord Bosham — Baxtert és a detektívet a K. O.-bogyókkal?
- Kérlek, George!
- Igen — mondta Lord Ickenham rendreutasítóan —, sosem jutunk sehova, ha ön állandóan mellékvágányokra kalandozik. Mint mondtam, ez egy hosszú történet, de ha bizonyosak benne, hogy nem fogja önöket untatni...
- Egyáltalán nem — felelte Valerie. — Csüggeni fogunk minden szavadon. És persze Jane néni is, mikor majd elmondom neki.
Lord Ickenhamen aggodalom látszott.
- Kedves gyermekem, egy szót sem szabad szólnod a nagynénédnek arról, hogy mi itt találkoztunk!
- Nem-e?
- Ahogy mondtam. Tudom, Lady Constance is egyet fog érteni vele, ha meghallja, amit mondani akarok.
- Akkor, kérlek, mondd!
- Rendben van. A magyarázat fantasztikusan egyszerű. Emsworth miatt jöttem.
- Nem értelek.
- Majd megmagyarázom.
- Még mindig nem értem — mondta Lord Bosham, aki mélyen összeráncolta homlokát — hogy miért nyomott szundi-pirulát...
- George!
- Ó, igen, igen.
Lord Ickenham egy pillanatig korholó tekintettel nézett a fiatal-emberre.
- Emsworth — foglalta össze — felkeresett és egy különös és romantikus történetet mesélt el...
- És most — szólt közbe Valerie — te is egy ilyent akarsz nekünk beadni.
- De kedvesem! Kitűnt, hogy bensőséges és szentimentális kapcsolat fűzi egy bizonyos ifjú hölgyhöz... vagy személyhez... egyénhez... de úgy is mondhatjuk…
- Micsoda!
Lord Bosham megdöbbent.

- De hát, a fenébe is, legalább száz volt a legutóbbi szülinapján!
- Az ön édesapja körülbelül egyidős lehet velem.
- És velem — szólt a herceg.
- Úgy is mondhatnám, élete virágjában van.
- Pontosan — mondta a herceg.
- Gyakorta mondom, hogy az élet hatvannál kezdődik.
- Én is — vágta rá a herceg. — Igen gyakran.
- Mindenesetre — folytatta Lord Ickenham —, Emsworth is így érezte. Ereiben tavaszi láz futkározott, ahogy ő maga mondta nekem, van még élet a vén kutyában. A „vén kutya" kifejezést nem rosszalló értelemben használom. Mély vonzódást érzett a lány iránt és rávett, hogy hozzam ide, mint saját lányomat.

Lady Constance mostanra felhagyott minden kísérlettel, hogy patríciusi nyugalmát megőrizze. Egy kiáltást hallatott, amely, ha kevésbé arisztokratikus forrásból ered, nevezhető lett volna akár sikításnak is.

- Mi! Úgy érti, a bátyám belehabarodott abba a lányba?
- És hol találkoztak? — kérdezte Lord Bosham.
- Legbensőbb kívánsága volt, hogy a lányt arájává tegye — mondta Lord Ickenham.
- És hol találkoztak? — kérdezte Lord Bosham.
- Egy élete virágjában lévő emberrel ez nem túl gyakran fordul elő, bár nevezhetnénk ezt a kort az érzelmek indián nyarának is, ám ha mégis, akkor a vonzalom tárgya általában igen ifjú.
- Én azon ütközöm meg — mondta Lord Bosham —, hogy hol a fenében találkoztak. Nem is tudtam, hogy a nagyfőnök el szokott kalandozni itthonról.

Lord Ickenham úgy érezte, hogy a nyomozásnak ezt a vonalát a legjobb lenne már a kezdetben lezárni.

- Jobb lenne, ha nem vágna közbe folyton — mondta gorombán.
- Úgy van, a fenébe is, maga fajankó — mondta a herceg. — Hagyja már abba a közbeszólásokat.
- Hát nem látod, George — kiáltott Lady Constance kétségbeesetten —, hogy az aggodalom és félelem mindnyájunknak szinte az eszét veszi? Folyton csak közbevágsz?

- Nagyon próbára tesz minket — mondta Lord Ickenham.
Lord Bosham, úgy tűnt, megsértődött. Nem volt túlzottan érzékeny lélek, de az ellenséges hangulatnak ez a megnyilvánulása láthatóan fájt neki.
- Nos, ha az ember nem szólhat egy szót sem — mondta —, talán jobb lenne, ha elmennék.
- Úgy van.
- Rendben van — mondta Lord Bosham. — Akkor elmegyek. Ha valaki keresne, rám talál a biliárdszobában, ahol egy százas bulit fogok lejátszani. Nem mintha az én dolgaim valakit is érdekelnének.
Láthatóan megbántva elléptetett és Lord Ickenhamnek úgy tűnt, hogy távozása jelentősen javított a közhangulaton. Ritkán találkozott olyan fiatalemberrel, aki ennyi tehetséget árult volna el nem helyénvaló kérdések felvetésében. Az okvetetlenkedő személytől megszabadulván, megújult önbizalommal fogott hozzá magyarázata folytatásához.
- Nos, amint mondtam, Emsworth is tudatában volt, hogy egy olyan lányba habarodott bele, aki, bármennyire is élete virágjában van ő, nyugodt lelkiismerettel lehetne akár az unokája is. Mint régi barátot, megkért, hogy segítsek. Előre látta, hogy párválasztása ellenérzést kelt majd, és leleményes terve abban állt, hogy én Sir Roderick Glossop néven jöjjek le a blandingsi kastélyba, hiszen az ő érkezésére számít mindenki. Hozzam magammal a lányt, mintha a saját gyermekem lenne. Nagyon kedvesen, azt találta mondani, hogy az én hathatós támogatásom nagyszerű hátteret jelentene a lánykának. Elképzelése szerint — az ember kénytelen fejet hajtani az ilyen fokú agyafúrtság előtt — önt, Lady Constance, annyira lebilincseli majd a lány személyisége, hogy az igazság felfedésének feladata ezáltal leegyszerűsödik. Abban bízott, hogy — hadd idézzem az ő szavait — a lány majd elbájolja önt.
Lady Constance mély, reszkető lélegzetet vett.
- Igazán?
A herceg felvetett egy kérdést.
- És ki ez a borzadály? Fogadom, hogy egy senki lánya.

- Való igaz, a származása alacsony. Egy visszavonult Silver Ring-i bukméker lánya.
- Szentséges isten!
- Pontosan. Szóval, Emsworth eljött hozzám, és ezt a tervet javasolta. Elképzelhetik, mennyire megrémültem, mikor ezt hallottam. Láttam, hogy minden érv felesleges. Az az ember egy megszállott hősszerelmes.
- Milyen választékosan beszélsz — mondta Valerie és közben fújtatott.
- Köszönöm, kedvesem.
- Gondoltál már arra, hogy gyermekmeséket írjál?
- Nem mondanám.
- Pedig gondolhatnál.
A tekintet, melyet a herceg a kaján lányra vetett, akkor sem lehetett volna barátságtalanabb, ha az történetesen Lord Bosham lett volna.
- Mit törődik ezzel, a fenébe is! Előbb Bosham, most meg maga. Állandóan közbevágnak. Gyerünk, gyerünk. Igen, igen, igen, igen?
- Ezért — mondta Lord Ickenham — nem is próbáltam érvelni. Elfogadtam a javaslatot. Azt a benyomást igyekeztem kelteni — és azt hiszem, sikerrel —, hogy helyeslem a tervet. Beleegyeztem a szörnyű ajánlatba, hogy álnéven idejöjjek, és a lányt a sajátomként bemutassam. És megmondjam, miért?
- Légy oly szíves — mondta Valerie.
- Mert hirtelen egy ötlet jutott eszembe. Lehetséges lenne-e, kérdeztem magamtól, hogy ha Emsworth itt, a blandingsi kastélyban — saját otthonában — látja újra a lányt, ahol az ősök képe mered le rá...
- Fene randa ördögpofák — mondta a herceg. — Hogy miért akarják magukat az ilyenek lefestetni?... No mindegy, jobb nem is gondolni rájuk. Már látom, hova akar kilyukadni. Arra gondolt, hogy talán más szemmel nézi majd a pimasz kis bakfist, és belátja, micsoda bolondot csinált magából?
- Erről van szó. És pontosan ez történt. A hályog leesett a szeméről. Érzelmei oly gyorsan múltak el, ahogyan elkezdődtek. Ma este

megmondta a lánynak, hogy mindennek vége, és a lány már el is utazott Londonba.
- De hát akkor, a fenébe is, minden rendben!
- Istennek hála! — kiáltott Lady Constance.
- Attól tartok, figyelmen kívül hagynak valamit. Létezik olyasmi, mint a házassági ígéret megszegése.
- Mi!?
- Sajnos. Emsworth elmondta, hogy a lány nehézségeket támasztott. Fenyegetőzve hagyta el a házat.
- És mit lehet tenni?
- Egyetlen lehetőséget látok, Lady Constance. Meg kell egyezni vele.
- Le kell pénzelni — magyarázta a herceg. — így kell ezt elintézni. Az ilyen nőcskéket mindig le lehet pénzelni. Emlékszem, mikor Oxfordban voltam... Mindegy, ez most nem lényeges. A kérdés, hogy mennyi?
Lord Ickenham gyors fejszámolónak bizonyult.
- Az adott társadalmi osztályba tartozó lány elképzelései — mondta végül — valószínűleg igen korlátozottak a pénzről. Az ilyeneknek háromszáz font valóságos vagyon. Végül is, azt hiszem, elrendezhetnénk a dolgot kétszázötven fonttal is.
- Különös — mondta a herceg, megütközvén a véletlenek ilyetén összejátszásán. — Ennyit kért tőlem az a tökkelütött unokaöcsém is ma délután.
- Furcsa — mondta Lord Ickenham.
- Azzal az átkozott, se füle, se farka mesével hozakodott elő, hogy nősüléshez kellene neki a pénz.
- Rejtély! Nos, akkor, Lady Constance, ha ön ad nekem háromszáz fontot — minden eshetőségre készen —, akkor holnap reggel felmegyek Londonba és meglátom, mit tehetek.
- Majd kitöltöm a csekket.
- Nem, ezt ne tedd — mondta a herceg. — Ilyenkor az a helyes, ha a stekszet készpénzben számolják el. Akkor, Oxfordban… És milyen érdekes, éppenséggel van nálam egy ekkora összeg jelenleg.

- Nocsak, tényleg — mondta Lord Ickenham. — Nemrég pont erről beszélgettünk, nem igaz?
A herceg kinyitotta az íróasztal egyik fiókját.
- Itt is van — mondta. — Fogja, és tegye meg, amit lehet. És el ne felejtse, fontos, hogy végigpergesse a bankókat a szeme előtt.
- És ha még többre lenne szükség... — mondta Lady Constance.
- Nem hinném, hogy helyes a kiscicát túlságosan cirógatni.
- Ennyi bőségesen elég lesz. De lenne még egy dolog… — mondta Lord Ickenham. — Ez a szerencsétlen románc nem tudódhat ki.
- Az ördögbe is, hát persze! — kapta fel a fejét a herceg. — Persze, hogy nem. Azt, hogy Emsworth begőzölt, mint egy márciusi kan nyúl, én is tudom, Connie is tudja, de azt is tudjuk, hogy nem akarjuk, hogy az egész világ megtudja.
- Ha ez kitudódna — szólt Lady Constance és megremegett —, az egész ország rajtunk nevetne.
- Sajnos, így igaz — vágta rá Lord Ickenham. — De van egy veszély, amely talán fel sem merült önökben. Meglehet, Valerie be kíván számolni a nagynénjének arról, hogy engem itt talált.
Valerie Twistleton egy rövid és éles mosolyt mutatott be. E mosoly egyszerre volt kedveskedő és vérszomjas is. Szerette Horace-t és az volt feltett szándéka, hogy vétkes nagybácsikáját drasztikusan megbünteti a Horace-nak okozott lelki traumáért. Már alig várta a meghitt beszélgetést, melyet Jane nénivel, Ickenham grófnőjével folytat majd, miután az visszatért Dél-Franciaországból.
- Ez nincs kizárva — felelte.
Lord Ickenham elkomorodott.
- Ezt nem szabad megtenned, kedvesem. Egyszerűen végzetes lenne. Valószínűleg nem tudsz arról, mily erősen él nagynénédben a vágy, hogy távolléte alatt ki ne mozduljak otthonról. Ha felfedezi, hogy megszegtem az utasításait, akkor, önmagam tisztázása végett, kénytelen leszek az egész történetet elmondani neki. És az én drága feleségemnek — fordult Lord Ickenham Lady Constance felé — csak egyetlen hibája van. Egy kicsit pletykás. Nem ártani akar, mikor továbbadja a híreket. De egy héten belül egész Anglia tudná.

- Egy egész regimentre való, harci tűzben égő ős szelleme szállta meg Lady Constance-ot.
- Miss Twistleton — mondta azon a hangon, melyet Lord Emsworth a dolgokat egyszer és mindenkorra lezáró tónusként azonosított volna —, ön egy szót sem ejthet arról, hogy Lord Ickenhamet itt találta.
- Egy pillanatra úgy tűnt, mintha Valerie Twistleton az ezzel az asszonnyal való szembenállás esztelen tervét fontolgatná. De midőn szemeik találkoztak, a harci tűz hirtelen alábbhagyott.
- Természetesen — suttogta megadóan.
Lord Ickenham szemei szeretetteljes jóváhagyást tükröztek. Gyengéden megpaskolta a lány vállát.
- Köszönöm, kedvesem. Te vagy a legkedvesebb unokahúgom.

Azzal kisietett, hogy tájékoztassa Pongót, miszerint a mennyből kapott pénzmag segítségével nemcsak Polly kusza ügye oldódott meg, de ráadásul még közel három hetet Londonban tölthetnek, mi több, pénz is lesz a zsebükben, amelyet bármely adandó szórakozásra, például az agárversenyre tett újabb kirándulásra elkölthetnek.

Lágy kifejezés honolt finom arcán, miközben felfelé haladt a lépcsőn. Csodás érzés, hogy képes jókedvet és szeretetet osztani. Ráadásul, mint mondotta, tavasszal és Londonban mindig csúcsformában szokott lenni.